

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10 / Sayı 113 / Mayıs 1991 / 3.-DM

Kürdistan Gerillası Yeni Bir Atak Sürecinde!

Direnen Kürdistan Kazanacaktır

Emperyalizm ve sömürgeci kirli savaşa karşı bağımsız Kürdistan'ın teminatı Parti öncülüğümüz, gerilla ve serîhildanlarımızdır!

Kürdistan'da gerilla mücadelesi en güçlü atak dönemini yaşıyor. IV. Ulusal Kongre'de yapılan tartışmalar ve alınan kararlar temelinde yaşanan bu atak, içinden geçtiğimiz dönemde geleceği belirleyici bir önem teşkil etmektedir. Bu gerçeği derinden bilen halkımız da, gerilla mücadelesini değişik biçimler alarak yükselen serîhildanlarıyla ve aktif desteğiyle kucaklayarak, kendi tarihini kendisinin yazmaya kararlı olduğunu ortaya koyuyor.

İçinden geçtiğimiz dönemde atak halinde olan sadece başta gerilla olmak üzere halk direnişimiz de değildir. Düşman da, kendi tarihinin son bir atağını yaparak kirli varlığını yaşatmaya çalışıyor. Emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi güçleri kapsayan karşı-devrim cephesinde bugüne dek görülmemiş boyutlarda hazırlıklar yaşanıyor. Kısacası hem devrim ve hem de karşı-devrim güçleri adeta nihai bir hesaplaşmaya hazırlanıyorlar. Bu, hem Kürdistan'daki bir nihai hesaplaşmadır, hem de Kürdistan zemininde uluslararası çapta bir hesaplaşma anlamına gelmektedir. Bu bakımdan halk güçlerimizin gelişmeleri bütün boyutlarıyla görerek, savaşın şiddetine uygun biçimde hazırlanması hayati önem taşımaktadır.

Körfez krizinin en kızgın olduğu dönemde ve Kürdistan dağlarında gerçekleşen PKK IV. Ulusal Kongresi esas olarak üç nokta üzerinde durmuştu. Bunlardan birinci nokta, özünden boşaltılmaya çalışılan Parti öncülüğünün mücadelenin bütün alanlarında hakim kılınması, savaşa Parti öncülüğünün damgasının mutlak surette vurulmasıydı. İkinci nokta, gerilla savaşının dönemin görevlerini karşılayacak tarzda yeniden örgütlendirilmesi ve Kürdistan sathında yaygınlaştırılmasıydı. Üçüncü nokta, serîhildanların daha örgütlü ve yaygın olarak geliştirilmesi, gerilla mücadelesiyle serîhildanların organize birliğinin sağlanarak ulusal kurtuluş savaşında yeni bir atağın başlatılmasıydı.

PKK, IV. Ulusal Kongre'yi bir gerilla kongresi olarak tanımladı. Fakat daha da geniş tanımıyla halk kurtuluş kongresi, yeni bir ulusal kongre olarak belirledi. IV. Ulusal Kongre, zafere doğru yürüyen ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişme sorunlarının tartışıldığı, Parti, Ordu ve Cephe komutasının savaşın gereklerine uygun olarak yeniden biçimlendirildiği bir kongre oldu. Bu kongrenin esas güç kaynağı, köklesen gerillaya ve serîhildanlarla kesinleşen halk iradesine dayanıyor olmasıydı. Halkın bağımsızlık doğrultusunda gösterdiği kesin kararlılık gerillaya daha güçlü bir atak için emir anlamına geldiği gibi, Partiye de öncülüğü aşındıran ve savaşa zarar veren sınıf dışı eğilimlerin tasfiyesi için mutlak bir emir anlamına geliyordu. Bu kongrede Parti, halkın iradesinin temsilini yaptı ve bütün mücadele örgütünde halk iradesinin egemenliğini için mücadele verdi.

Gerilla savaşında Parti öncülüğünü boşa çıkarmaya çalışan feodal-çetecilik ve burjuva liberal eğilimler iki ana sapma olarak belirlendi. Kongre platformunda üzerinde en çok durulan ve gerçek yüzleri teşhir edilen bu iki eğilim sahiplerinin mücadeleye verdikleri zararlar ortaya konuldu. Bu iki eğilim de özünde ulusal kurtuluş savaşını tasfiye hareketiydi. Feodal çetecilik, gerilla savaşını kendi özüne karşıt bir konuma sürükleyip, halk düşmanlığı ile silahlı savaşımı tasfiye etmeye çalışırken; burjuva liberal eğilim ise, silahlı mücadelenin belirleyici önemini yadsıyarak, onu tali plana itmeye çalışmakta ve düşmanın mücadeleyi reformize etme planına kapıyı ardına kadar açarak gerillayı geri çekmeye ve dağıtmaya çalışmaktaydı. Açık ki ikisi de, ulusal kurtuluş mücadelemize en kötü yenilgiyi dayatan, bağımsızlık umutlarıyla oynayan düşman çizgiler olma özelliğini taşımaktaydılar. Sınıf temelleri farklı da olsa bunlar aynı noktada birleşmekteydiler. Bunların en belirgin özelliği ise sonuçta komploculuğa varmaları idi.

IV. Ulusal Kongre, iki kongre arasındaki süreçte feodal-komplocu eğilimin sahiplerinin, mücadelenin halk zeminini nasıl oyduklarını, Parti ve gerilla adına nasıl bir kontra pratiğini geliştirdiklerini, Parti kadroları ve gerilla da dahil olmak üzere halk kitlelerine kadar genişleyen bir yelpaze içinde nasıl hunhar kıyımlar yaptıklarını, eğer bunların önüne geçilmezse bunların sömürgeciliği aratmayan zorbalar olarak halkın başına nasıl bela kesilecekleri kanıtlarıyla sergiledi. Burjuva liberal eğilim ise madalyonun diğer yüzünü oluşturuyordu. Bunlar, gerilla savaşının zaferi getireceğine inanmıyor, halkın öz kurtuluş mücadelesine inanç duymuyor, devrimden duydukları korkuyu varlıklarıyla gerillanın büyümesini tıkayarak ortaya koyuyor, gerillayı eylemsizlik içinde tutarak, savaşçı disiplini, ahlakı ve eğitimle oynayarak, parti saflarına reformizmi taşırarak amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlardı. İki kongre arasındaki süreçte bunların yarattıkları tahribatlar öylesine derindi ki, kongre aynı zamanda bir düzeltme hareketi anlamını taşıyordu. Çizgi dışına çıkan gerillayı yeniden çizgiye çekme ve Parti öncülüğünü oturtma eylemi oluyordu.

Kongrenin, gerçekler ne kadar acı ve çarpıcı olursa olsun bunları açıklıkla sergilemesi ve halkın yargısına sunması, mücadelenin sağlıklı gelişmesinin güvencesi olacaktı. Parti bu temelde, Parti ve gerilla adına yapılmış bütün hataları ve suçları belgeleriyle teşhir etti. Parti silahını halkın eline vererek, Parti adına Parti ilkelerini katledenleri

Devamı 2. sayfada

Yeni bir atılım ve provokatif çırpınışlar

Devrimci atılım dönemleri, devrim ile karşı-devrim güçlerinin tüm yetenek ve güçlerini sonuna kadar seferber ettikleri dönemler olma özelliğini taşır. Devrimci güçler öngördükleri hedeflere ulaşmak için muazzam bir özveri ve çabayla görevlerinin üzerine yürür ve düşmanı geriletmeye çalışırlarken, karşı-devrimciler ise atılımı boşa çıkarmak için bir yandan gerici zor güçlerini harekete geçirir, diğer yandan ise devrimci saflardaki zayıf ögelere, işbirlikçilerine, savaş kaçkınlarına çağrı üstüne çağrı yaparak bunları beşinci kolları olarak göreve çağırırlar. Ve devrimci güçler bu zorlu dönemlerde saflarında yaşanan arınmaya bağlı olarak dışa karşı olduğu gibi içteki sınıf dışı, işbirlikçi, bozguncu ögelere karşı da bir savaş yürütmek durumunda kalırlar.

Partimiz PKK'nin tarihine bakıldığında bu gerçekler çok çarpıcı örnekleriyle gözler önüne serilir. PKK'nin belli başlı atılım dönemlerinde atılımı boşa çıkarmak ve mücadeleyi geriye çekmek isteyen provokasyonlar, tasfiyeci tipler eksik olmamışlardır. Bu, şüphesiz ki Kürdistan Devrimi'ne karşı geliştirilen özel savaşın karakterinin ele veren çarpıcı bir yöndür. Türk sömürgecileri ulusal kurtuluş mücadelemize karşı savaş verirken, en büyük dayanaklarından biri olarak Kürdistan zemininde yarattıkları işbirlikçilik, kişiliksizlik ve düşürülmüşlüğü görmektedirler. Bunun için de sürekli bu zemini besleyip, sıkıştıklarında harekete geçirmektedirler.

Yurt dışında geliştirilen hazırlık çalışmaları ardından, Partimizin Kürdistan'ın kaderini çizecek tarihi bir adımı atmaya yöneldiği 1983 yılında geliştirilen Semir provokasyonu bu konuda belirgin örneklerdendir. Provokasyon, Kürdistan zeminine silahlı devrimci güçlerimizin aktarılması ve yeni dönem direniş mücadelemizin başlatılması harekatını engellemek ve boşa çıkarmak hedefini gütmekteydi. Bir yandan Türk sömürgeciliğine dayanırken diğer yandan cezaevlerindeki teslimiyet

Devamı 26. sayfada

Direniş şehitlerimizin anısına dikilecek anıt bağımsız Kürdistan olacaktır!

"Artık köle geçmiş tarihe gömülmüştür. Şimdi köleliğin utancını bağımsızlık savaşıyla silmeye kararlı bir halk vardır. Bu amaç uğruna dökülen tek bir damla kan bile boşa gitmemiştir. Her şehit mücadelede ileri atılmanın gerekçesi olmuş, binlerce insanın özgürlük ruhu ile yeniden doğuşunu sağlamıştır. Bu muhteşem gelişmenin gerçek mimarı PKK ve onun içinde doğduğu Kürdistan halkıdır."

Yazısı 6. sayfada

Röportaj dizisi-II

A. ÖCALAN:

"Biz, halkın kalbinde ve düşüncesinde karargah kurduk!"

"Biz, kimsenin Türkiye'ye teslim olmasına taraftar değiliz. Bilakis nereden kaçarsa kaçsın Türkiye'ye teslim olmayı düşkünlük addederiz. Bize göre, 1988 Halepçe katliamında da Türkiye'ye değil, silahları, eşleri ve çocuklarıyla birlikte Kürdistan dağlarına teslim olunmalıydı. Bizim tezimiz budur."

Yazısı 7-8. sayfalarda

Kürdistan'da yükselen kitlesel mücadelenin sorunlarına ilişkin bazı düşünce ve önermeler

"Ulusal kurtuluş savaşımızın zaferle taçlanması için, daha güncel yönüyle, dönemin dayattığı görevleri yerine getirip önemli kazanımların elde edilmesini sağlayabilmek için kitlelerin örgütlenmesi sorunu bir başka ülkeden çok daha hayati ve karmaşıktır. Bu açıdan üzerinde ne kadar fazla durulsa, ne kadar araştırma ve değerlendirme yapılsa o kadar yararlı ve yerinde olacaktır."

Yazısı 9-13. sayfalarda

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden...

Politik Rapor

Mêrdîn Eyalet Raporu'ndan Silahlı mücadele sorunu ve Cephe faaliyetleri

PKK IV. Ulusal Kongre kararları -IV-

Yazıları 14-23. sayfalarda

Kürdistan Gerillası Yeni Bir Atak Sürecinde!

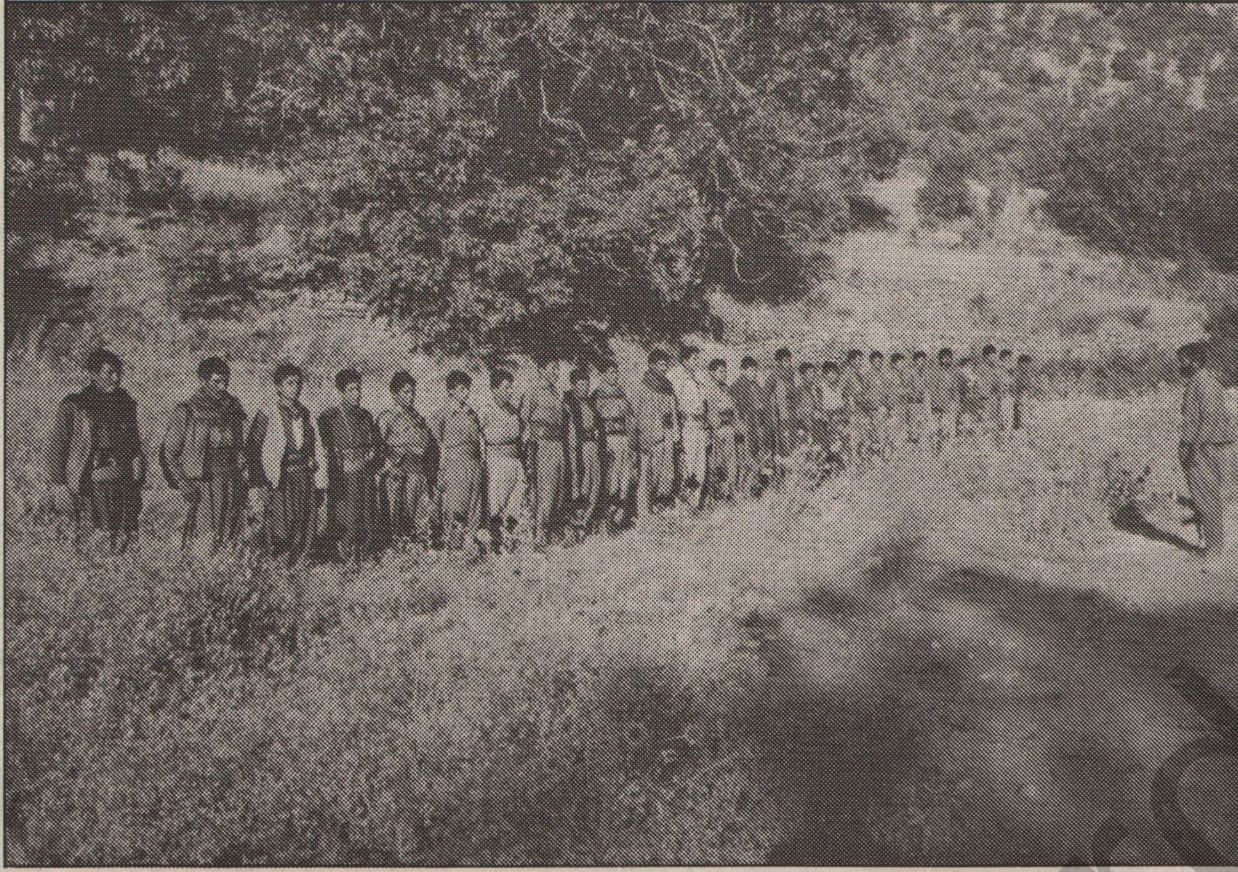
Direnen Kürdistan Kazanacaktır

Baştarafı 1. sayfada

bizzat halkın yargılamasını istedi. Aynı zamanda, çizgi dışı devrimcilik ve savaşçılığın aşılması için son bir şans tanıdı.

Düşmanın bu iki eğilime büyük umut bağladığı çoktan açığa çıkmıştı. Bizzat kendisinin de ifade ettiği gibi düşman, mücadele saflarımız içinde birkaç Hogır'ın daha olması halinde bizi rahatlıkla yenilgiye götürebileceğini düşünüyordu. Elbette ki, bu doğru bir tespitti. Kendi içinde yozlaşan, çeteciliğe dönüşen bir gerilla savaşı düşmanın karşı darbesine gerek olmaksızın kendi kendisini tasfiye eder, halkla bağı kopar ve hatta halkla karşı karşıya gelir. Bu ise gerillanın tükenişi, yenilgisi demektir. PKK, eğer içten kendi kendimizi yenilgiye sürüklemezsek, düşmanın saldırılarının bize tek bir geri adım attırmaya dahi yetenekli olmadığını söylerken, işte bu gerçeğe işaret etmiştir. Kongre platformunda en çok bunun üzerine yürümüş, gerilla mücadelesinin bir özgürlük mücadelesi olduğunu kalın çizgilerle vurgulayarak, halkı özgürleştirmeyen, düşman baskıları ve saldırılarına karşı halka kol kanat germeyen ve halkın önünü açmayan bir gerilla hareketinin bu ada layık olmayacağını belirtmiştir. Kongre kararlarında da ortaya konulduğu gibi, gerilla, demokrasi demektir, özgürlük demektir ve silahların bunun için konuşturulması demektir. O halde, gerilla safları içerisinde feodal toplum özelliklerinin ve feodal savaş taktiklerinin en küçük izine bile rastlanması kabul edilemez bir durumdur.

IV. Ulusal Kongre, büyük kitle patlamasının olduğu, kitlelerin gerillayı eylemlilikle kucakladıkları, ama bununla paralel olarak Kürdistan devrimine yönelik saldırıların da uluslararası boyutlar kazandığı bir süreçte gerçekleşmiştir. Körfez bunalımı nedeniyle başta ABD olmak üzere emperyalist devletler askeri güçleriyle de Kürdistan'a müdahaleye yönelmişlerdi. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin zorlamalarıyla Kürt sorunu uluslararası platformlara gelmiş, sömürgecilik statüsünün eski biçimiyle yaşatılamayacağı bütün bu çevrelerce de itiraf edilmeye başlanmıştı. Türk sömürgecileri, içinden çıkamayacakları bir batağa her geçen gün daha çok saplandıklarını bilerek, emperyalizmin askeri müdahalesine canhıraş çağrılar yapmaktaydılar. Türk sömürgeciliğini temsilen konuşan Özal, Kürt meselesinin sadece Türkiye'yi ilgilendirmediğini, bölgede çıkarı bulunan herkesin meselesi olduğunu sık sık vurgulayarak, ABD çevik kuvvet birliklerinin Kürdistan'daki üslerde kalmasını istiyordu. İki kutuplu dünya dengesinin değişmesi ardından, tehdit kavramının değiştiğinden bahsediliyordu. Açık ki, hedef olarak başta Kürdistan Devrimi olmak üzere bölgedeki halk kurtuluş hareketleri ve demokrasi mücadeleleri gösteriliyordu. Sarsılan dünya ve bölge dengesi, bölgede denetim dışı gelişmelere olanak sağlıyordu. Nitekim Irak Saddam rejimi bu boşluktan da yararlanarak Kuveyt üzerindeki emellerini gerçekleştirmeye yönelmiş ve bu yönelimiyle de emperyalizmin hiddetini üzerine çekmişti. Bu durum, bölgeye yönelik bir emperyalist müdahale için emperyalist güçlere tarihi bir fırsat da sundu. Sözde bölge barışı ve güvenliğini sağlamak amacıyla, ABD jandarmalık rolünü fiilen bir kez daha uygulamaya geçirdi ve buna Birleşmiş Milletler'i de ortak etti.

Bu süreçte Güney Kürdistan'da da bir halk ayaklanması patlak verdi. ABD, başlangıçta açıktan desteklemese de yeşil ışık yaktığı gelişmelerin denetim dışına çıkma istidadını gördüğünde, bu kez de Irak'a yeşil ışık yakarak ayaklanmanın bastırılmasını sağladı. Güçleri birbiriyle vuruşturma taktiğini ustalıkla izleyerek bölge halklarının direniş gücünü kırmaya, en küçük başkaldırı ögesini ezmeye çalıştı. Güney Kürdistan halk hareketinin ezilmesi ardından ise, sözde kurtarıcı bir kuvvet olarak fiili bir işgal harekatına girişti. İşbirlikçi feodal önderlik zaten avuçlarındaydı. Bunların emperyalizmin inayeti dışında, sorunu çözüm için ne güçleri vardı ne de böyle bir yönelimleri.

Sözde Kürt halkına yardım adına Güney Kürdistan'a yerleşen ABD, İngiltere ve diğer emperyalist ülke askeri kuvvetleri, Kürdistan'ın esas direnme öğesini ezmek amacıyla Kürdistan dağlarını abluka altına almaya, kendilerine muhtaç konumda tuttukları halkla gerilla arasındaki bağları koparmaya, işbirlikçi çözümü bir son kurtuluş olarak gösterip bağımsızlık hareketini tecrit etmeye ve PKK'ye de işbirlikçi çözümü dayatmaya çalıştılar. Bu süreçte, Kongre platformunda açık yüzleri teşhir edilen feodal-çetecilik ve burjuva liberal eğilimlerin, emperyalizm için birer umut kaynağı olduğu açıkça görüldü.

Burada çok ciddi bir soru vardı. Emperyalizmin Kürdistan'a duyduğu bu ilgi nedendi? Hatırlanacağı üzere Saddam 1988 yılında da iki kez olmak üzere Güney Kürdistan'a kimyasal silahlarla saldırmış ve onbinlerce Kürdistanlının katliamına ve yüzbinlercesinin kendi vatanlarında mülteciliğe mahkum olmasına yol açmıştı. O tarihte emperyalist devletler bir-iki kınama sözü dışında Irak'a yönelik hiç bir müeyyidede bulunmamışlardı. Tersine Irak rejimini silahlandırmaya ve diğer her türlü ilişkilere devam etmişlerdi. Fakat aynı yıl, Kürdistan Devrimi'ne yönelik uluslararası çapta bir provokasyon hareketi geliştirilmiş, Almanya'da PKK davasının hazırlıkları hızlandırılmış, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi içten ve dıştan dayatmalarla tasfiye edilmek istenmişti. Gerilla hareketi içerisinde feodal-çetecilik ve komplocuğun fütursuzca yönelimleri de bu gerçekle doğrudan bağlantılıydı. Bunlar, PKK'ye sözde demokrasiyi dayatıyorlardı.

1989 gerilla atılımı ve 1990 halk ayaklanmaları düşman oyunlarını esastan bozdu. Halkın gerillaya verdiği büyük destek, gerillayı dar bir alana sıkıştırma ve burada ezme planını işlemez kıldı. Halk 1990 yazı boyunca da serîhildanları sürekileştirdi. Binlerce insanın katıldığı kitlesel açlık grevleriyle ve diğer başkaldırı yöntemleriyle düşman oyunlarını boşa çıkardı. Köylerinden koparılan, şehirlere sürülen halk, buraları da birer başkaldırı merkezi haline getirdi. Gerilla, kır ve şehir bağlantısını bu zeminde güçlendirdi ve Kürdistan'ın diğer parçalarıyla olan bağlarını örgütsel bağlara dönüştürdü. IV. Ulusal Kongre'ye potansiyel açıdan ve nitelik olarak büyümüş olarak gelindi ve bu platformda zafere yürüyüşün adımları tartışıldı.

Parti hareketindeki arınma ve gerilladaki yeniden düzeltme zafer çizgisinde yürüyüşün ilanıydı. Bu durum özellikle TC içerisindeki telaşı ve devlet yöneticileri arasındaki çelişkileri derinleştirdi. Ordu bünyesindeki derin çatlaklar daha Kasım-Aralık 1990'da gizlenemez hale geldi. Ordu üst kademesinde peş peşe istifalar yaşandı ve yeni bir darbe söylentisi ortalığı kapladı. ABD planına yatmak dışında hiç bir çıkış göremeyen Özal yönetimi, ABD'den aldığı açık destekle Kürt sorununda sözde yeni bir açılımı başlattı. Kürt dili üzerindeki yasağın kalkması ve af tartışmaları bu zeminde gündeme geldi. Burada birbiriyle bağlantılı iki amaç güdülüyordu. Kürt dilinin kabul edilmesi temelinde bir yandan halkın isyancı çıkışı pasifize edilmek isteniyor; diğer yandan da af tartışmalarıyla cezaevleri işbirlikçi çözümün dayatılmasında bir halka haline getirilmek isteniyordu. Bu aynı zamanda, Güney Kürdistan için öngörülen ve doğrudan ABD'nin askeri gölgesi altında geçekleştirilmek istenen işbirlikçi çözümle paralel geliştiriliyordu. Amaç tekti: Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tecrit etmek ve ezmek.

Ama bu amaca ulaşabilmeleri için öncelikle gerillayı tasfiye etmeleri; ikincisi, halk direnişini pasifize etmeleri; üçüncüsü, zindan direnişini tecrit etmeleri gerekiyordu. Silahlı mücadelenin tecrit edilmesi çabalarının uluslararası planda da işlemez hale gelmesi durumu vardı. PKK'yi dünya kamuoyu nezdinde "terörist" gösterme hesabı tutmamıştı. Bu hesabın tutması için de içsel koşulların mutlaka oluşturulması gerekiyordu. Özal, askeri yöntemlerle soruna çözüm getirilemeyeceğini söyler ve çare olarak bilinen tedbirleri önerirken, karşı-devrim cephesinin ortak tahlilleri sonucu ulaşılan ortak çözümlerin sözcülüğünü yapmaktaydı.

1991 Newroz'una gelirken, gazeteci sıfatlı bir takım aracıların PKK ile bağlantı aramaları boşuna değildi. Bunlar, PKK'nin silahlı mücadelede kararlılığını ve hazırlıklarını ölçmeye çalışıyorlardı. PKK'ye dolaylı ve dolaysız olarak silahlı mücadeleden vazgeçmesi çağrısı yapılıyordu. Bu, bir yandan da, silahlı mücadelenin eski önemini yitirdiği, artık şehirlerin öne geçtiği, legal çalışma olanaklarının açıldığı propagandasıyla içten bir dayatmaya dönüştürülmeye çalışılıyordu. Özellikle cezaevi bağlantılı olarak oluşturulan bu görüşler, dönemin özellikleri dikkate alındığında tam bir bozgunculuk ve Partiye teslimiyetin dayatılması anlamına geliyordu. Parti bu süreçte, IV. Ulusal Kongre kararlarına rağmen feodal ve burjuva eğilim sahiplerinin atılımın önünü kesmek için yoğun bir bozgunculuğa yöneldiklerini saptadı. Gerillanın ülke sathında açılım yapması bunlar için en büyük tehdit olarak görülüyordu. Bunlara göre Parti, emperyalist çözüme yatmalı, silahlı mücadeleyi bırakarak düşmanın denetimini kabul etmeliydi. Temsilcileri bir-iki kişiyi geçmese de, bu görüşler ve pratik tutumlar Partiye dayatılmak istenen şeyi kavramak açısından somut bir örnek oluşturuyordu.

1991 Newroz'u gerek düşman ve gerekse iç bağlantıları açısından adeta bir şok etkisi yarattı. Serîhildanlar daha yaygın ve daha örgütlü olarak gelişti. Nitel ve nicel olarak gücünü büyüten gerilla, ülke sathında yaygınlık kazandı. Botan'ı emperyalist askeri güçlerin de desteği ile ablukaya alarak gerillayı ezme amacındaki düşman, Güney Batı, Serhed ve Orta eyaletlerdeki gerilla açılımı ile karşı karşıya geldi. Kürdistan'ın hemen her şehrinde büyük kitle gösterileri, uzun süreli açlık grevleri yaşanır oldu.

IV. Ulusal Kongre değerlendirmeleri ve kararları temelinde içine girilen yeni atak sürecinde gerilla, devlet güçlerine çok ağır darbeler indirdi. Yaşanan eylemlerin büyük çoğunluğu burjuva basın ve yayın organlarında sansüre uğratılıp kitlelere duyurulmasa da, burjuva basınına yansıyan değerlendirmeler, askeri ve sivil çevrelerin gelişmeler karşısında duyduğu derin telaşı ortaya koymaktaydı. Türk sömürgeciliğinin korkusu, PKK önderliğinde gelişen mücadele ile uyanan ve eyleme geçen ulusal bilinci barajlayamama; Güney'deki ilkel milliyetçi ve reformist önderliklerin son yenilgisi ardından PKK'nin diğer parçaları da kapsayan genişlikte bütün Kürdistan sathında pratik önderliği sağlamasıydı. İdeolojik-siyasal düzeyde bunun gerçekleştiği zaten ortadaydı. TC açısından artık önemli olan stratejik başarının önüne mücadeleyi taktik yenilgilere uğratarak geçebilmeydi. Bu açıdan döneme uygun taktik adımların ustalıkla atılması ya da bunun önünün kesilmesi hem ulusal kurtuluş mücadelemiz ve hem de başta Türk sömürgecileri olmak üzere bütün bir karşı-devrim cephesi açısından hayati önem taşımaktaydı. Silahlı mücadeleyi tali plana düşürmeye yönelik sinsi çabalar buradan kaynaklanıyordu. Ancak, IV. Ulusal Kongre kararları temelinde gerillanın açılım sağlaması ve serîhildanların yaygınlaşması düşmanı kesin bir umutsuzluğa sürükledi. ABD planına karşı güvensizlik ve tedirginlik Türk egemen sınıfları bünyesinde bu noktadan itibaren öne çıkmaya başladı. TC, ABD ve diğer emperyalist müttefiklerinin de Kürdistan'daki gelişmeleri denetim altına alamayacakları, bu durumda Kürdistan'da bağımsızlık talebi ve mücadelesinin hızla yayılacağı ve sonuca gideceği korkusunu diplomatik sahada da daha yoğun biçimde işlemeye başladı. Çünkü, mücadelenin önünü kesmek amacıyla atılan adımların başarılı olması bir yana, gerilla ve halk ayaklanmalarının daha da boyutlanarak geliştiğini görüyordu. Nisan ayı sonunda Bongîlan(Solhan) kaymakamlığına düzenlenen gerilla saldırısının yarattığı şok etki tipik bir örnektir. Demirel, bu baskın ardından "devlet basıldı" diye feryat ediyordu. Serhedan(Kars), Wan(Van), Mûş(Muş), Grîdax(Ağrı), Pazarcix, Pirrîn(Adıyaman), Çewlik(Bingöl), Bêdlîs(Bitlis), Dêrsim'de peş peşe gelişen gerilla eylemleri ve özellikle Bêdlîs'te sömürgeci askeri hedeflere vurulan ağır darbeler halk için umudun, düşman için ise telaşın daha da büyümesi anlamına geliyordu. Botan'da koruculuk sistemi bütünüyle işlemez hale gelmişti. IV. Ulusal Kongre'de çıkarılan af yasası büyük bir karşılık buldu. Baxo Ağa gibi koruculuğun örgütlendirilmesinde görev alan korucu başları ve azılı korucular da dahil yüzlerce insan af başvurusunda bulunarak, silahlarını teslim etti. Zaten birçok yerleşim biriminde halk koruculara ambargo uygulayarak, onları tam bir tecrite almıştı. Esnaf koruculara hiç bir şey satmıyor, ev sahipleri ev vermiyor, korucularla tek söz bile konuşulmuyordu. Toplum dışı ilan edilen ve buna uygun davranışlarla yüz yüze gelen korucular, halk düşmanlığının ne demek olduğunu, nasıl bir utanca battıklarını tek söze gerek olmadan bütün açıklığıyla görebiliyor ve bundan kurtuluşun yolunun da kendilerine açık tutulduğunu biliyorlardı. IV.Ulusal Kongre'-

de ilan edilen af yasası, suça bulaştırılmış insanlarımızı suçlu konumundan kurtarmanın yasası olarak elbetteki büyük bir ilgi görecekti. Yükselen gerilla eylemliliği ve halkın bilinçli katılımıyla birleşen bu yasanın etkisi koruculuk sisteminin çöküşünü getirdi.

Bilindiği gibi, düşmanın da ilan ettiği bir "af" yasası vardı. Başlangıçta herkesi kapsadığı söylenen bu yasanın sonuçta ne olduğu açığa çıktı. TC, şartlı salıverme yasasıyla tutukluların gelecek yaşamlarını ipotek altına alıyor ve "Anti-Terör Yasası"yla da esas olarak silahlı mücadeleyi tecrit etmeye çalışıyordu. Ama bu yasa kapsamında, silahlı mücadele etmek bir yana, bu mücadeleye övücü bir söz söylemek ve hatta sıradan demokratik talepler için protestolara girişmek bile birer "terör" olayı olarak belirleniyordu, yani orta yerde bir"af" değil gerilla mücadelesine ve serîhildanlara yönelik olarak çıkarılmış bir yasa söz konusuydu. Bu, devlet terörünü yasallaştırma anlamına geliyordu. SS Kararnameleriyle başarılamayanı, TC, "af" tartışmaları ardından geliştirdiği bu yasayla başarmak istiyordu. Kitlelerin buna cevabı çok güçlü oldu. Mayıs ayı sonlarına doğru bütün cezaevlerinde ve dışarda yığınsal açlık grevleri gelişti. Halk cezaevlerindeki evlatlarını yalnız bırakmayacağını, kazanılan direniş mevzilerinin asla terk edilemeyeceğini, gerekirse yeni ölümler pahasına da olsa kazanımların korunacağını bir kez daha ortaya koydu. "Anti-Terör Yasası"na karşı geliştirilen kitlesel açlık grevleri bahar ayaklanmalarının bir devamı niteliğini taşımaktadır, serîhildanların süreklileşmesinin bir kanıtıdır. Bununla gerek devrimci tutsaklar ve gerekse halk kitleleri direnişe, bağımsızlık idealine ve mücadele önderliğine ölüm pahasına bağlılıklarını ortaya koymuşlardır. Düşmanın zindanda direnen öğeleri ve dağ direnişini tecrit edip boğmak için uygulamaya koyduğu planlarını boşa çıkarmışlardır. Halkımız böylelikle onuruna sahip çıkmıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir atak içindedir. Gerilla, zindan ve halk direnişiyle bir bütün halinde yükselen ulusal direniş mücadelemiz, önümüzdeki süreçte açık ki çok daha zorlu geçecektir. Ama aynı zamanda netleşen bir ortam söz konusudur. Kürdistan halkını inkar süreci aşılmıştır. Kendini kanıtlamış ve kabul ettirmiş bir halk gerçeğine ulaşılmıştır. Kendini kanıtlamış bir gerilla savaşı gelişmektedir. Sapmalara karşı mücadelede her zaman tavizsiz olan Parti Öncülüğü, tarih ve halk karşısında duyduğu yüksek sorumlulukla halka malolmuş, halk kitlelerinin kesin güvenini kazanmıştır. Bu önderliğin Kürdistan halkını zafere ve özgürlüğe götürecek tek önderlik olduğu gerçeği artık halkımız için kesindir. İlkel milliyetçi ve reformist önderliklerin halkı karşı karşıya bıraktığı felaketler ve halkın geleceğini satma pazarlıkları, uluslararası destekleri ne olursa olsun bunların teşhir ve tecritini tamamlamıştır. Nitekim, bu noktadan sonra varabileceği hiç bir yer olmayan ilkel-milliyetçilik açıktan emperyalist güçlerin milisliğine düşmüştür. Bu gerçekler de halkın gözleri önünde cereyan etmektedir.

Düşman kendi cephesinden kurtarabileceği hiç bir şeyin olmadığını biliyor. Türk sömürgeciliği halktan tecrit olmuştur; Kürdistan halkıyla savaş içindedir. Kendisini hangi kılıklara sokarsa soksun, sömürgeciliği hangi biçimde sürdürmeye çalışırsa çalışsın varlığını sürdürmesine olanak kalmamıştır. Ama, mücadeleyi içten zayıf düşürür, savaşın gelişmesini provokatif yollarla geciktirebilir ve uluslararası ablukayla da bunu desteklerse, çöküşünü bir müddet daha geciktirebileceğini umut etmektedir. Parti Önderliğimizin özenle belirttiği gibi, bu noktada esas tehlike içten boy verecek sapkınlıklar, mücadeleyi hedefinden şaşırtma, taktiği uygulamama, dönemin devrimci görevlerine yeterince sahip çıkamamadır. İşte bunlar tükenmiş olan düşmana hayat verecek zaaflarımız olacaktır. Kaldı ki, içinden geçilen aşama devrimden korku duyan sınıfların kendilerini son bir kez dayattıkları süreçtir. Bunların içteki yansımaları zamanında görülüp önlenemezse tahribatlarının çok derin olacağı açıktır. Halk savaşı sürecinde gerillanın belirleyici önemini asla unutmamak, gerilla savaşına yetkinlik kazandırarak taktiği ödünsüz uygulamak hayatiyet taşımaktadır. Geldiğimiz aşamada düşman, gerilla mücadelesini askeri yöntemlerle yenilgiye götüremeyeceğini çoktan anlamıştır. Zaten bu yönlü bir umudu da yoktur. Ama, mücadele safları içindeki feodal ve burjuva eğilim sahiplerine yaptığı çağrılarla, bu noktada duyduğu umudu da ortaya koymuştur. Zaten "Anti-Terör Yasası" bunun bir sonucudur ve aynı zamanda bir çağrıdır. PKK-Avrupa Temsilciliği'nin 02.06.1991 tarihli bildiriyle kamuoyuna duyurduğu gerçekler, bu noktada bir kez daha bilince çıkarılmayı gerektiriyor. Bu bildiride iki unsurun I-KDP ve ABD kamplarına sığındıkları ve aynı zamanda gerilla kamplarının ve silahlarının yerlerini ihbar ettikleri belirtiliyor. Bu kaçan unsurlardan birisi feodal-çeteci pratiğin sorumlularından biridir ve Kongre tarafından pratiği mahkum edilmiştir. Diğeri silahlı mücadelenin tali plana düştüğü iddiasıyla mücadeleyi reformize etmeye, Özal'ın çağrılarına yanıt buldurmaya çalışan bir pratiğin sahibidir ve pratiği Kongre tarafından mahkum edilmiştir. Burada dikkat çekilmesi gereken nokta, her iki eğilimin de sonuçta aynı noktada, ABD'nin yanında birleşmesidir. Sözde birbirine çok karşıt iki eğilim gibi görünse de, bunlar aynı provokasyonun iki yüzü olarak belirmiş, biri silahlı mücadeleyi çetecilik yöntemleriyle özünden boşaltıp yozlaştırmaya, diğeri silahlı mücadelenin önemini yadsıyarak inançsızlığı geliştirmeye ve her türlü liberal eğilime gerilla mücadelesini kurban etmeye çalışmış; yani ikisi de savaşla oynamış, mücadeleyi içten oymaya çalışmış ve sonuçta aynı noktada birleşmişlerdir. Amaçlarına ulaşamayacaklarını anladıkları nokta ise, IV. Ulusal Kongre ve ardından yaşanan mücadele atağı olmuştur. Dağ, halk ve zindan direnişinin birbirinden tecrit edilememesi, tersine düşman oyunlarının direnişle boşa çıkarılması, devrimsel gelişmenin önlenemeyeceğini görmeleri bunları can telaşına sürüklemiştir.

O halde bir kez daha görülmektedir ki, her türlü karşı-devrimci saldırının panzehiri devrimci direnişi yükseltmektir. Gerillanın namlusunun susmaması halkımızın özgürlük sesinin susmaması demektir. Gerillanın ülke sathında yayılması, halkımızın özgürlük sesinin bütün ülkeyi kaplaması demektir. Gerilla, emperyalist oyunların, feodal ve burjuva işbirlikçiliğinin Kürdistan'da varlık bulamaması demektir. ARGK gerillalarına duyulan büyük sevgi de zaten bu gerçekten ötürüdür.

IV. Ulusal Kongre sonrasında, yani 1991 baharında yaşanan atak, gerilla mücadelesi tarihimizin en büyük atağıdır. Elbette ki bu, düşmana ve onun uzantılarına verdiğimiz en devrimci cevaptır. Bugünkü gelişme noktasına, devrimci savaşımımızın ilkelerinden taviz verilmemesi, bu ilkelerin usta taktiklerle hayata geçirilmesi temelinde ulaşıldı. Biliyoruz ki, mücadelede kesin zaferimiz de bu ilkeye sıkıca bağlılıktan ve gereklerinin mutlaka yerine getirilmesinden geçmektedir.

Nisêbîn açlık grevinden...

Kürdistan'da boğulmak istenen, sadece halkımızın değil Ortadoğu halklarının geleceğidir!

Sürecin gerektirdiği devrimci görevleri kavramak, karşı-devrimin planlarını ve faaliyetlerini kavramaya yakından bağlıdır. Devrim ustalarının her zaman söyledikleri gibi, düşmanını tanımayan kendisini de tanımıyor demektir. PKK, bu noktaya daima büyük önem vermiştir.

Değerlendirmemizin başında karşı-devrim cephesinin de son bir atak yapmak istediğini belirtmiştik. Bunu hem emperyalist devletler açısından, hem de Türk sömürgecileri açısından belirtebiliriz. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, karşı-devrim cephesinin planları da oldukça kapsamlıdır ve Kürdistan Devrimi'ni mutlak surette boğmaya yöneliktir. Çünkü, onlar açısından artık son şans yaşanmaktadır. Son bir aylık gelişmelere baktığımızda ne denli yoğun bir faaliyet içinde olduklarını hemen görmek mümkün.

ABD ve diğer emperyalist devletler, Kürdistan üzerindeki klasik sömürgeciliğin daha fazla yaşatılmasının olanaksızlığını görmekte ve itiraf etmekteler. Gerek ABD başkenti ve gerekse Avrupa merkezlerinde bu konunun özellikle son bir kaç yıldır yoğun biçimde tartışıldığı biliniyor. Avrupa parlamentolarında sorunun sık sık gündeme gelişi ve ileriye sürülen çözümler, Avrupa'nın artık böyle bir kamburu daha fazla sırtında taşımak istemediğini ortaya koyuyor. Ama Avrupa, Kürdistan'da zafere yürüyen ve tüm bölgeyi de saracak olan devrim dalgasından da ölesiye korkuyor. Zaten, soruna mutlak surette sistem içerisinde bir çözüm bulma çabası ve telaşı da buradan kaynaklanıyor. Kısaca, ABD, Avrupa ve TC aynı korkuda birleşiyorlar. Ancak özellikle Avrupa, Türk sömürgeciliğinin katı inkarcı ve vahşi yapısını dünya önünde savunma olanağını da göremiyor. Bu durum, özellikle TC ile Avrupa'yı sık sık tartışır bir duruma getiriyor. Böyle de olsa Avrupa, Kürt sorununa hala siyasal bir ad koymaktan uzak durmaya ve sorunu "insani haklar" derekesinde ele alarak TC'yi ürkütmemeye ve reformist çevrelere hayat hakkı buldurmaya çalışıyor. Almanya özgülünde de görüldüğü gibi, Avrupa'nın tavrı bu anlamda çok daha iki yüzlü ve sahte bir tutum oluyor.

ABD ise tek kutuplu bir dünya yaratmanın gayreti içerisinde, dünyaya düzen verme bakımından kendisini daha yetkili, daha "özgür" ve sistemin temsilcisi olarak görüyor. Bu bakımdan, zaten bütünüyle avucunda olan TC'yi ürkütme gibi kaygıları da bir ağırlık olarak sırtında fazla taşımıyor. Kaldı ki, Türkiye gibi uşak rejimlerin ayakta kalabilmek için mutlak surette kendisine ihtiyacı olduğunu biliyor. Kürt sorununa da bu temelde yaklaşıyor. ABD için önemli olan, Kürt sorununun devrimle çözümlenmesinin ve buradan yayılan anti-emperyalist mücadele dalgasının önlenmesidir. Eğer öngöreceği tedbirle bu önlenecekse, TC'nin en hassas olduğu noktalarda bile dayatıcı olması, hatta bunları görmezden gelmesi onun açısından mesele değildir. ABD için önemli olan egemenliğinin korunmasıdır. Eğer eski biçimiyle bu olanaksız hale gelmişse uşaklarını harcayabileceği defalarca kanıtlanan bir gerçektir.

Körfez Savaşı ardından sürüp gelen tartışmalarda Türk egemen sınıflarını en çok kaygılandıran noktanın da burası olduğu görülmektedir. Özellikle ordu içerisinde ve Ecevit gibi klasik Türk politikasının temsilciliğine soyunan sivil kesimler içerisinde bu kaygı yoğun olarak tartışılmakta ve kamuoyuna da maledilmeye çalışılmaktadır. Körfez Savaşı ardından ABD'nin, işbirlikçi Kürt çevrelere dayalı olarak geliştirmek istediği çözüm, TC içinde değişik yankılar buldu. Özal ve temsil ettiği kesimler ABD çözümüne yatıp, geleceği burada görürken; özellikle Ecevit'de temsilini bulduğu gibi burjuvazinin sivil ve askeri kanatları, bunun Türkiye'nin "birlik ve bütünlüğünü tehdit eden" gelişmelere kapıyı ardına kadar açacağı kaygılarını ifade ettiler. Bu iki görüş devlet içinde yoğun tartışmalara ve devleti yöneten kesimler içerisindeki çelişkilerin derinleşmesine yol açtı. Eski Genelkurmay Başkanı Torumtay'ın istifası, bu çelişkinin artık saklanamaz noktaya geldiğinin ilk önemli işareti oluyordu. Hatırlanacağı üzere daha sonraki günlerde sivil ve asker kesimlerden bir çok şahsiyet çözümlenmemiş suikastlere kurban gitti. Bunların kimler tarafından gerçekleştirildiği açıklık kazanmadı. İçte hayli sıkışmış olan Özal için ABD emirlerine sonuna kadar itaat etmekten başka çıkar yol kalmamıştır. Ama bu, salt Özal'ın şahsına ilişkin bir olay olmayıp, TC devleti gerçeğini göstermektedir. Çökmüş bir ekonomi, Kürdistan'da iflas etmiş bir ordu ve siyasal olarak da tükenmiş bir burjuvazinin bu noktadan sonra yapabileceği bir şey de olamaz zaten. Özal'ın ABD'yi fiili müdahaleye davet etmesi ve ABD direktifleri doğrultusunda Kürt sorununda attığı adımlar, Özal'ın değil TC'nin içinde bulunduğu gerçekliğin ürünüdür. Ancak böyle de olsa, Türk egemen sınıflarının tarihsel geleneği de söz konusudur. İşte bu geleneği, yani şoven milliyetçiliğin en katı temsilini bugün, dünün "sosyal demokratı", Bülent Ecevit üstlenmiş görünmektedir. Elbette ki o da, salt kendisiyle sınırlı bir şahsiyet olarak görülemez.

ABD'nin, Kürdistan'da Kürt işbirlikçiliğini palazlandırmaya ve bunlara dayalı bir statü oluşturmaya dönük politikası, Türkiye'de devleti yöneten kesimler arasında çelişkilere ve rahatsızlıklara yol açtığı gibi, bu durumdan İran, Suriye ve tabi ki Irak da ciddi biçimde rahatsızlık duymaktadır. Özellikle İran ve Suriye açısından hemen yanıbaşlarında ABD askeri tehditini duymak ciddi bir tehlike yaratmaktadır. Burnu sürtülmüş olan Irak ise, artık kabadayılık gücünü kendinde bulamasa da, özellikle Türkiye ile ikili ilişkiler arayarak hem ortak Kürt sorunu temelinde manevra yapma imkanını elde etmeye, hem de ABD ile görüşme yolunu Türkiye kapısından aralamaya çalışmaktadır. Zaten Türkiye ve Irak arasında Körfez Savaşının en kızgın olduğu günlerde bile gizli ilişkiler sürdürülmekte idi. Torumtay'ın istifasına yol açan son nokta Irak'la ilişki sorunu olmuştu. Ecevit'in de bu konuda yoğun bir çaba harcadığı, Kürt meselesinin işbirlikçiliğe dayalı bir biçimde de olsa statü kazanmasının önüne geçmeye çalıştığı biliniyor.

Türkiye çok ciddi bir kriz noktasını yaşıyor. Bir yandan ABD müdahalesi olmaksızın Kürt sorununun üstesinden gelmesi olanaksız; öte yandan, ABD planının kabul edilmesi halinde denetimin bütünüyle elinden çıkması, uyanan ulusal bilinçlenmenin ABD planını da silip süpürmesi tehlikesi söz konusu. Özellikle ikinci durumda, Türkiye'nin "devlet bütünlüğü" gibi temel çıkarlarına rağmen sonuçlara ulaşılabileceği korkusu ağır basıyor. Başlangıçta umut ettiği gibi, tümüyle ABD planına yatarsa Güney Kürdistan petrolü üzerinde hak elde edemeyeceğini de görüyor. ABD ve İngiltere gibi "büyükler"den kendisine pay düşmeyeceğini artık daha iyi anlıyor. Basına da yansıdığı gibi İngilizlerle girdikleri çekişmenin gerisinde Musul ve Kerkük üzerindeki tarihsel hesaplar da rol oynuyor.

Türk burjuva basınına bakıldığında, Türkiye'nin kendisini bütünüyle ABD katarına bağlamasının sakıncalarının giderek daha yoğun tartışıldığı görülüyor. Bilinen kesimlerin zorlamasıyla TC, İran ve Irak gibi bölge ülkeleriyle ilişki aramaya yöneliyor. Son bir ayda Türkiye'de diplomasi oldukça yoğunlaşmış durumda. Rafsancani'nin Türkiye ziyareti, ardından Mübarek'in ziyareti ve şimdi de Ecevit'in gazeteci kılıklı aracılığı ardından Irak Başbakan Yar-

dımcısı Tarık Aziz'in Türkiye'ye davet edilişi bu yoğun trafik içerisinde en ilgiye değerleri oluyor. Bilindiği gibi, ABD Başkanı Bush'un da Temmuz ayında Türkiye'ye bir ziyarette bulunacağı açıklanmış bulunuyor.

Türkiye-İran görüşmelerinde ana nokta Türkiye açısından sözde "Kürt devleti"nin kuruluşunun önlenmesi, İran açısından ise bölgedeki ABD güçlerinin çekilmesi noktası idi. Elbette ki Kürdistan sorunu da ortak bir sorunları olarak ikisini de ilgilendiriyordu. Bu görüşmede İran tarafı ABD tehlikesine dikkat çekerken, Türkiye'nin dikkat çektiği tehlike Kürt meselesi idi. Türkiye Irak'la da aynı noktada ilişki arayışı içerisinde bulunuyor. Ancak, Tarık Aziz'in ziyaretinin Mübarek'in gezisi öncesi ertelenip, Bush'un gelişi öncesinde tarihinin kararlaştırılması dikkat çekiyor. Bu noktada, Türkiye'nin bu ikili görüşmeleri ABD'den ne ölçüde bağımsız yaptığı elbette ki tartışmalı oluyor veya böyle bir soruyu sormak bile anlamsızlaşıyor.

Ortada çok açık olan bir gerçek var. Türkiye, ABD'ye rağmen tek bir adım atma güç ve "özgürlüğü"ne sahip değildir. Kendisine biçilen rol gereği Türkiye'nin ABD taşaronluğunu yaptığı, tekrarına gerek olmayan sıradan bir gerçek durumunda artık. Ancak böyle de olsa, bu Türkiye'nin özgül kaygılarını ve bu noktadaki arayışlarını dıştalamıyor. Bush'un Türkiye'ye gelme kararı da zaten Türkiye'nin bu kaygılarını yerinde gidermeyi, Özal ve avanesine taze kan vermeyi amaçlıyor. Bush'un gezisi ABD'nin Türkiye'ye biçtiği role verdiği önemin ötesinde, bölgeye yönelik ABD çıkartmasının son aşaması oluyor.

ABD nasıl bir Ortadoğu ve nasıl bir Kürdistan istiyor? Bush, Türkiye ziyaretiyle bunu anlatacaktır. Ortadoğu'da atlama tahtası Türkiye olduğuna göre, Bush'un buradan konuşması en doğalı oluyor. ABD, Türkiye'nin mızıkçılığına tahammül edemez; zaten ABD karşısında mızıkçılık yapamayacak Ortadoğu'daki tek güç de Türkiye'dir. ABD bu konuda rahat ve dayatıcıdır. Şimdi, Türkiye-İsrail ve Mısır üçgeniyle öteden beri sürdürdüğü bölge hakimiyetinin, Türkiye ayağından sarsılmasıyla tehlikeye düşmesini elbette ki önlemeye çalışacaktır. Madem ki bu üç ayaktan en çürük olanı Türkiye'dir, o halde bu noktadaki dayanaklarını güçlendirecek yeni oluşumlar yaratmaya yönelecektir. Yaptığı da budur. Türkiye ayağını sarsan, çürüten ve yıkım noktasına getiren Kürdistan'daki gelişmeler olduğuna göre, kendisini güçlendirmeyi de bu zeminde yapmak zorundadır. ABD'nin yaptığı da budur. ABD, Kürdistan zemininde kendisine dayanak olarak, tıpkı Türk burjuvazisi gibi, tıpkı kendisi gibi sarsılan, çürüyen ve daha da ötesi artık nefes alma gücü bile kalmayan feodal işbirlikçi önderliği seçmiştir. Yenilgi üstüne yenilgilerle tükenen ve kendisiyle birlikte halkın umutlarını da tüketmek isteyen I-KDP'nin, bugün ABD'nin Kürdistan'daki milisi durumuna düşmesi adeta kaçınılmaz bir son olmuştur. Tarihsel misyonları dolmuş olanların ittifak bile denilemeyecek bir birliktelikleri ortaya çıkmıştır. I-KDP emperyalizmin kompradorluğuna bile layık görülmeyen bir ilişki içinde, Kürdistan Devrimi'nin üzerine yönelmiştir. Gerçi bu I-KDP açısından yeni bir olay da değil. Kuzey Kürdistan'da köy kuruculuğu sisteminin I-KDP kökenli uşaklara dayandırıldığı, sınır ticareti imtiyazını elde etmek için I-KDP komutanlarından birçoğunun kelle avcılığı yaptıkları bilinen bir durumdur. Daha 1986'da **Hamit AVCI** yoldaşın nasıl katledildiğini hatırlayanlar, bugün I-KDP'nin ABD'nin milisliğine oynamasını hiç de yadırgamayacaklardır. Güney Kürdistan'ı adım adım işgal eden ABD kuvvetlerinin kampları I-KDP kamplarıyla yan yana bulunuyor. I-KDP ABD'nin günlük emirleriyle hareket ediyor. ABD'nin Kürt feodal işbirlikçilerine gösterdiği bu utanç verici ilginin anlamı ise çok açık: PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin, yani ortak tehlikenin önlenmesi. PKK önderliğindeki modern ulusal kurtuluş hareketinin güçlenmesi ve Güney Kürdistan'da da yaygın bir sempati ağının oluşması, I-KDP'yi TC'nin elinden ABD eline "yükseltmiş"tir. Elbette ki bu onursuz bir "terfi"dir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, **Serxwebûn** Nisan sayısında yayınlanan "TC çöküş sürecindeyken dayatılması gereken devrimdir!" başlıklı değerlendirmesinde, *"Görülüyor ki, bu yeni Kürt bölgesi veya bu son mesele etrafında koparılan kıyamet, sahipleri tarafından pek hayrımıza düşünülen bir çözüm değildir. Kürt meselesinin emperyalizm ve hatta siyonizm sınırları dahilinde bir çözümüdür. Kürt halkını önce ayaklanmaya teşvik ederek, sonra Saddam'ın ve Irak rejiminin ayakta kalmasına izin verip üzerine saldırtarak, ölümcül bir yolculuğa çıkarıyorlar. Ölümcül noktaya geldiklerinde de diyorlar ki, biz efendileriniz geldik, sizlere havadan yardım yapıyoruz. Bununla kendilerine bağlıyorlar, böylece himayenin yolu açılıyor. Bunların hepsi plan olsa gerek. Kürt halkı adeta rehin alınmıştır. Bu taktik daha da hızlı geliştirileceğe benzemektedir. Belli ki, bazı güçler şimdiden bu taktikle yakın ilişki içindedirler. Bunların ABD ve Türkiye ile ilişkileri zaten ilkesiz; Kürt halkının aleyhine. Bunun sonuna kadar geliştirileceğini gösterdiler. Halktan milyonlarca insanı rehin aldırdılar. Onların içinde de para ve yardım gücüyle istedikleri kadar işbirlikçi yaratabilirler. Zaten ölüm noktasına getirilmişlerdir"* demektedir. Nitekim, şimdi Güney Kürdistan'da ABD'nin direktifleriyle I-KDP'nin düzenlettiği Bush'a şükran mitingleri yapıldığı duyuluyor. Birtakım insanlara "Saddam'a hayır-Bush'a evet" sloganları attırılıyor. Bu elbette ki, halkımızın bir utancı değildir; çünkü halkımızın iradesini temsil etmemektedir. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş adı geçen değerlendirmesine şöyle devam ediyordu: *"Böylelikle, Kürtlerden ilk defa uluslararası bir himaye altında emperyalist amaçlara daha çok hizmet eden ve Türkiye'yi de bu konuda zorlamaktan kurtarmak isteyen bir seçenek doğuyor. Bu, tam da mücadelemizin sonuç almak istediği, silahlı mücadelemizin kendini iyi organize ettiği, iyi yürütmeye çalıştığı bir alanda gelişiyor. TC'nin çöküş sürecine girerken sarılmak istediği bir taktik budur. Diğer taktik, yürürlükteki özel savaştır. Bu özel savaş birçok yönüyle değerlendirilmiştir. Oldukça kurumlaşmış ekonomiyle yürütülmek, sahte reformcu bir Kürtçülükle de şirin gösterilmek isteniyor. Özellikle küçük-burjuva reformizmi tam tasfiye edilmekten kurtarılarak, devrim önünde engel olmak üzere varlığı sürdürülmek isteniyor."*

Açık ki, ABD'nin Kürt işbirlikçiliği üzerine hesabı salt Kürdistan'la da sınırlı değildir. A. ÖCALAN yoldaş bu noktaya ilişkin olarak da şunları söylemekteydi: *"Şimdiden yapılan hazırlık, Arap ülkeleri üzerinde emperyalizmin egemenliğini pekiştirmeye yönelik bir güvenlik sistemi ve bunun için BM'i Irak-Kuveyt arasına sokuşturma -tıpkı Lübnan, Suriye ve İsrail arasına sokuşturdukları gibi- ve bir de kuzeyden bir güvenlik kemeri oluşturarak Kürtleri devreye sokup tampon bölge içine almaya yöneliktir.*

Hududun her iki yanında Kürt tampon bölgesinden bahsediliyor. Türkiye, bu işi kendi başına kontrol edemeyeceği görüşünü BM'e kadar götürdü; 'Ben kendi başıma bu işi kontrol edemem' dedi. BM'in -ki, ABD önderliğindedir- kesinlikle devreye girmesi gereği savunuldu. Şimdi uçaklardan sözümona yiyecek, giyecek yardımı yapılıyor. Bütün dünya yardıma çağrılıyor. Hududun her iki tarafında çadırlı kentler kuruluyor. Daha da ileri bir adım olarak BM'in himayesinde ve hatta BM gücünün denetiminde bir Kürt bölgesi yaratılmak isteniyor. ABD, buna şimdiden yüksek ilgi gösteriyor. Yarın ise, diğer emperyalist devletler peşi sıra ilgi gösterir. Bu ikinci bir İsrail deneyimidir demeyeceğim; çünkü, İsrail deneyimi bu temelde oluşmamıştır. Filistin toprakları üzerine Yahudi yerleşimi ile başlamıştır. Bizim böyle bir durumumuz yok. Kürdistan'da, gerici aşiretçi-feodal güçlerden bir tampon bölge oluşturulmak isteniyor. Bununla hedeflenen birinci amaç, Kürdistan'ın kapsamlı ulusal kurtuluş devrimini frenlemektir. Bu, özellikle Türkiye'nin amacı. İkincisi ise, emperyalizmin Irak üzerindeki emellerini sürdürmeye yöneliktir. Özellikle İsrail'in de amacı olan, Kürdistan üzerinden genelde Arapları, özelde Irak'ı tamponlama ve bunun için gerici Kürt bölgelerini güçlü kılma planıdır. Tutar mı tutmaz mı, bu ayrı mesele, ama niyet bu."

Bu değerlendirmenin üzerinden henüz bir ay geçmeden yaşanan gelişmeler tespitleri doğrulamıştır. ABD, önceki iddiasının tersine Kürdistan'daki varlığının kalıcı olduğunu itiraf etmiş, üstelik buna bir de meşruluk kazandırmak için I-KDP vasıtasıyla "Bush'a evet-Saddam'a hayır" mitingleri düzenletmiştir. Türk burjuva basınında giderek daha çok öne geçirildiği gibi, bu kez de Suriye bir emperyalist saldırıya hedef olarak gösterilmeye başlanmıştır. ABD, İsrail'e hızla silah yığınağı yapmaktadır. İsrail'in Lübnan'a yönelik 1982 saldırı ve işgal hareketinin onbirinci yıl dönümünde, Lübnan yeniden İsrail bombardımanlarına maruz kalmaktadır. Gerici Arap şeyhliklerine ABD askeri gücünün gölgesi altında yeniden kan verilmeye çalışılmaktadır. Böl-yönet taktiğiyle birbirine düşürülen Arap dünyası içinde Mısır lider olarak sunulmaktadır. Bu gelişmelerle birlikte Türkiye'de baskıların yoğun biçimde arttığı, "Anti-Terör Yasası" nın bu döneme denk gelmesinin bir tesadüf olmadığı da açıktır. Yani Türkiye örneğinde de açıkça görüldüğü gibi hem içte, hem de dışa yönelik olarak baskıcı ve saldırgan politikalar daha da ağırlık kazanmaktadır.

O halde şunu söyleyebiliriz ki, söz konusu olan bölge halklarının kapsamlı bir saldırıyla yüzyüze olmaları ve bunun merkezine de Kürdistan'ın oturtulmasıdır. Kürdistan'ın bölgenin kaderi açısından düğüm olma özelliği bu gelişmelerle bir kez daha kanıtlanmış olmaktadır. Karşı-devrim kendi ittifakını kurmuş, taktik manevralarla mevzi tutmaya çalışmış ve şimdi nihai bir hesaplaşmanın hazırlıklarını yapmaktadır. Burada bölge halklarına dayatılan, emperyalizme koşulsuz boyun eğiştir.

Emperyalizme karşı mücadele Kürdistan Devrimi'yle dayanışmadan geçmektedir!

Ortadoğu halkları tarihi bir dönemeç noktasında bulunuyorlar. Bütün emperyalist güçler, Ortadoğu üzerinde pay kapma savaşı veriyorlar. Esasta tükenen sistemlerini yaşatabilmek için, çok ihtiyaç duydukları petrol alanlarına hakim olabilmek için, en önemlisi de ortaçağ uykusundan uyanan bölge halklarının devrimci mücadelelerini boğmak için, askeri şiddeti, yani emperyalist savaşı dayatıyorlar. Emperyalizmin bölgemize müdahalesi değişen Ortadoğu'ya karşı-devrim cephesinin verdiği bir cevaptır. Emperyalizmin Kürdistan'a müdahalesi, bağımsızlık savaşıyla devrimde zafere yürüyen ve bu mücadelesiyle bölgenin devrim odağı haline gelen ülkemize karşı-devrim cephesinin verdiği bir cevaptır. Emperyalizmin devrimsel gelişmelere başka bir cevabı da zaten olamaz.

1980'li yılların başlarında emperyalizm bölgeye uşakları eliyle şiddeti dayatmıştı. Türkiye'de 12 Eylül diktatörlüğünün işbaşına gelişi, İran-Irak savaşı, İsrail'in 1982 saldırısı, bölgeye yönelik kapsamlı saldırının parçaları olarak gündeme gelmişti. O dönem emperyalizm, işbirlikçi rejimleri güçlendirerek sonuca ulaşmayı umut ediyordu. Devrim merkezlerinin ezilmesi ve uşak rejimlerin yaşatılabilmesi için her türlü saldırı ve vahşetin uygulandığı bir dönemdi 1980'ler. Ancak emperyalizmin hesabı tutmadı. Yenilgiye uğratılan ve teslim alınan işbirlikçi önderliğe rağmen, Filistin halkı intifadalarla varlığını ve soruna çözümü dayatmaya devam etti. Her türlü vahşet, saldırı ve provokasyon yöntemine rağmen, Kürdistan Devrimi ezilemedi, tersine Türk faşist rejimini ayakta duramaz noktaya getirdi. Bölge halklarında anti-emperyalist eğilimler ulusal-toplumsal bilinçlenmeye paralel olarak güçlendi. Sistemler arası dengenin yarattığı tıkanıklığın aşılması da buna eklenince Ortadoğu devrimsel patlamanın her an beklendiği bir alan haline geldi. Emperyalizm, "çevik kuvvetler"i daha 1980'lerde bölgeye taşımaya başlamıştı. Bunların, nihai bir hesaplaşma anında müdahale kuvvetleri olarak hazır bekletildikleri hiç kimse için bir sır değildi. Bölgedeki egemenliğini uşaklarına dayalı olarak sürdüremez noktaya geldiğinde, emperyalizmin fiilen müdahale edeceği biliniyordu.

Bugünkü tabloya bakıldığında, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin "bölge asayişini sağlamak" üzere bölgeye düzen vermek iddiasıyla fiilen müdahale ettikleri apaçık ortadadır. ABD ve diğer emperyalist güçlerin bölgedeki askeri varlıklarını başka türlü izah edecek hiç bir aklı başında insan olamaz. Anlaşılmaktadır ki, emperyalizm 1980'li yıllarda uşaklarının başaramadığını 1990'lı yıllarda bizzat başarma hesabındadır. Başta Kürdistan Devrimi olmak üzere bölgemiz halklarının bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük mücadeleleri azgın bir saldırıyla boğulmak istenmektedir. Kürdistan Devrimi'ne yüklenmesi ise kesinlikle bir tesadüf değildir. Bölgenin kaderinin belirlenmesinde düğüm noktasını oluşturan Kürdistan, yakın dünya tarihinin tanık olduğu en şiddetli savaşının eşiğindedir. Burada kaderi belirlenecek olan yalnız Kürdistan halkı değildir. Önce de belirttiğimiz gibi, Kürdistan'daki savaş, en başta Türkiye demokratik ve sosyalist hareketi olmak üzere bölgedeki bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerini doğrudan ilgilendirmektedir.

Karşı-devrim bölgemize bir bütün olarak yükleniyor ve halka halka düşürmeye çalışıyor. Böl-parçala-yönet taktiğinin en usta biçimleri hayata geçiriliyor. Halkların sırtına hem kamçı vuruluyor, hem de aynı zamanda şeker sunuluyor. Ve bütün bunlarla, halklar için nefes alma hakkı bile emperyalizmin ihsanına bağlanmak isteniyor.

Açık ki, halklarımıza dayatılan onursuzluk ve ölümdür. Sosyalist amaçlar bir yana, salt halk ve insanlık onuruna sahip çıkış bile buna başkaldırıyı zorunlu kılmaktadır. Kaldı ki, kendilerine yıllarca anti-emperyalist sıfatını takan birçok güç için, mevcut durum salt onur sorunu da değildir. İçinde yaşadığımız günler iddialarda tutarlılığın kanıtlanacağı günlerdir. Anti-emperyalist, demokrat, yurtsever ve sosyalist olmanın gerektirdiği görevler vardır ve şimdi yüksek bir sorumlulukla bu görevlere sahip çıkmak gerekmektedir.

Kürdistan Devrimi'ne en yakın ittifak olması gereken Türkiye sol güçlerinin durumuna baktığımızda ciddi bir zaafın varlığına işaret etmek zorundayız. Anti-Amerikancılık ve anti-emperyalizm Türk sol yelpazesinde en az yarım yüzyıldır işlenen büyük bir iddiadır. Daha 1970'lerde Denizlerin, Mahirlerin ve Kaypakkayaların ABD 6. Filosu'nun Türkiye sularına demir atması karşısında gösterdikleri onurlu tutum ne yazık ki bugün arzu edilen temsilini bulamamaktadır. ABD, başka herhangi bir gücün değil, Türk burjuvazisinin Türkiye'yi onursuzca ABD'nin ayakları altına açması sonucu Türkiye ve Kürdistan'da bulunmaktadır. Körfez Savaşı günlerinde Türkiye ve Kürdistan'daki üslerden kalkan ABD uçaklarının Saddam güçlerine saldırı adına Irak halkını, Kürdistan dağları ve yerleşim birimlerini kırk gün bombardıman yağmuruna tuttukları bilinmektedir. Sırf döviz hesabı yapılarak Suudi Arabistan çöllerindeki ABD askerlerinin tatil için Türkiye'ye davet edildikleri bilinmektedir. Ama, 1968'lerde 6. Filo Türkiye sularına demir attığında genelev kadınlarının bile eylem koydukları da bilinmektedir. O zamandan bu yana anti-emperyalizm ruhunun bu ölçüde silikleşmesi, devrimci solun sorumlulukları karşısındaki tavrının tutarlılığıyla bağlantılı bir olay değil midir? Anti-emperyalizm slogandan ibaret olamaz. Anti-emperyalist olmak bir tavır sorunudur ve bu iddiada bulunan herkese ciddi sorumluluklar yükler. Kürdistan Devrimi bugün bizzat ABD müdahalesiyle ezilmek isteniyor. ABD'ye olan asırlık nefretin ortaya konulması için daha hangi gün beklenecektir? Emperyalizme karşı mücadele artık Kürdistan Devrimi'yle fiili dayanışmadan geçmektedir. Kürdistan Devrimi'ne yönelik saldırılar karşısında sessiz ve tavırsız kalan hiç kimse anti-emperyalist olduğunu iddia edemez. Nitekim, Türkiye'de ABD karşısında tavırsız kalış Kürdistan Devrimi karşısında tavırsız kalıştan kaynaklanmaktadır. Türk egemen sınıflarının klasik politikasının temsilini yapan Ecevit ve benzerlerinin ABD'ye karşıt sarfettikleri sözlerin bile Kürdistan gerçeğine dayandığı ortadadır. Kaldı ki bu anti-Amerikancı bir tutum değil, anti-Kürt bir tutumdur. Kürdistan Devrimi karşısında pratik tavır belirlemek, sloganları aşmak ve boğulmak istenenin sadece Kürdistan halkı değil, başta Türk halkı da olmak üzere bölge halklarının geleceği olduğunu bilerek Kürdistan bağımsızlık hareketini bir ittifak güç olmanın da ötesinde bir öz dava olarak benimseyip korumak sosyalistlerin asla görmezden gelemeyecekleri tarihsel bir görevdir.

Karşı-devrimin saldırıları karşısında devrim ve demokrasi güçleri kendi cephelerini ve mevzilerini sağlamlaştırmak zorundadırlar. Nasıl ki, emperyalist güçler ve uşakları devrimlerin boğazlanması için itti-

Devamı 27. sayfada

Gerillamız düşman hedeflerini dövüyor

Şehitleri anma ve direniş ayı olan Mayıs ayının her günü gerilla düşman hedeflerini dövdü, halkımız her alanda direnişi yükseltti, askeri ve kitlesel düzeyde yaygın eylemlilik yaşandı. Bu ay "Anti-Terör Yasası"nı protesto için zindanlarda da yaygın açlık grevleri yapıldı. Zindandaki evlatlarını yalnız bırakmayan halkımız, zindan direnişine güç vermek ve "Anti-Terör Yasası"nı protesto için kitlesel açlık grevleri ve yürüyüşler yaptı. Bu, serîhildanın yeni biçimlerde süreklileşmesi anlamına geliyordu. Kısaca dağ, zindan ve halk direnişimiz Mayıs ayında yeni bir ivme kazandı, düşmanın azgın saldırısına topyekun direnişle cevap verildi.

1) 8 Mayıs 1991 günü, Bêdlis merkezine bağlı Şêx Cima(Çeltikli) köyü Kılıçdüzü mevkiinde ARGK gerillalarının pususuna düşen Bêdlis Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı 60 kişilik bir konvoy tümden safdışı bırakıldı. Pusuya düşen düşman kuvvetinden 1'i üsteğmen 11 asker öldürüldü, 19'u ağır 30 asker de yaralandı. 60 kişilik düşman birliğinden sadece üç kişi yara almadan kurtulabildi. Sömürgeciler her zaman olduğu gibi kayıplarını ısrarla gizlemeye çalıştılar.

2) 11 Mayıs 1991 günü, Bêdlis'in Norşîn(Güroymak) ilçesi ARGK gerillaları tarafından basılarak İlçe Jandarma Karakolu'na seri bir saldırı düzenlendi. Düşmanın resmi kurumları ateşe verildi. Gerilla baskını sırasında gizlenen İlçe Kaymakamı çağrılara rağmen ortaya çıkmayınca, üst katında Kaymakam'ın oturduğu PTT binası, Milli Eğitim Müdürlüğü, Ziraat Bankası, bankaya ait lojmanlar bombalanmak ve ateşe verilmek suretiyle tahrip edildi. ARGK gerillaları o akşam Norşîn ilçesini iki buçuk saat denetim altında tuttular.

3) 2 Mayıs 1991 günü, Bêdlis'e bağlı Motkî ilçesinin Kavakbaşı nahiyesi ARGK birliği tarafından basıldı. Ancak, nahiye karakolunun önceden boşaltılmış olması nedeniyle, üç saati aşkın süre nahiyede kalarak halkla konuşan gerilla birliği geri çekildi.

4) Nazîmiye, Gexî(Kiği) ve Dep (Karakoçan) arasında bulunan Cunek(Yayladere)'de ARGK gerillaları, 30 Nisan veya 1 Mayıs'a denk gelen günlerde düşmana yönelik bir intikam eylemi gerçekleştirdiler. Kırmızıtepe mevkiinde gerilla pususuna düşen Dalbasan Karakoluna bağlı askeri devriyeden 10'un üzerinde askerin öldürüldüğü ve çok sayıda da yaralı bulunduğu öğrenildi.

5) 10 Mayıs gecesi Wan merkezindeki subay orduevi ARGK gerillalarının roketli saldırısına uğradı. ARGK'nin şehir timi tarafından gerçekleştirilen başarılı saldırı gece saat 23.00 civarında roket atışı ile başladı. Saldırı esnasında, orduevi binasında asker ve sivil üst düzey devlet yekilileri toplantı yapmaktaydılar. Düşman, gerilla saldırısını ve kayıplarını gizlemeye çalıştı.

6) 26 Nisan akşamı, Wan şehir merkezindeki PTT garajı ARGK'nin bir şehir gerillası timi tarafından ateşe verildi.

7) 3 Mayıs günü, Wan şehir merkezinde M. Şirin Tekin'i anma amacıyla bir korsan gösteri yapıldı. Ağırlıklı olarak 100.Yıl Üniversitesi öğrencilerinin katıldığı korsan gösteride baştan sona kadar PKK, ERNK ve ARGK yanlısı sloganlar atıldı.

8) 2 Mayıs 1991 günü Gabar dağında meydana gelen ve aralıklı olarak üç gün süren çarpışmalarda ARGK gerillaları düşmana ağır kayıp verdirdiler. Çarpışmalarda 1'i üsteğmen olmak üzere toplam 24 düşman askeri öldürüldü, 9'u ağır olmak üzere pek çoğu yaralı olarak saf dışı bırakıldı.

9) 6 Mayıs gecesi ARGK gerillaları, Şirnex-Duvyan(İkizce)'da konumlanmış bulunan TC taburu ile aynı alana yakın Maden karakoluna saldırı düzenlediler. Saldırı sonunda Duvyan taburuna bağlı askerlerden 6'sının öldüğü ve çok sayıda da yaralı olduğu öğrenildi. Düşman karakolunu yerle bir eden gerilla birliği burada da kayıp vermeden geri çekildi.

10) 14 Mayıs akşamı, Şirnex merkezine yaklaşık 5 km. mesafedeki su deposu yakınlarında devriye gezen özel tim aracının gerillalar tarafından taranması sonucu, araçta bulunan özel tim elemanlarından 3'ü ağır yaralarıdı, daha sonra bunlardan birinin öldüğü kesinleşti.

11) 2 Mayıs 1991 günü, Licê'ye bağlı Mergî köyü yakınlarında meydana gelen ve yaklaşık iki saat süren çarpışmada ARGK gerillaları düşmana ağır kayıplar verdirdi. Çarpışmada 9 özel tim elemanı öldü, 15 özel tim elemanı yaralandı. Bu çarpışmada da ARGK birliğinde her hangi bir kayıp olmadı.

12) 9 Mayıs günü, Licê'nin Karaz(Kocaköy) mıntıkasında pusuya düşürülen sömürgecilere ait bir askeri birlikten 5 asker ve 2. korucu öldürüldü. ARGK birliği, düşmana ait silahlara da el koydu.

13) 6 Mayıs günü, Amed-Çewlik ana karayolunun Licê yakınlarındaki Biryaz ile Xana Kelê(Çeper) köyleri arasında bulunan mıntıkada, bir düşman askeri konvoyu ARGK pususuna düştü. Düşman kayıplarının ne kadar olduğu öğrenilemedi.

14) Amed merkeze bağlı Karaz (Kocaköy) nahiyesi yakınlarında gerilla pususuna düşen korucululardan bir çoğu yaralanarak saf dışı bırakıldı. Ali Kılıç adlı korucunun kaldırıldığı Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi hastanesinde öldüğü öğrenildi. Olay 10 Mayıs günü meydana geldi.

15) 1 Mayıs gecesi, Amed'in Pîran(Dicle) ilçesi yakınlarında yapımı sürdürülen Kıralkızı Barajı şantiyesi ARGK gerillaları tarafından basıldı. Değeri bir milyarı bulan çok sayıda iş makinası ateşe verilerek tamamıyla kullanılmaz hale getirildi.

16) 13 Mayıs 1991 tarihinde, ARGK gerillalarının Şemzînan yakınlarında pusuya düşürdüğü sömürgeci askeri konvoydan 3 subay, 1 başçavuş ve 3 er öldürüldü, 10'u aşkın düşman askeri de yaralandı.

17) 1 Mayıs günü, Qilaban(Uludere) Düzova'da bulunan düşman karakolu ARGK birliği tarafından basıldı. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen baskında düşmana ağır kayıplar verdirildi.

18) 2 Mayıs gecesi saat 24.00 sıralarında, Qilaban(Uludere) ile Beleh arasına düşen Ziravik köyünün Kalik mezrası yakınlarında iki köylü ile TC askerleri arasında sabaha kadar süren bir çatışma oldu. Yurtsever köylülerden Ahmet Sidar çatışmada şehit düşerken, Abdülmecit Benek ise yaralandı. Düşman birliklerinin kayıp verip vermedikleri öğrenilemedi.

19) 6 Mayıs tarihinde, Ercan mıntıkası Dilîgan köyü yakınlarında ARGK birliği ile düşman birlikleri arasındaki çarpışmada 1 assubay ve 4 er öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

20) Aynı gün (6 Mayıs), Yekmal yakınlarında da bir ARGK birliği ile düşman kuvvetleri arasında çarpışma çıktı. Burada düşman birliğinin komutanı üsteğmen ile 1 jandarma erinin öldürüldüğü, gerillaların ise kayıp vermediği öğrenildi.

21) 7 Mayıs günü, Nisêbîn ile Mêrdîn arasında bulunan ve Mêrdîn merkezine bağlı Qesra Ehmedê Xêrê(Esentepe) köyü yakınlarında çoğu İtalyanlara ait ve aralarında Hollanda ve İspanya araçlarının da bulunduğu Güney Kürdistanlılara yardım taşıyan uluslararası konvoya saldıran sömürgeciler, bu saldırıyı ARGK gerillalarına yüklemeye çalıştılar. ARGK ve ERNK kaynakları bir bildiriyle sömürgeci saldırı ve provokasyonu teşhir ettiler.

22) 1 Mayıs günü Sêrt şehir merkezinde, Jandarma Alay Komutanlığında görevli Ahmet ... adındaki bir sorgucunun evi ARGK şehir timleri tarafından tarandı. Adı gecen işkenceci evde olmadığından şimdilik kurtulabildi.

23) 29 Nisan tarihinde, Berwarî'nin Xêrxor mıntıkasında ARGK birliği ile sömürgeci askeri birlikler arasında meydana gelen çarpışmada 30 düşman askeri öldürüldü. Bu çarpışmada 1 ARGK gerillasının şehit düştüğü öğrenildi.

24) Nisan ayının son günlerinde Berwarî'ye bağlı Çeme Pirê köyündeki düşman karakolu gerilla saldırısıyla ağır tahribata uğradı, ancak düşmanın verdiği kayıplar tam öğrenilemedi.

25) 6 Mayıs günü, ARGK gerillaları Berwarî'nin Xêrxor mıntıkasında bir düşman konvoyuna saldırdılar. Bu gerilla saldırısında 1 assubay uzman çavuş ve 3 er öldürüldü. Olayda 6 askerin de yaralandığı öğrenildi.

26) 19 Nisan tarihinde, Xizxêr(Şirvan)'in Kerxwar mıntıkasında meydana gelen çarpışmada bir korucu ağır yaralandı.

27) 8-9 Mayıs gecesi, Dih(Eruh)'e bağlı Nivîlan köyü civarında ARGK gerillalarıyla asker-korucu karışımı sömürgeci birlikler arasında çarpışma oldu. Çarpışmanın sonuçları öğrenilemedi.

28) ARGK gerillaları Nisan ayının son günlerinde Îdir(Iğdır) yakınlarındaki bir düşman karakoluna saldırı düzenlediler. Karakol binası tümüyle tahrip edildi.

29) 29 veya 30 Nisan günü, ARGK gerillaları Serhedan(Kars)'ın Têkor(Digor) ilçesine baskın düzenlediler. Baskında Emniyet Müdürlüğü ve hükümet binaları tahrip edildi.

30) 21 Mayıs günü, ARGK birlikleri tarafından Pasûr(Kulp) merkezine baskın düzenlendi. Karakol binası tümüyle tahrip edildi. Baskın ardından düşman operasyonlar düzenleyerek sivil halk içinde yoğun tutuklamalara girişti.

31) Mayıs ayı başlarında Qaqizman çevresinde ARGK gerillalarıyla düşman birlikleri arasında şiddetli çarpışmalar yaşandı. Çarpışmaların sonuçları hakkında kesin bilgi edinilemedi.

32) 20 Mayıs günü, Pasûr ile Qabilcewz(Sason) arasında bulunan Hewêdan köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları ikna yöntemiyle köy korucularını silahsızlandırdılar. Ancak koruculardan bazılarının bunu kabul etmemesi üzerine kısa süreli bir çatışma çıktı. Hewêdan köyü korucularından 9'u yaralandı.

33) 24 Mayıs tarihinde gündüz saatlerinde Çewlik-Amed ana karayolunu kesen bir ARGK birliği, yarım gün boyunca yoldan geçen tüm araçları durdurarak denetledi. 50 kişilik gerilla birliğinin yol denetlemesi 4-5 saat sürdü.

34) 16 Mayıs günü Licê'ye bağlı Derxust köyü civarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 1 assubay başçavuş ile 8 jandarma eri öldürüldü. Gerillalar kayıp vermediler.

35) 19 veya 20 mayıs günü, Dara Hênê(Genç) merkezine bağlı Sîwan(Servi) bucağı karakolu ARGK gerillalarının roketli saldırısıyla yerle bir oldu.

36) 20 Mayıs gecesi Şirnex yakınlarında bulunan Garisan taburuna ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri tarafından baskın düzenlendi. Düşman taburu yarı yarıya imha edildi. İlk belirlemelere göre düşmanın 100 civarında ölü ve çok sayıda yaralı verdiği öğrenildi.

37) Birçok devrimcinin katledilmesinde doğrudan rol oynayan azılı işbirlikçi-ajan Abdülkerim Celek, ARGK'ye bağlı bir gerilla timi tarafından 18 Mayıs günü saat 17.00 sıralarında Sêrt merkezi Bıtım mahallesindeki evinin önünde kurşunlanarak öldürüldü.

38) Cizîra Botan'ın güneyinde sınırı geçip Güney Kürdistan'a gitmek isteyen bir grupla sömürgeci askeri birlikler arasında meydana gelen çarpışmada 3 kişinin yaralı 1 kişinin de sağ olarak düşmana esir düştüğü öğrenildi.

39) Şemzînan-Kayalar mıntıkası Nêrgiz Dağları'nda ARGK gerillalarıyla düşman birlikleri arasında birkaç gün devam eden çarpışmalar oldu. Çarpışmanın 15 Mayıs'ta başladığı öğrenildi.

40) Qilaban(Uludere)'a bağlı Hêlal köyünde yeni inşa edilmiş olan karakol binası ARGK gerillaları tarafından 26 Mayıs günü havaya uçuruldu.

41) Qilaban-Bêcûhê köyü çevresinde nöbet tutmakta olan 5 sömürgeci asker mevzilerinde gerillalar tarafından sessizce imha edildiler.

42) Çolamerg-Elbak(Başkale)-Payizava(Gürpınar) üçgenindeki Berwarî mıntıkasında ARGK gerillalarıyla sömürgeci TC ordu birlikleri arasında 28 Mayıs günü meydana gelen çarpışmada 2 düşman askeri öldürüldü, 2'si de yaralandı.

43) 31 Mayıs günü Çolamerg merkeze bağlı Pinyaniş(Geçitli) nahiyesi Kawalê köyü yakınlarında ARGK gerillalarıyla düşman kuvvetleri arasında çatışma çıktı. Ayrıntılı bilgi almak henüz mümkün olmadı.

44) Wan'ın Şax(Çatak) ilçesine bağlı Xumarê(Dalbastı) köyüne 23 Mayıs tarihinde uğrayan bir ARGK birliğinin köylülerle gerçekleştirdiği toplantı sonucunda köyün tüm korucuları silahlarını bırakacaklarına dair söz verdiler. Aynı zamanda Mûks (Bahçesaray) ile Şax arasında bulunan çok sayıda dağ köyünde de ARGK birlikleri tarafından toplantılar düzenledi.

45) 16 Mayıs günü Nisêbîn'in İstasyon mahallesi civarında Hacî Xelîlê Heştekî'nin oğlu Selahattin Mecit adlı bir işbirlikci-ajan ARGK şehir timleri tarafından ölümle cezalandırıldı.

46) Gumgum(Varto)'a bağlı Yekmal(Kuşluk) köyü yakınlarında ARGK birliğini pusuya düşürmek isteyen sömürgeci ordu güçleri ve çeteleri gerillanın karşı saldırısıyla bozguna uğradılar.

47) 29 Mayıs günü Palî(Palu) ilçesine bağlı Haşkilê(Umutkaya) köyü yakınlarında ARGK gerillalarıyla düşman ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada düşman ordusundan 2 subay, 1 assubay ve 2 er öldürüldü. Çarpışmada büyük direniş örneği sergileyen ARGK birliğinden de 4 gerilla şehit düştü. Şehit gerillalardan birinin bayan olduğu bildirilmektedir.

48) 14 Mayıs tarihinde Nurhak dağlarının Kamışlıdere köyüne yakın bir kesimde gerillalarla sömürgeci güçler arasında çıkan çarpışmada 7 gerillanın şehit düştüğü öğrenildi. Sömürgeciler kendi kayıpları hakkında hiç bir açıklama yapmadılar. Henüz kesinleşmemiş bilgilere göre şehit gerillaların adları şöyle: **Mihemed REŞÎD(Aslan)** Güneybatı Kürdistanlı, **Gulê TEKE** - Elbistan Çiftlikkale köyünden, **Nezihe ÖNER(Rahime)** -Pirrîn(Adiyaman), **Yusuf ÖKMEN** -Pirrînli, **Besê ERHALAÇ**-Pazarcix Cimikan(İğdeli) köyünden, **Fidan** kod adlı Güneybatı Kürdistanlı bir gerilla. Şehitlerden sadece Elbistan-Ambar köyünden **Şêxo KISA**'nın kimliği kesinleşti.

49) Pazarcix yakınlarında Kamikan(Yarbaşı) ve Dih Biyan(Söğütlü) köyleri arasındaki bir mevkide, içlerinde gerilla, milis, yeni katılan savaşçılar ile cezaevinden yeni çıkıp gerillaya ulaşmak isteyen devrimcilerin bulunduğu toplam 10 kişilik bir grup, 29 Mayıs günü sömürgeci-faşist Türk ordu birlikleri tarafından kalleşçe katledildi. 10 şehitten 9'unun kimlikleri belirlendi. İsimleri şöyle: 1-**Mehmet KARTALKANAT**, Pazarcix-Orta Dehliz(Bölükçam) köyünden; 2- **Ali BALÇIN(Kurdo)**, Pazarcix-Usan(Cennetpınarı) köyünden; 3- **Naci DONAT**, Pazarcix merkezinden; 4- **Hasan ÇAMKIRAN**, Pazarcix merkezinden, Malatya Cezaevinden yeni çıktığı söyleniyor; 5- **Ali SOYTUT**, Pazarcıx-Cimikan köyünden, tıp öğrencisi; 6- **Yakup AKTAŞ(Şamil-Selim)**, Konyalı, grubun sorumlusu. 7- **Nasır GÖKSUNGUR**, Pazarcix-Usan köyünden, cezaevinden yeni çıktı. 8- **Mehmet VURAL**, Elbistan-Şêxreşan(Alçiçek) köyünden. 9- **Mustafa ÖRGE**, Pazarcixlı. Kimliği belli olmayan onuncu kişinin de muhtemelen Amed veya Mêrdîn taraflarından olabileceği söyleniyor.

Düşman elinden alınan 7 şehidin cenazesi Pazarcix merkezinde yapılan törenle toprağa verildi. Cenaze törenine 1000'in üzerinde yurtsever katıldı. Cenaze töreni 29 Mayıs günü yapıldı.

50) Mayıs Ayı Şehitleri'ni anmak amacıyla Licê'nin Licok(Çavundur) köyünde düzenlenen geceye 5-6 bin dolayında yurtsever katıldı. 18 Mayıs günü yapılan gecede Dörtlerin kendini yakma eylemini simgeleyen tiyatro oyunu ve diğer kültürel etkinlikler çevre köylerden, Licê'den ve diğer şehirlerden gelen kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelesi etrafında daha çok kenetlenmesini ve birliğin güçlenmesini sağladı.

51) 17 Mayıs günü Amed şehir mezarlığındaki şehitlikte toplanan 300 dolayında yurtsever, Mayıs Ayı Şehitleri'ni anma amacıyla gösteri düzenledi.

52) Diyarbakır Dicle Üniversitesi, Bursa Uludağ Üniversitesi, İzmir Ege ve Dokuz Eylül Üniversitelerine bağlı pek çok fakülte ve yüksek okulla lise ve dengi okullarda 17-18 Mayıs günlerinde Mayıs Ayı Şehitleri'ni anmak için toplantılar ve paneller düzenlendi. Ayrıca İstanbul Beyazıt meydanı ve İzmir'de aynı amaçla korsan gösteriler yapılıp çok sayıda bildiri dağıtıldı.

Kitlesel eylemlilik çığ gibi büyüyor

● 20 Mayıs 1991'de serîhildanlara yeni bir halka daha eklenerek, 12 Nisan günü yürürlüğe giren "Terörle Mücadele Yasası"na karşı Kürdistan genelinde ve bazı metropol kentlerinde kitlesel açlık grevleri başlatıldı.

Amed, Bismil, Licê, Farqîn(Sil-

Devamı 27. sayfada

Direniş şehitlerimizin anısına dikilecek anıt bağımsız Kürdistan olacaktır

İlk devrim şehidimiz **Haki KARER** yoldaştan bu yana Mayıs ayı her günü kahramanlıkla yazılan kızıl bir şerit haline geldi. Mayıs ayının şehitlerle anılmayan tek bir günü bile kalmadı. Gerçekte bu, yılın bütün günleri için de böyledir. Ancak Mayıs'ın mücadele tarihimizde özgün bir yanı vardır. Bütün direniş şehitlerimizin anısına bağlılık temelinde **"Direniş Ayı"** olarak sembolleştirilen Mayıs, Başkan yoldaşın ifadesiyle **"Kürdistan'ın yüce direnişçilerinin, şehitlerinin ayıdır"**.

Mayıs ayında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin nitelikleri ve bütün gelişim tarihi görülebilir. Kürdistan'da katledilmiş ne kadar değer varsa, Mayıs'da bunlar yeniden yaratılmıştır. Enternasyonalizm, sömürgeciliğe ve feodalizme karşı mücadele ilk kez Mayıs'da kanla vücut bulmuş, ölümde yaşamı yaratan proletarya ve halk kahramanlıkları ile bir halkın yeniden doğuşuna tanık olunmuştur. Mayıs ayı, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm ideali uğruna yüreğini ateşte eritenlerin ayıdır. **Ferhat, Eşref, Necmi** ve **Mahmut** yoldaşların vücutlarını alevlendirişlerinde sembolleştiği gibi, bu ayda Kürdistan'ın zindan karanlığının yırtılışı yaşanmıştır.

Zıtların birliği diyalektiğin bir kanunudur. Başkan APO, **"Karanlığın en derin olduğu yerde şafak en erken söker"** diyor. Bu kanunu Kürdistan'ın bütün gerçekliğine uyarlayabiliriz. Kürdistan'da kopkoyu bir sömürgecilik hüküm sürerken, burada bir halkın varlığı inkar edilirken, vahşetin her türlüsü uygulanırken, gerçekte katledilen sadece Kürt halkı değil insanlığın tarih boyunca oluşturduğu değerlerdi. Kürdistan halkının şahsında katledilmek istenen özgürlüktü, bağımsızlıktı, demokrasiydi, halklar kardeşliğiydi, insanlıktı. O halde gelişen devrimci mücadele de, bu zeminde katledilmek istenen bu değerlerin bileşkesi olarak doğmak ve bu değerleri yükseltmek durumundaydı. Hem de bu, tahribatın derinliği oranında güçlü bir temsille gerçekleştirilmek zorundaydı. PKK, Kürdistan'da yüce insanlık değerlerine sahip çıkışın hareketi olarak doğdu ve kendi tarihi içinde iddiasının sahibi olduğunu en görkemli şekilde kanıtladı.

Kürdistan'da ilk devrim şehidinin bir enternasyonalist devrimci olması anlamlıdır. Kürdistan devriminin niteliği daha bu ilk şehitte bütün özelliğiyle görülmektedir. Kürdistan devriminin bir ulusal hesaplaşma değil, insanlığın yüceltildiği bir dava olduğu ilk adımda kanıtlanmıştır. Açık ki bu, PKK'nin büyüklüğünün ve devrimciliğinin kanıtıdır. **Haki KARER**, Kürdistan devriminin bütün gelişimine damgasını vurmuş bir şehidimizdir. **Haki** yoldaş, Türk ve Kürt halkları arasındaki bir dostluk köprüsü, kader ortaklığının simgesi ve iki halk arasında gerçek birliğe giden yolun nasıl döşenmesi gerektiğinin anlatımıdır. Türk sömürgeciliğine karşı gelişen Kürdistan bağımsızlık savaşının daha ilk adımında verilen bu mesaj, geleceği de aydınlatmaktadır.

Kürdistan'ın zifiri bir karanlığa mahkum edilmesinden sorumlu olan güçlerin başında hain işbirlikçi-feodal sınıflar gelir. Nitekim Kürdistan devrimi gelişme yolunu açabilmek için, bunlardan gelen saldırıları göğüslemek durumunda kalmıştır. Yaşamlarını halkın düşkünce köleliğine ve sömürgeciliğin yaşamasına bağlayan bu hain sınıflar, bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinin yoksul Kürt köylüsüne ulaşmasını engellemek, aydınlığın önünü kesmek için en başta saldırıya geçmişlerdir. **Haki** yoldaşın şahadetinin birinci yıl dönümünde, mücadelemiz bu kez de feodal-işbirlikçi güçlerin saldırısıyla 19 Mayıs'da **Halil ÇAVGUN** yoldaşı şehit vermiştir. Bu da tarihi bir dönüm noktasını işaret eden bir şahadet olayıdır. **Halil** yoldaşın şahadetiyle verdiği emrin Kürdistan halkı tarafından nasıl benimsendiği, Hilvan ve Siverek'de feodal işbirlikçi güçlere karşı gelişen mücadelemizde anlatılmıştır. Son derece donanımsız ve savaş becerisine ulaşamamış da olsa, 1978'de başlayıp '80'lere kadar gelen süreçte yoksul Kürt köylülüğünün feodal-işbirlikçi güçlere başkaldırısı son derece görkemlidir. Bu emirle savaşa atılan yoksul Kürdistan halkı yüzlerce şehit vermiştir. Bağımsızlık ve özgürlük için savaşmak gerektiği düşüncesi Kürdistan köylerinde tartışılan bir olay haline gelmiş ve Kürdistan tarihi bir sınavın içine girmiştir. Halkın bu düşünceye eylemiyle de onay vermesiyledir ki, düşman daha sert ve yoğun tedbirlere ihtiyaç duymuş, 12 Eylül faşist darbesi halkımızın uyanışına karşı düşmanın bir cevabı olarak geliştirilmiştir.

1980 öncesi Kürdistan'da yaşanan kölelik uykusundan bir uyanış, ilk tohumların atılışıdır. Bu dönemde düşmanla henüz tam bir hesaplaşmaya girilmemiş, buna ilk adımlar atılmıştır. Bu bakımdan 12 Eylül, uyanan özgürlük bilincine yönelen bir saldırıdır. 12 Eylül'ün politika ve yöntemlerine bakıldığında bu apaçık görülür. Bunun en somutlanmış biçimi zindanlarda yaşanmıştır. Savaş esirlerinin beyinlerine yönelik saldırı bu nedenledir. 12 Eylül, Türk egemenlik sistemini halkımızın beynini tüketerek ayakta tutmayı amaçlamıştır. Dayatılan faşist terör insanı beyinsiz ve omurgasız bir sürüngen haline getirmeyi amaçlarken, işkence sadece zidanla sınırlı olmayıp en ücra köylere kadar en vahşi şekilde uygulanırken, kardeşin kardeşe bile sahip çıkmadığı, herkesin birbirine hakaret etmeye zorlandığı bütün değerlerden düşmüş bir toplum yaratılmaya çalışılırken, buna verilecek cevabın da yücelmeyi temsilde güçlü olması gerekirdi. Bu cevap, dehşetin, vahşetin en derininin dayatıldığı cezaevlerinden verildi. 21 Mart'da **Mazlum DOĞAN** yoldaşla başlayan bu cevap veriş, 17 Mayıs'da **Ferhat KURTAY, Eşref ANYIK, Necmi ÖNER** ve **Mahmut Zengin** yoldaşların eylemleriyle sürekliliğe ulaştı; dayatılan teslimiyet ve ihanetin yaşamı donduran soğuk yüzü direnişin ateşinde yok edildi. Orada, bir daha başını kaldırmamak üzere yokedilmeye çalışılan direniş ruhu sürekli yaşayacak bir gelenek haline getirildi.

12 Eylül'ün saldırılarına karşı, farklı koşullarda ve farklı biçimlerde de olsa direniş dışarda da güçlü biçimde temsil edildi. Kendisi imha saldırılarıyla yüzyüze olduğu halde PKK, bu dönemde Filistin halkının direnişine de en anlamlı desteği verdi. 2 Mayıs 1981'de Lübnan'da şehit düşen **Abdülkadir ÇUBUKÇU** yoldaşın şahadeti, PKK'nin Kürdistan devrimini Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı mücadelesiyle nasıl içiçe ördüğünün somut bir kanıtı oluyordu. Nitekim İsrail'in Lübnan'a yönelik 1982 saldırı ve işgal hareketine karşı mücadelenin en ön saflarında yer alınıyor ve on yoldaşımız burada şehit düşüyordu. Bir o kadar da esir düşen PKK savaşçılarının İsrail esir kamplarında Filistin halkıyla ortak direnişi de en az dökülen şehit kanlarımız kadar anlamlıdır. Bu esir yoldaşlardan bir çoğu daha sonra Kürdistan'daki mücadele içinde şehit düştüler. Mayıs şehitleri arasında yer alan **Sabri GÖZÜBÜYÜK** yoldaş, bu yoldaşlarımızdan biridir. Bölge halklarıyla kardeşlik köprüsü üzerinde yükselen bir devrim olması ve bu köprüyü kendi kanıyla örmesi Kürdistan devriminin asla akıldan çıkarılmaması gereken temel bir özelliğidir. Devrimimiz, dünyadan tecrit edilen halk gerçekliğimizi dünya ve bölge halklarıyla en sağlam köprüleri kurarak değiştirmeye yönelen bir harekettir. Mayıs şehidimiz **Abdülkadir ÇUBUKÇU** yoldaşı anarken, Mayıs ayının kronolojisinde somutlaşan bu temel gerçeğimizi mutlaka özümsemek durumundayız.

Bundan bir yıl sonra 2 Mayıs 1983'de **Mehmet KARASUNGUR** ve **İbrahim BİLGİN** yoldaşların şahadeti ise, mücadelemizin ulusal bünyeye dönük birlik çabalarını anlatır. Hücrelerine kadar bölünüp parçalanmış Kürdistan toplumunda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, ulusal örgütlenme ve birliğin yaratılması mücadelesidir. Partimiz, Kürdistan toplumunu güçsüzlüğe mahkum eden parçalanmışlık olgusunu her düzeyde ortadan kaldırmaya ve bunu güçlü bir örgütlülükle cevaplamaya çalışan bir güçtür. Sömürgeciliğin ve aşiretçi-feodal yapının yaratıp derinleştirdiği örgütsüzlük ve parçalanmışlık olgusuna karşı mücadele edilmeksizin Kürdistan'da ileriye doğru tek bir adımın dahi atılamayacağı ortadadır. Üstelik bu parçalanmışlık sadece sömürgecilerin eseri de değildir. Ülkemizin ve halkımızın bölünüp-parçalanmasında ve parçalar içerisinde de ayrıca binbir çeşit çelişkiyle bölünmesinde emperyalist güçlerin damgası vardır. Emperyalizm ve sömürgecilik tarafından bu ölçüde güçten düşürülmeye çalışılan bir halkın kurtuluşu için yola çıkanlar, açık ki en başta bu noktaya yüklenmek zorundadırlar. PKK, Kürdistan toplumunu içten tüketen aşiret, mezhep ve bölge çatışmalarına karşı yoğun bir mücadele temelinde ulusal birliği dayattığı gibi, Kürdistan adına hareket eden güçler arasındaki çatışmalar karşısında da direnişçi ulusal birliği esas alan bir yaklaşımın sahibi olmuştur. Kürdistan tarihinde yüzlerce insanın kanının iç çatışmalarla heba edilmesinin müthiş bir tarihi sorumsuzluk olduğu gerçeğinden hareketle, Kürdistan insanının kanının düşmanla savaş içinde dökülmesinin gerekliliğini dayatmış ve hatta bu uğurda şehitler vermiştir. **Mehmet KARASUNGUR** ve **İbrahim BİLGİN** yoldaşların iç çatışmaları durdurmak için ulusal birlik yolunda şahadetleri, Partimizin bu konudaki fedakar çabalarının somut bir tanığıdır. **M. KARASUNGUR** ve **İ. BİLGİN** yoldaşların şahadeti, aynı zamanda, Kürdistan halkının kanını feodal ve küçük-burjuva sınıf çıkarları için iç çatışmalarda heba eden sınıf önderliklerine en anlamlı bir karşılıktır. Partimizin, Kürdistan Ulusal Kongresi'ni toplama yönünde çabaları yoğunlaştırdığı yaşadığımız süreçte **Mehmet** ve **İbrahim** yoldaşların anısı halkımıza güç vermekte ve yolunu aydınlatmaktadır.

Partimiz 15 Ağustos 1984 Atılımına bu direnişler temelinde ulaştı. 15 Ağustos Atılımı, bir tohum halinde Kürdistan toprağına serpilen bağımsızlık düşüncesinin Kürdistan toplumunu yeni bir sürece, bağımsızlık için savaş sürecine ulaştırmasının ifadesi, namlularda duyulan bu sesti. Elbette ki bu yeni bir dönem ve yeni bir Kürdistan demekti. Hilvan-Siverek mücadelesinde ana rahmine düşen gerilla 15 Ağustos 1984'de HRK adıyla doğuyordu. Bu, halk ordumuzun doğuşunun müjdesiydi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Ordusu ise, halkın örgütlenmesinin, bilincinin ve kararlılığıın en yoğunlaşmış ifadesi demekti. Bu, örgütlenen, savaşan ve zafere yürüyen bir halkın yaratılışı demekti. Bu, kendi ruhundaki köleliği, boyun eğmişliği, kimliksizliği, teslimiyeti yenerek kahraman bir halkın doğuşu demekti.

15 Ağustos Atılımı, halk kahramanlığımızın zirveleştiği bir tarihtir. Halkımız bu zirvesel atılımla önce kendi sesini duydu, sonra sesini dünyaya duyurdu. Bu sesin çağrısıyla yüzlerce ve binlerce insan dağlara koştu. Halkın yüreğinde gizlenen umut çiçeklendi. 15 Ağustos sonrası süreç artık halk savaşı çizgisini doğru oturtmak, halkın uyanan umutlarını boşa çıkarmamak, halkın özgürlüğe yürüyüşünün temel şartı olan askeri ve siyasal ordulaşmasını bir gerçek haline getirme sürecidir. Bu dönemin şehitleri inançları, cesaretleri ve kahramanlıklarıyla topluma inanç, cesaret ve kahramanlık taşıyan öncü savaşçılardır. Gerillanın ilk biçimlenişi ve ilk adımları olduğu halde en küçük bir tereddüt belirtisi bile olmaksızın, düşmanı yenme azmiyle nasıl kahramanlıklar yaratıldığı unutulamaz. PKK, zaten kahramanca doğmuş bir harekettir; bir inancın savaşçısıdır. Yokoluşa sürüklenen bir halkın varoluş ve özgür yaşama mücadelesinin bir kahramanlık destanı olacağı açıktır. İnsanlık tarihin her döneminde kahramanlıklar bu temelde ortaya çıkmıştır. Ölümü küçümseyen bir direnişle kahramanlık destanları yazamayan hiç bir halk, hiç bir ezilen sınıf zafere ulaşamaz. Zulme ve sömürüye en çok mağruz kalanlar ise en büyük kahramanlıkları yaratmak zorundadırlar. Sadece Mayıs ayına bakıldığında bile, bir zincirin birbirine eklenen halkaları gibi onlarca devrimci ve savaşçının düşman üzerine bir akın içinde şahadete ulaştıkları görülür. Bu, gerillanın halkla örgütsel bütünleşmesi önündeki engelleri aşma savaşımıdır. Bu savaşımın salt düşmana karşı değil, bir de ulusal-toplumsal zeminden kaynaklanan iç engellemelere karşı bir savaş olması gereği vardır. Nitekim 1984-86 arası süreçte sağ tasfiyeciliğe rağmen eğer mücadele yenilmemiş, kitlelerin güveni sarsılmamış, umut daima büyütülmüşse, PKK militanlığının kahramanca temsilinden ötürüdür. Bu dönemde onlarca militan düşmana esir düşmemek için son bombayı kendilerinde patlatmış, düşmanın üzerine çıplak elleriyle yürümüş, her birisi birer kahramanlık destanı olan direniş örnekleri yaratmışlardır. Her mevzi bu temelde kazanılmış ve korunmuştur. 21 Mayıs 1985 Bozova Direnişçilerinin, 5 Mayıs 1985 Eruh-Fındık Direnişçilerinin, 5 Mayıs 1985'de **Şah İsmail BOZKUŞ** ve **Mehmet Sait Yıldırım** yoldaşların, 1 Mayıs 1985'de **Ramazan KAPLAN** ve **Abdülkadir BİÇİM** yoldaşların, 1 Mayıs 1986'da **Salman KAVAL** yoldaşın, 22 Mayıs 1986'da Çırav direnişçilerinin yarattığı kahramanlıklar halkımızın asla unutamayacağı inanç ve kararlılık örnekleridir.

PKK III. Kongresi ile 1986 sonrası süreç ise, mücadelede bir zirvesel atılımı daha ifade eder. Direniş şehitlerinin artık kesinleşmiş bir emri vardır. Bu emir, halkın askeri ve siyasal ordulaşmasını mutlak surette yaratma emridir. Çünkü halkın ve mücadelenin bütün geleceği bu noktada düğümlüdür. PKK III. Kongresi, şehitlerin bu emrine bağlılığın en üst düzeyde ilanı olmuştur. Halkın askeri ve siyasi örgütlenmesinin önündeki her türlü engelle keskin bir mücadeleye giriş ve hatların kalın çizgilerle netleştirilmesi bu emre bağlılığın gereği olmuştur. Şehitlerin kanlarıyla Kürdistan'ı kızıl bir şerit gibi kucaklayan ve halkımızca kucaklanan PKK, şehitlerin anısına bağlılığın hiç bir sahte biçimine izin vermemiş, özden yoksun yaklaşımları şehitlere en büyük hakaret kabul ederek bunlarla amansız bir mücadeleye girişmiştir. PKK, her ileri adımı şehitlere bağlılık temelinde atmış bir güçtür. Bu özle oynamak, açık ki Partinin ruhuyla oynamak demektir. 1986 ve sonrasında Parti içindeki sınıf dışı eğilimlere ve her türlü tasfiyeciliğe karşı mücadelenin temelinde bu özü ne pahasına olursa olsun koruma kararlılığı vardır. III. ve IV. Kongreler arasındaki süreçte de mücadelenin gelişimi bu öze doğru sahip çıkma temelindedir. Partiye yönelik her saldırı ise bu özü tahribata yöneliktir.

Mayıs şehitleri halkasına 1987'de **Mustafa ÖMÜRCAN, İbrahim DEMİR, A. Rahman KORKMAZ, Mithat DEMİRCİ** ve **Firaz** yoldaşlar eklenir. III. Kongre sonrası uzun bir dönem süren eğitim ve hazırlıklar temelinde ülkeye yönelen bu yoldaşlar, gerillanın henüz yerleşmediği en zor alanda faaliyete yönelmişlerdi. Güç kaynakları halka duydukları sonsuz güven ve şehitlerin anısıydı. Bu güveni ve bağlılığı eksiksiz kanıtladılar. Onlar gittikleri alana III. Kongre'nin zafer çizgisindeki kararlılığını ve inancı taşırdılar. Kahramanca direnişleriyle cesaret ve umut ektiler.

Ahmet KESİP, Osman SARIKUŞ, Sultan YAVUZ, İhsan ÇIRKAN, A. Ekber LAÇİN, M. Nezir ALAGÖZ, Ömer ALAGÖZ,, Fehim ÖPENGİN, Salah DERVİŞ yoldaşların 1988 Benavok destanı ise, alttan alta gelişen provokasyon sürecinde önderliğe, Parti ve halka ölüm pahasına bağlılığın, partinin taktik hattında ısrarın, kısaca militan devrimciliğin belleklere kazınan görkemli bir örneği, her türlü provokasyon ve saldırıya karşı PKK militanlığının yanıtı olmuştur. Buna peş peşe halkalar eklenir. 1988-89 boydan boya gerilla ve halk kahramanlığının yaratıldığı yıllardır.

1989 Mayıs'ında Beytüşşebap-Mehre mıntıkasında şehit düşen **Ali AGAL, Halil BALTA** ve **Kendal** yoldaşlar, 4 Mayıs 1990'da Kağızman direnişinde şehit düşen **Ahmet TOSUN, Ahmet ERTAŞ, Serhat DEMİRTÜRK, Enver GÜNGÖR, Ferhat AKSU** ve **Mehmet TREN** yoldaşlar, 23 Mayıs 1990'da Ceylanpınar'ın bir köyünde şehit düşen **Bişar AKBAŞ** yoldaş, Mayıs 1988'de Derik'de şehit düşen **Mehmet Emin ASLAN, Nihat ÇERİ** ve **Abdulmecit TOKYAY** yoldaşlar ve diğer şehitlerimiz Kürdistan devriminin ulaştığı dönülmez noktayı dosta da düşmana da kabul

Devamı 27. sayfada

Röportaj dizisi -II-

A. ÖCALAN: "Biz, halkın kalbinde ve düşüncesinde karargah kurduk!"

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** *yoldaşın geçtiğimiz Mart ayı içinde Türk ve yabancı basın mensuplarıyla yaptığı röportajları dizi halinde yayınlamaya devam ediyoruz. Bu sayımızda* **Ülke, Güneş** *gazeteleri ve* **BBC** *muhabirinin ortak sorularına verdiği cevapları içeren röportajdan bazı bölümleri yayınlıyoruz. Oldukça uzun olan bu röportajı bazı kısaltmalarla önümüzdeki sayılarda da yayınlamaya devam edeceğiz.*

Soru: *Belki de sadece bir yıl önce herhangi bir kurumda birisi kalkıp Kürtçe konuştuğu zaman veya sokakta herhangi bir bayramı kutlamak istediği zaman, Cizre örneğini verebilirim, insanlara kurşun sıkıyorlardı. Dün Türkiye'den gelen haberlerde ise, insanların başta sizin Partiniz ve adınızla çok çeşitli sloganları çok yüksek bir şekilde ve çok geniş katılımlı olarak attıklarını öğrendik. Hapisten işkenceye ve kurşunlara kadar bir çok uygulamaya hedef olan insanların bu bir yıl içerisinde bugünkü aşamaya gelmesinde kuşkusuz çeşitli etkenler var. Bu etkenleri herkes değişik şekilde, Körfez Savaşı, PKK'nin gücü, Özal'ın girişimleri gibi çeşitli unsurlarla değerlendiriyor. Siz, son bir yıl içindeki olağanüstü sayılması gereken gelişmenin önem sırasına göre unsurlarını sayabilir misiniz?*

A. ÖCALAN: Gerçekten tam bir yıldır Kürt halk yığınlarınca çok önemli gelişmeler yaşanıyor. Bu gelişmeler geçen yıl Mêrdîn(Mardin)'de 14 yoldaşımızın şehit olmasıyla başladı. Bugün yaklaşık bir yılı aşıyor. Hızından bir şey kaybetmeden bu gelişmeler yaşanıyor ve daha hızlı da yaşanacak. Buna en son Güney Kürdistan'daki gelişmeleri de eklersek, gelişme sürat kazanacak. Bunlar, sistemli yürüttüğümüz faaliyetlerin sonucudur. Her şeyden önce gerilla bu konuda belirleyici bir rol oynamıştır. Halk gerillanın yenilmeyeceğini ve mücadeleyi kesintisiz sürdürebileceğini görünce cesaret aldı ve bu adımı attı. İkincisi, bizim geleneksel Kürt hareketlerine benzemediğimizi, savaşı kesintisiz ve giderek yoğunlaştırarak sürdürebileceğimizi gördü. 15 Ağustos atılımından yaklaşık altı yıl geride bırakılırken halk gördü ki, bu savaş gelişiyor. Bu, ona ayağa kalkma inancını köklü bir biçimde verdi. Aynı zamanda özel savaşın anlamsızlığını ve bu savaşın sadece PKK'ye yönelik değil, bütün Kürt halkına yönelik olduğunu gördü. Özel timlerin kendi arasında dolaşışı, her şeyine el atması, saygı duvarlarını zorlaması gösterdi ki, mesele yalnız PKK değil, kendisinin onur meselesidir. Bu durum, uyuyakalmış ulusal özelliklerinin bile bu temelde dirilmesine yol açtı. Yani özel savaşın kendisi de halkın gözünü açmasına ve bir şeyler yapmalıyım demesine yol açtı. O zamanlar, daha Özal'ın Kürt politikası yoktu. Sansür ve sürgün politikası gündemdeydi. Yine Körfez krizi yoktu. Güney Kürdistan'daki büyük umutsuzluk söz konusuydu. Ama bunlara rağmen büyük halk silkinişi, serîhildanı ortaya çıktı. Demek istediğim, sistemli engellemelere rağmen Parti'nin '90 yılına ve Newroz'una gelişi halkın ayağa kalkmasının nedenidir. Tabi ki, çok yakından tanıdığı soylu evlatlarının yanı başında şehit düştüklerini görünce, bu adımı atabildi. Gelişmeler ondan sonra giderek sürat kazandı. Saydığımız nedenlerle önemli bir aşamaya ulaştı. Bugün Körfez krizi bunu hızlandırdı. Yan etki olarak, Güney Kürdistan'daki ayağa kalkış da büyük oranda ivme kazandıracaktır. Gerilla biraz daha kökleşmiş ve ülke genelinde yaygınlaşmıştır. Türkiye devletindeki kriz gelişmektedir. Bütün bunlar, halkımızın tamamen Parti politikamız temelinde kendi eyleminin yükselişine fırsat açıyor. Sanırım bir de bunun önderlik açısından bir izahı yapılmalı. Halkın ayağa kalkışını değişik bir yöntemle ve geleneksel önderliklerden farklı olarak ele aldık. Halka ilettiğimiz mesajla halkın kaldırabileceği uygun eylem araçları sunmamız, bunu kesintisiz kılmamız, onu katliamalara götürebilecek yöntemlere itibar etmememiz, dönemin ve uluslararası durumun gerçeklerine oldukça adapte olmuş yaklaşımlarla politika belirlememiz, halkı zor görünen ve hatta bazılarınca mucize gibi olabilen gelişmelerin içine itti. Kanım odur ki, bu gelişmeler derinliğine ve genişliğine daha da hızlanacaktır ve kesin siyasi çözümü devlete dayatacaktır.

Soru: *Bir başka konuya geçmek istiyorum. Güney Kürdistan veya Kuzey-Irak olarak tabir edilen bölgede, özellikle Körfez Savaşının bitiminden sonra orada Partinizin askeri güçleri olması nedeniyle bize daha önce söylediğiniz kadarıyla yoğun bir telsiz bağlantısı var. Bize, savaşın bitiminden bugüne kadar oradaki Kürt halk ayaklanması olarak nitelenen durumla ilgili size ulaşan bilgileri aktarabilir misiniz? Daha sonra da, Kuzey Irak'daki diğer Kürt örgütlerinin konuya yaklaşımını nasıl değerlendirdiğinizi söyleyebilir misiniz?*

A. ÖCALAN: Sınırlı bilgilerimizle şunu söyleyebiliriz. Devletten kopuş önceden çok planlı ve örgütlü bir çalışmanın ürünü değil, Irak'ın Körfez krizinden yenilgi almasıyla yakından bağlantılıdır. İkinci bir nokta da şudur: Irak yönetimi savaştan az önce halk milisleri adı altında üç yüz bine yakın Kürde silah verdi. Bunlar daha çok Türkiye üzerinden gelebilecek ikinci cephe tehlikesine karşı silahlandırılmıştı. Temel rol bu iki etkene bağlıdır. Irak yönetimi kendisini bile zor yürütür hale gelince, eskiden cahş denilen ve bizce daha çok milis tanımına uygun olan -ki, bunların içinde çok çeşitli sınıfların temsilcileri, aşiretlerin temsilcileri rol oynasa da- kesimlerin bulundukları şehir ve köyleri işgal etmeleri yaşanmıştır. Bunda, diğer muhalif güçlerin ve özlellikle Irak Kürdistani Cephe'nin de sınırlı bir etkisi vardır. Özellikle bu cephe, daha sonradan bu gelişmelere sahiplik etmek istemiştir. Şimdi de bunu denetim altına alıp ayrı bir siyasi oluşuma götürmeye çalışıyor. Bizim de özellikle hudut boylarında etkimiz olmuştur. Hatta etkimiz diğerlerinden daha fazladır. Özellikle Türkiye tehlikesine karşı Güney halkını da uyanık tutmaya çalıştık. Bu konuda destek ve dayanışma içinde bulunacağımızı daha önceden belirttik ve bazı gelişmeler içine ittik. Rejimin güç getiremeyeceği anlaşılınca, bu çeşitli etkilemeler sonucu halk hareketi doğdu. Şimdi önemli devrimsel gelişmeyi yaşıyor ve sanırım kontrol edilmesi zor olacaktır. Çok ciddi bir devrimsel gelişme olduğu kanısındayım. Kürdistan'da devrim bir anlamda Güney'de şimdi başlamıştır. Bunun önünün otonomiyle kesilmesi de zordur. Fakat bunun hemen bağımsızlıkla sonuçlanması da zordur. Belli bir süre özgürleşme hareketi devam edecektir. En azından Irak'da federal bir devletin oluşumuna kadar gidebileceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Otonomiyi aşan federal bir devlet sistemi, Kürtleri en azından Araplar ve diğer milli kimlikler karşısında iddialı kılabilir. Hatta eşit koşullarda devlet teşkiline aday kılabilir. Şimdi bu yönlü çalışmalar yoğunlaşmıştır. Bu temelde Irak Kürdistani Cephe'nin önde gelenleriyle ve özellikle Sayın Celal Talabani ile diyaloğumuz olmuştur. Türkiye bundan çok rahatsızsa da, biz, Kuzey ve Güney Kürdistan'ın ilişkilerinin sağlıklı gelişmesi açısından, sadece Türk tehlikesine karşı değil, çeşitli odaklardan gelebilecek Kürtlere yönelik imha ve mücadeleyi boğma girişimlerine karşı dayanışma içinde olmamız gerektiğini söyledik. Biz bu konuda tutarlıyız. Güneyli güçler de aynı tutarlılığı gösterirlerse iyi bir şey olur. Türkiye son Ankara ziyareti dolayısıyla her ne kadar bunları karşımıza çıkarmak istediyse de muvaffak olamayacaktır. 30 yıldır KDP'yi Kuzey Kürdistan halkına karşı sürüyor. Ağa-aşiret şeflerini örgütlendirerek Kürt halkının mücadelesini bastırmaya çalışıyor. Biliyoruz ki, '70'lerden beri devrimci-yurtsever hareketi Kuzey Kürdistan'da KDP aracılığıyla bastırmak istiyor. Şimdi de bunu PKK şahsında denemeye çalışıyor. Son Ankara ziyaretinde KDP'den çok memnun olduğunu söylüyor. Destek karşılığında Talabani'yi de PKK'ye karşı çıkarmak istiyor. Bunlar beyhude politikalardır. Kaldi ki, biz bunların desteği ile değil kendi öz gücümüzle ayaktayız. Hudutlar tamamen bizim denetimimizdedir veya ağırlığımız altındadır. Güney'de de bizim çok etkin bir dostluk temelimiz vardır. Bütün bunlarla biz, hem Güney'deki Kürt halkının mücadelesiyle sağlam bir dayanışma içinde olabilecek, hem de buradan Kuzey'deki Kürt halkının ve hatta Türkiye'deki demokratik güçlerin mücadelesini güçlendirip destekleyebilecek durumdayız.

Soru: *Hemen buradan şuraya geçebilir miyim? Basında da çıktı. Ortadoğu'daki Kürt örgütlerini bir araya getirmeyi amaçlayan Kürt Ulusal Kongresi'nin Hazırlık Komitesi'nin çalışmalarının başladığı yolunda haberler yayınlandı. Bu konuda ayrıntılı bilgi vermek mümkün müdür? Kimler var, amaçlar nedir, çalışmalar ne aşamada?*

A. ÖCALAN: Kürdistan Ulusal Kongresi fikri bizde uzun süreden beridir tartışılmaktadır. Zaman zaman bu konuya çeşitli toplantılarda işlerlik kazandırmak istiyoruz. Son olarak da bu konuda Irak Kürdistani Cephesi'yle bir toplantımız olmuştur. Kongre konusunda bir görüş birliğine varıldı. Fakat bu son gelişmelerle birlikte sanırım durumlar biraz daha değişebilir. Özellikle Türkiye'nin Kuzey ve Güney Kürtlerinin arasını bozmak için girişimleri vardır. Belki bu, Güney Kürtlerini zorlayabilir. Merkezleri ve sekreterleriyle Avrupa'da üstlenen reformistlerden de söz etmek gerekiyor. Bunların da daha değişik konferanslar meselesi var. Buna rağmen biz, ister devrimci, ister reformist, ister parti, ister şahıs düzeyinde olsun ağırlıklı temsil gücü olabilenlerin hepsinin gelebileceği bir Kürt Ulusal Kongresi'ne destek olabileceğimizi, hatta elimizden gelen yardımı sağlayabileceğimizi söyledik. Halen de bu görüşteyiz. Fakat bize göre, Kongre dışarıda, Avrupa'da ve hatta Ortadoğu ülkesinde değil, Kürdistan'ın içinde gerçekleştirilmek durumundadır. Biz, Kongre'yi Kürt halkının iradesinin temsil edildiği bir platform olarak düşünüyoruz. Nasıl ki bir dönem Türk ulusal kurtuluş savaşında Erzirom(Erzurum), Sivas Kongrelerinin bir anlamı var idiyse; biz onu da aşan, ayağa kalkan halkımızın kongresini oluşturmak istiyoruz. Güney Kürdistan ayağa kalkmıştır; onun temsilcileri ortaya çıkmalı. Kuzey Kürdistan halkının temsilcileri ortaya çıkmıştır. Cizîra Botan(Cizre), Nisêbîn(Nusaybin), Lîcê(Lice) serîhildanı yaşanmıştır ve her gün yeni mevzilerle bu serîhildanlar yükseliyor; onların temsilcileri bu kongreye katılmalıdır. Çeşitli siyasal gelişmeler, kişilikler, toplumda belli ağırlığı olanlar vardır; onların kongresi olabilmeli diyoruz. Yoksa çoktandır Avrupa'da ıskartaya çıkmış örgütlerin bir araya gelmesi kongre değildir. Kongreyi Kürt halkının kurtuluş iradesinin bir temsil düzeyi olarak görüyoruz. Bu gerçekleşirse, Kürt ulusunun hayati sorunlarını tartışan, gerek devrim yoluyla ve gerekse normal toplumsal gelişme yoluyla önemli kararları alması ve mümkünse bir de yürütme gücünü oluşturması gereken bir yasama organı olarak düşünüyoruz. Yani, Kürt halkının uzun vadeli ulusal-siyasal temsilciliğini, karar ve yürütme gücünü doğuran bir kuruluş olarak geliştirilmelidir diyoruz. Bu konudaki çalışmalarımız bundan sonra da devam edecektir. Özellikle Kürdistan'ın artık oldukça gelişen ayaklanma alanında halk temsilcilerinden yola çıkarak, bu kongreyi bu yıl içinde daha da hızlandırarak başarmaya çalışacağız. Bütün partilere, sosyal kuruluşlara, kişilere çağrılar geliştirebiliriz. Bu vesileyle, kendini bununla ilgili hissedenlere kendi çalışmalarını uyumlu hale getirmelerini daha şimdiden önerebiliriz. PKK, bu konuda üzerine düşeni yapacaktır. Biz, aynı zamanda bu yılı bir kongre yılı haline getirmenin de uğraşısı içindeyiz.

Soru: *Kuzey Irak veya Güney-Kürdistan konusunda Türk basınında şu tür haberler çıktı. Özellikle savaşın devam ettiği sürede Kuzey Irak'dan Türkiye'ye geçmek isteyen mültecilere dayanılarak verilen haberlerde, sizin Partinizin militanlarının Saddam Hüseyin rejimiyle işbirliği yaptığı ve kaçmak isteyenleri engellediği iddiaları yayınlandı. Bunu bizzat Olağanüstü Hal Bölge Valisi, "Apo Saddam'ın destekçisi" şeklinde açıklamalarla kamuoyuna sundu. Bu konudaki iddialar nereden kaynaklanıyor ve sizce bu tür haberlerin yayılmasındaki amaç neydi?*

A. ÖCALAN: Propaganda amaçlıdır. PKK'yi gözden düşürmenin binbir çabasının Kozakçıoğlu tarafından nasıl icra edildiğini biliyorsunuz. Bu iddiada ağır basan yön budur. Kaldı ki biz, kimsenin Türkiye'ye teslim olmasına taraftar değiliz. Bilakis nerden kaçarsa kaçsın Türkiye'ye teslim olmayı düşkünlük addederiz. Bize göre, 1988 Halepçe katliamında da Türkiye'ye değil, silahları, eşleri ve çocuklarıyla birlikte Kürdistan dağlarına teslim olunmalıydı. Bizim tezimiz budur. Yine Körfez krizi dolayısıyla sıkışmış olanların Türkiye'ye teslimini değil, dağlara teslim olmalarını salık veririz, buna yol gösteririz. Bu iyi bir tedbirdir. Bu sefer Türkiye'ye fazla kimse teslim olmadı. Geldiler, ama çok az. PKK bu konuda önemli ve tarihi bir rolü oynadı. Türkiye'ye teslim olacağınıza, gelin dağlarımıza sığının dedik, ve çok kötü teslim olmanın önüne geçtik. Yoksa Türkiye yüz binlercesini daha teslim almaya hazırlıklıydı. Bu sefer halkımızı bu oyuna düşürmemekle iyi bir iş yaptığımıza inanıyorum. Bu, Saddam'dan kaçanların PKK tarafından tutulması biçiminden saptırılamaz. Bu, çok önemli bir tarihi görevin, yani Güney Kürdistan'ı toptan boşaltmamanın başarıyla gerçekleştirilmesidir. Bunu yaptık. Şunu belirteyim; bu dönemde Saddam'la ilişkilerimiz oldu mu olmadı mı biçiminde çeşitli yaygaralar var. Biz ilkeliyiz. İlkelerimize uygun olursa, değil Sadddam kim olursa olsun ittifak kurmaktan çekinmeyiz. Bundan kim gocunursa gocunsun. Şimdi, Güney Kürtleri eğer uygun koşullar altında Saddam'la biraraya gelirlerse, bunun da öyle çok kötü bir iş olacağını söylemem. Kendi federal sistemlerini Araplarla eşit koşullarda gerçekleştirebilirlerse-Saddam'la olur veya olmaz, mühim olan Kürtlerin hayati ulusal çıkarlarının garanti altına alınmasıdır, kim bunu kabul ederse onunla-görüşmeye oturulabilir. Özal'la görüşmeye oturduklarına göre Saddam'la da oturabilirler, oturmayabilirler de. Burada mühim olan Kürt halkının menfaatleri, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin çıkarlarıdır. Çıkar gördüğümüzde, biz, Özal da dahil görüşmelere oturabiliriz. Burada belirleyici olan demokrasidir ve haklı ulusal taleplerimizin gerçekleşme şansıdır. Bir takım öcülerle PKK'yi korkutmak, beni korkutmak mümkün değildir; bu çocuklara mahsustur, bana değil.

Soru: *Yine hassas bir konuya değineceğim. Bölge ülkelerinden biriyle ilişki gerek Türkiye ve gerekse yabancı basında çok sık geçen bir konu. Partinizin gerek siyasi, gerekse askeri merkezlerinin Suriye toprakları ve Suriye denetimi altında bulunan bir toprak üzerinde bulunması çok çeşitli kesimler tarafından farklı şekillerde değerlendirildi. Demin, ilkelerimize kim uyarsa biz onunla görüşmeye otururuz dediniz. Partinizin siyasi ve askeri kanadının uzun süredir Suriye'deki ikametini bu söylediğiniz çerçevede değerlendirebilir miyiz? Yoksa bunun Ortadoğu politikasıyla ilgili başka hassas değerlendirmeleri de olabilir mi?*

A. ÖCALAN: Bu konuda da çok büyük çarpıtmalar söz konusudur. Ortadoğu sahasında bizim üslenmemiz, genelde Ortadoğu çelişkiler yumağının içinde aranmalıdır. Ortadoğu çelişkiler yumağında en başta Arap-İsrail çelişkisi vardır. Yine, radikalizm-tutuculuk çelişkisi vardır. İran-Irak çelişkisi vardır. Bir bütün olarak Türkiye'nin Ortadoğu'yla çelişkileri vardır. Bu kapsam

içinde ele alınmak durumundadır. Lübnan 15 yıldır bir iç savaşı yaşıyor. Devlet olayının neredeyse tükenişi vardır. Kendimize yer yaparken, bu gerçekleri göz önüne getirerek yer yaptık. Suriye'de değil, Lübnan'da üslendik. Suriye bizim geçiş hattımız üzerinde. Onu şüphesiz değerlendirdik. Çoğunun sandığı gibi, Suriye'nin Türkiye'ye karşı komplo kurarak, "gel PKK, Türkiye'yi şöyle yerle bir et" diye bizi buyur etmesi söz konusu değildir. Bizim faaliyetlerimizden Suriye'nin yıllardır haberi yoktur. Ben "sarı çizmeli Mehmet ağa" adı altında mücadele ettim. Farkedildiğimiz zaman dostane yaklaşıldı. Suriye sahasında 72 tür örgüt vardır. Biz de o örgütlerden bir tanesiyiz. Bu örgütlerin Filistin halkıyla birlikte Güney Lübnan'da üslenmesi vardır. Biz de üslendik. Bize herhalde özgü bir muamele dayatılmadı. Süreç içerisinde bu mevziyi daha da geliştirdik. Başta Suriye ve Lübnan Kürtleri olmak üzere Ortadoğu'daki Kürtlerle ilişkilerimizi geliştirdik. 15 Ağustos Atılımından sonra da oldukça destek aldık. Bu destekler ağırlığımızı artırdı. Ayrıca bölgede tutarlı bir anti-emperyalist tutum içinde olduk. Dostluğa değer veren, dostlarını zorlamayan, kendi öz gücüne dayanan bir konumda ısrar ettik. Kamuoyu, PKK'nin uzun süre ayakta kalmasını veya Ortadoğu'da kendini geliştirmesini anlamak istiyorsa, bu verilere dikkat etmelidir. Biz gerçekten dostlarımızı fazla zora sokmadan, kendi öz gücümüze dayalı olarak şimdiye kadar kalmayı başardık. Kaldı ki biz, '80'lerin başından itibaren ülkeye yöneldik. Bizim bu yıllardan günümüze kadar ülkede kalıcı üslerimiz vardır, silahlı hareketimiz vardır. PKK'yi sadece burada idare etmiyoruz, çok sayıda karargahlarımız oluşmaktadır.

Günümüzde ülkemiz Grîdax-(Kars)'dan, Dêrsim'den tutalım Zaxo'ya kadar mücadelemize açıktır. Halkımız silahlı-silahsız, köyde-şehirde bütün kitlesiyle ayağa kalkıyor. Hala bu işi Suriye kökenli olarak görmek, kendi kamuoylarını aldatmaktan başka bir şey değildir. PKK'nin mücadelesini kendi özgücüne dayalı değil de, Türkiye'yi sevmeyen, su sorunu nedeniyle, GAP nedeniyle Türkiye'yi kıskanan bazı dış mihraklara dayandıran teorilerle izah etmek, Türkiye'nin bitikliğini, yenilgisini halktan saklamak için ucuz politikacıların bulduğu bir yöntemdir. Bizim gelişmemiz halkımızın bağrı içindedir, ülkemiz içindedir. Elbette en başta Avrupa olmak üzere, Ortadoğu'nun değişik ülkelerinden de mücadelemizi besliyoruz. Ama asıl gelişme kaynağımız başından beri ülkemiz içindedir. Başta zindanlar, dağlar ve halkımızın bağrı olmak üzere, mücadeleyi ülkemizde geliştirdik. Halkın kalbinde, düşüncesinde karargah kurduk. En büyük karargahı zindanda kurduk. Lütfen müsaade etsinler, karargahlarımız biraz da ek olarak oluşmuş olsun; fazla değil!

Soru: *Şimdiye kadar değişik ülkeleri gözden geçirdik. Fransız Cumhurbaşkanlığı geçenlerde yaptığı bir açıklamada, ilk kez olarak Kürt halkından bahsetti. Zaten kendi ülkelerinde de yeni bir teori geliştiriyorlar. Korsika halkı Fransız halkının bir parçasıdır cümlesiyle özetlenen bir yaklaşım bu. Fransız basınında buna bağlı olarak Cumhurbaşkanlığının bir resmi konuşmasında, Kürt halkının sorunu da çözülmelidir şeklinde bir açıklaması var. Bu çerçeve içerisinde Fransa'nın ve sonra da bayan Thatcher'in ayrılması ardından İngiltere'nin Kürt meselesine bakışı konusundaki değerlendirmelerinizi öğrenmek istiyordum. Ayrıca bölgedeki bütün ülkeleri gezdik, yani değerlendirmenizi aldık, bir İran kaldı. İran'da da Kürtlerin yaşadığı düşünülürse, özellikle savaş sonrası hakkında bu ülkenin yönetimiyle ilgili tahliliniz nedir? Fransa, İngiltere ve İran?*

A. ÖCALAN: ABD, İngiltere ve Fransa'da otonomi çerçevesinde bir Kürdistan'a yaklaşım gelişmiş durumdadır. O geleneksel Kürtleri ölü sayma politikası aşılmıştır. Ortadoğu'da Kürtler için statü bu çerçevede düşünülmektedir. Bunun bilincindeyiz. Hatta devrimci yöntemi -PKK'yi- zayıflatmak için ısrarla otonomici anlayışı, yani diğer bir deyişle reformizmi destekledikleri görülmektedir. ABD'nin "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" demesi ve yine Fransa'nın da benzeri yaklaşımları, bunların reformist bir yöntemle Ortadoğu ülkelerindeki Kürtlere bir statü biçmek istediklerini göstermektedir. Son Körfez krizi dolayısıyla bu hızlanmıştır. Sanırım, Özal-Bush görüşmesiyle tam bir çerçeveye bağlanıp sonuçlandırılmak istenecektir. Irak Kürtlerinin federal bir sistem içinde yer almaları bana göre daha şimdiden kesinleşmiştir. Türkiye kendini şimdiden buna hazır hale getiriyor. Yani iddia odur ki, Özal kendisini bir federasyona kadar hazır hale getiriyormuş! Belli ki, Türkiye de federasyon düzeyinde bir çözüme şimdiden alıştırmak sürecine girmiştir. Tabi bunlar yine de mücadelenin gelişme seyrine bağlıdır. Diğer Kürtler, özellikle İran Kürtleri biraz daha zor bir dönemi yaşıyorlar. Fakat, İran rejiminin katılığı ve İran'ın günümüzde Irak karşısındaki üstünlüğü İran Kürtlerinin otonomi şansını bugün için zayıflatmış da olsa, Türkiye ve Irak Kürtlerinin birleşik etkisi İran Kürtlerini en azından otonomi arayışı içinde sürekli tutacaktır. İran rejiminin de, Kürtlere belli bir statü tanıyacağı kanısındayım. İran, bu gelişmeler karşısında kendini fazla anti-demokratik tutamaz. Tutarsa, en ciddi başkaldırı öğesini kendi eliyle için için hazır hale getirmiş olacaktır. İran rejiminin farklı özellikleri söz konusudur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, İran Ortadoğu yapısı içinde kendine özgü islami tutumu biraz daha yumuşatarak sürdürecektir. Bu islami tutum içinde, kemalizme göre Kürt meselesinde biraz daha esnektir, katı inkarcı değildir. Dini yaklaşım çerçevesinde islami Kürt gerçeğini daha fazla kabule yakındır. Belirttiğim gibi, Türkiye ve Irak'daki gelişmeler bunu hızlandıracaktır. İran rejimi güçlüdür. Kürtler burada ayaklanmayla sonuca gitmeseler de, ciddi sorunlar arzedeceklerinden, İran'ın biraz gerçekçi yaklaşması beklenebilir. Suriye'de Kürtler oldukça kendine özgü bir süreci yaşıyorlar. Kuzeyde ve şimdi de Güney Kürdistan'daki mücadelenin etkisiyle ulusal bilinçleri oldukça gelişmiştir. Kültürel bakımdan Kürtleşmeyi yoğun bir biçimde yaşıyorlar. Partinin çok yakın dostluğunu yaşıyorlar diyeblirim. Yüzde doksanı PKK dostu olarak yaşıyor. Mücadeleye her bakımdan yardımcı oluyorlar. Şunu da belirteyim ki, Hafız Esat liderliği aslında Türkiye'de tam gerçekçi bir biçimde kavranmamıştır. Bu liderlik, bizim zaman zaman bu sahada bulunmamızdan ötürü de değil, Kürtlere ilkeli bir düşmanlık içinde olmamıştır ve mücadelenin karşısında da değildir. Bilakis, çok aktif olmasa da, mevcut Ortadoğu önderlikleri içinde Kürt halkının mücadelesine anlayışla bakan bir liderdir. Suriye istese kapılarını Kürtlere rahatlıkla kapatabilir, ama kapatmamıştır. Bu dostane bir yaklaşımdır. Ben, şimdiye kadar bunu çok önemli bir gelişme olarak görüyorum. Biz buraya gelmeden önce de bu politika yürürlüktedir. Kürtlere kapıyı kapatmaması ve Suriye üzerinden Avrupa ilişkilerini açık tutmasını Kürtlerin büyük şansı olarak değerlendiriyorum. Bizim buraya gelişimiz bu politikayla yakından, fakat dolaylı olarak ilintilidir. Yani böyle bir önderlik, bizim de bu saha üzerinden mücadelemizi Avrupa'ya, Avrupa'dan buraya, ülkeye taşırmamızda dolaylı olarak önemli bir rol oynamıştır. Kimilerinin dediği gibi, Hafız Esat her şeyiyle PKK'nin yanıdadır demek şüphesiz abartmadır. Bütün Kürtlere, partilere ve şahsiyetlere tanıdığı sınırlı hareket serbestliğini bize de tanımak durumundadır. Yani bu, özgü bir nedenden değil de, kendisinin Ortadoğu'daki geleneksel konumundan, politikasından ve Kürtlere yaklaşımından ötürüdür.

Soru: *İngiltere ile ilgili özel bir değerlendirmeniz var mı?*

A. ÖCALAN: Thatcher ile Özal'ın çok yakın bir arkadaşlığı vardı. Nasıl ki, Kohl-Özal ilişkisi Almanya somutunda PKK aleyhtarı bir davaya kadar gidebilmişse, Thatcher ile Özal da Kürt aleyhtarı bir politikayı yaklaşık on sene gibi çok uzun ve çok önemli bir dönemde götürebilmişlerdir. Thatcher'in İngiltere'deki varlığı Kürtler için gerçekten büyük bir talihsizlik olmuştur. Aşılması bence iyi oldu. Özal'ın "Reagen birinci olarak ona, ikinci olarak da bana güvendi." diye bir sözü var. Şimdi Thatcher gittiğine göre, ABD başkanlarının en çok Özal'a güvendiklerini ve samimiyet derecesinin ne kadar ileri olduğunu kendisi söylüyor. Ama şimdi İngiltere, Kürt meselesine biraz daha sıcak bakıyor. Hele bu Körfez Savaşı'ndan sonra bu sıcak bakış daha da gelişmektedir. Sanırım Kuzey Kürtleri üzerine yaklaşımı da biraz gelişim gösterecektir. İngilizler Kürtleri iyi bilen bir millettir. Hatta tarihi sorumlulukları da vardır. Sevr, Lozan ve Musul anlaşmalarında ve yine Irak Kürtlerinin hazin akibetinde İngiltere'nin de payı az değildir. Belki de duyduğu vicdan azabının sonucu olarak -en az böyle değerlendirelim- Kürtlere daha yakın ve sıcak yaklaşım içinde olabilir. Tabi ki yine de İngiltere'nin devlet yapısını, geleneksel politikasını göz önüne getirerek ve ihtiyatlı olmak kaydıyla bunları belirtiyorum.

Soru: *Bir hafta kadar önce Federal Almanya'da karşılaştığım ilginç bir durumu siz de söylediniz. F. Almanya'daki PKK Davası duruşmasının görüldüğü günün akşamı, Alman devlet televizyonu ARD bu haberi yorumlu olarak verdi. Yorumda, dava sanıklarından Kürt politikacılar diye söz etti. Üstelik de o davada sadece duruşma salonu için sekiz milyon mark harcandığını belirtti. Bu, olaylara seyirci kalmama mıydı, yoksa başka türlü değerlendirilebilir mi?*

A. ÖCALAN: Almanlar bir anlamda Özal'ın kurbanı oldular. PKK Davası dolayısıyla Almanya gerçekten hesabını ödeyemeyecek bir duruma sürüklendi. Oraya nasıl gelindi, orası ayrı bir meseledir. Fakat şimdi belirttiğiniz ve televizyonda da ifade edildiği gibi büyük bir skandaldır o dava, trajedidir. Fakat bir gerçektir. Almanlar kendilerini bu davadan arındırmak istiyorlar. O, onların bileceği bir iştir. Türkiye'nin NATO çerçevesinde PKK'yi terörist ilan ettirme çabası vardı. Buna ABD, İngiltere, Fransa da dahildir. Fakat Almanya'ya ağırlıklı bir rol verdirilmek istendi. Çünkü, en büyük taraftar kitlemiz Almanya'daydı. Yine bir çok yayın organımız Almanya'da çıkmaktaydı. Bunun için, Almanya'ya önemli bir rol verilmek istendi. Daha önce bu rol Palme'ye verilmek istenmişti. Palme komplosu biliyorsunuz ters tepince, Almanya bunu üstlenmek durumunda kaldı. Fakat sonuçta, bu mahkemede görüldüğü gibi, büyük bir çıkmazla karşı karşıya geldiler. O Gladio denilen, NATO içi kontrgerilla örgütü denilen bir örgütün marifetidir bu Almanya'daki PKK davası. Kohl hükümeti buna alet oldu. Bu dava eski İçişleri Bakanı Zimmerman zamanında açıldı. O zamanki Türk İçişleri Bakanı eski MHP'li Mustafa Kalemli gitti, bu davayı birlikte kararlaştırdılar. Savcı Rebmann da PKK içinden bazı provokatörlerle günlük olarak işbirliği yaparak, Ali Çetiner ve Nusret Aslan gibileriyle işbirliği yaparak bu komployu hazırladılar. PKK'yi terörist ilan etmek için oldukça ipe sapa gelmez iddialarla kamuoyunu hazırlamaya, PKK'nin itibarını halk nezdinde düşürmeye çalıştılar. Terörist yargısını özelde Almanya'da, genelde ise Avrupa'da yerleştirmek için işte o sekiz milyon marklık salonu yaptılar, arkadaşları duruşmalara tantanalı şekilde götürdüler, kafeslere koydular. Bütün bunlar, tehlikeli bir örgütle karşı karşıyayız, aman yaklaşmayın, uzak durun demek içindi. Alman kamuoyunu bizden uzaklaştırmak, oradaki Kürt halkını yıldırmak, özellikle yaklaşmayın, bu örgüte bulaşırsanız her türlü yaşam koşullarınız tehlikeye girer mesajını vermek için ellerinden geleni yaptılar. Öte yandan da KOMKAR gibi reformist örgütler için, "iyi çalışıyorlar, aklınız varsa gidin onlara girin, PKK'yi bırakın" diyorlardı. Yani, genelde PKK'yi Avrupa'da izole etmek için Almanya pilot bölge seçildi. Aşağı-yukarı 3-4 yıldır bu politika üzerinde düşünüldü. Sonuç alamayacakları ortaya çıktı. Bilakis, PKK önderliği çok iyi gelişti, Türkiye'yi çok ciddi bir siyasi etki altına aldı ve hatta Özal'ı diyaloğa zorlayacak, Kürt meselesini itiraf ettirecek kadar bir gelişme gösterdi. Almanlar bu konuda çuvalladılar. Adeta diskalifiye oldular, kendileri Kürt meselesinde izole oldular. Tabi ki bu, Almanlar için acıdır ve fakat bir gerçektir. Bence düzeltmeye çalışıyorlar, ama altından zor çıkabilirler. ABD bile Almanya'dan daha hızlı davrandı. ABD her ne kadar "Kürt meselesine evet-PKK'ye hayır" diyorsa da, bana göre daha şimdiden PKK'yi de bu işin içine almak gerektiği konusunda kendisini kararlaştırmıştır. Son Özal-Bush görüşmesinde de PKK bu işin içine dahil edilmelidir biçiminde bir karara ulaşma ihtimali de vardır. Yani bir tahminde bulunuyorum. Alman televizyonunun, bunun hesabını kim verecektir sorusu, bu gelişmelerle yakından ilgilidir. Gerçekten büyük maddi ve manevi zarar söz konusudur. Almanya için bunun hesabını vermek zordur. En çok örtbas edilen, gizli-kapaklı sürdürülmek istenen bir dava olması bu nedenden ötürüdür. Sovyetlere gelince, tipik bir oportünist politika güttüler. Gerçekten açığa çıkartmak gerekiyor. Bunlar, 15 Ağustos Atılımından sonra Paris'te biraraya geldiler. Sanırım, Özal hükümetinin bazı temsilcileriyle Türkiye Komünist Partisinin bazı temsilcileri şu ilkede uzlaştılar: "NATO'ya, AT'ye karşı çıkmayacağız, fakat PKK'ye karşı çıkacağız." İşte bu temelde, yavaş yavaş Türkiye'ye geliş hazırlıkları başlatıldı. Toplantılarda, tartışmalarda hep NATO'ya evet-AT'ye evet, ama PKK'ye hayır, denildi. Biliyorsunuz, bunlar geldi, fakat daha önce bir Sol-Birlik deneyimi vardı. Bu Sol-Birlik aslında şu temelde kuruluyor: PKK'yi Avrupa'da dıştalama, sosyalist ülkelerden dıştalama, bunları başardıkları oranda Türkiye'ye gelme! Plan buydu. Bu tartışılmıştır, kararlaştırılmıştır. Sonuç: Geldiler, ama tutuklandılar. O tutukluluk süresi boyunca bence şu sorulmuştur: Siz PKK'yi tam tasfiye edemediniz, teşhir ve tecrit işi tamamlanmadı, tamamlanıncaya kadar orada kalacaksınız, yani size tükürdüğünüzü yalatacağız! Bu çok acıklı bir hal aldı. Hemen şunu da söyleyeyim, bunlar bizim içimizde bile bu temelde sahte bir PKK geliştirmeye cesaret ettiler. Avrupa'da ortaya çıkarılan provokasyonların bir diğer nedeni de, devrimci direnişçi ögeleri düşürüp, teslim olan bir PKK'ye gitmedir. Yani, TKP gibi teslim olmuş, düzenle bütünleşmiş, hatta icazet almış bir PKK yaratmaya çalıştılar. Zindanda bazı tutuklular var; Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit ılımlı PKK, demokratik PKK yaratacağız adı altında ortaya çıkarıldılar. Büyük direnmeler yaşandı, bu, zindan direnişleriyle boşa çıkarıldı. Ilımlı-demokratik PKK isteği Fransa'da basına da yansıdı. Oldukça destekçileri de vardı. Bu anlayış sahipleri uzun bir mücadeleyle boşa çıkarıldı. 1988'de yine bu temelde Avukat Hüseyin Yıldırım provokasyonu dediğimiz olay ortaya çıktı. Bütün bunların arkasında devletin hesapları vardı. '88 bizim için önemliydi. Olağanüstü Hal Yönetimi tarafından zafer yılı haline getirilmek isteniyordu. Bizim için kader yılıydı. Avrupa'da povokasyon dayatılıyordu, Almanya mahkemesi o yıl başlatıldı. Özel savaş bize oldukça yüklendi. Sonuç olarak, o yıl işimizi bitirmek istiyorlardı. Ona karşı direnildi. İşte TKP'nin gelişi de, Sovyet politikasının gelişimi de bu bağlam içinde ele alınmalıdır. Ankara'daki o Sovyet elçisi en aşağılık bir yağcı durumundadır. Mevcut Özal rejimi için, "örnek aldığımız Özal, örnek aldığımız politikacı" diyor, hatta Gorbaçov'un karısı bile Semra Özal'ı taklit etmeye çalışıyor. Bu kadar büyüklermiş(!), falan filan! Şimdi Haydar Kutlu geldi, sanırım en akıllı sol olarak değerlendiriliyor...

Soru: *Akıllı sözcüğü iki anlama geliyor. Bir; bilgili, değerlendirme gücü yüksek! İki; uslu!*

A. ÖCALAN: Gayet tabi son derece uslu, sahibinin sesi sol veya "komünist". Bu, başarıldı. Bir dönemler Mustafa Kemal de böyle bir komünist partisi yaratmaya çalışıyordu. Ona benzer bir olayla karşı karşıyayız. İşte, PKK de buna dahil edilmek istendi. Bence de bu akıl Moskova'dan geliyor ve kötü bir akıldır. O Özal'la Çernişev'ler arasında geliştirilen yumuşak ilişkiler ve Moskova'da noktalanan anlaşmaların altında PKK de tasfiye edilmek isteniyordu. Şantaj yöntemlerinden tutalım, PKK'yi ayartma, PKK'yi zora sokmaya kadar çeşitli yöntemler dayatıldı. Sol-Birlik ve Tevger vasıtasıyla ve çeşitli izolasyon yollarıyla direnen ögeleri dıştalanan ve geri kalanları teslim alınan bir PKK ardından, Peşeng vb. örgütler TKP ile birlikte içeri geleceklerdi. Ama biz bitmediğimiz için, Kürt halkının nabzını elimizde tuttuğumuz için bir anlamları yoktu. Dolayısıyla Haydar Kutlu'giller tek kaldı. Sonuçta Sovyetler'in oldukça oportünist ve bizim hesabımıza çok tehlikeli politikaları, 12 Eylül rejimleriyle, Özal'la geliştirdikleri politikaları hayata geçmedi. Çoğu bunu bilmez, sessiz geçiştiriyorlar, ama bunun nemenem politika olduğunu ben biliyorum. Bu yıllarda Kürdistan'da kıyamet koptu, ama Sovyetler hiç Kürt yokmuş gibi sesini bile çıkarmadı. Basında doğru dürüst bir ses bile çıkmadı. Fakat, sırf Türkiye'nin hatırını bozmamak için, sırf Türkiye'den Gorbaçov politikalarının bazı yansımalarını sağlayabilmek için, Kürt halkının bütün tarihi vazgeçilmez istemlerini görmezlikten gelebildiler. Sovyetler'in yaklaşımının ana özünün bu olduğu kanısındayım.

Kürdistan'da yükselen kitlesel mücadelenin sorunlarına ilişkin bazı düşünce ve önermeler*

Kitleleri ulusal kurtuluş saflarında örgütleme sorunu

Devrime giden yolun biricik anahtarı doğru bir örgütlenmeden geçer. Kitlelerin eseri olan devrim, kitlelerin devrim için örgütlenmesi olmadan daima bir ütopya olarak kalacaktır. Örgütlü bir halk, büyük davaların zafere ulaştırılmasında temel taşıyıcı güçtür. Bu taşıyıcı gücü (halk) kendi öz birliklerinde örgütlemeden, onu gerekli biçimde donatıp gerçek misyonuna kavuşturmadan, bırakalım devrim gibi büyük bir amaca ulaşmayı halk olarak onurlu bir yaşamı sürdürmek bile olanaksızlaşır. Burjuvazinin ve hatta bugün reel sosyalizmin özgürlükten yoksun bir halk/toplum yaratmak için tüm olanaklarını seferber ederek her alanda **bireyselliği** örgütlemeye çalıştığı koşullarda, halkları gerçek özgürlüğe götürecek olan geniş çaplı **toplumsal örgütlenmelere** yönelmek her ülke devrimci hareketinin vazgeçilmez önemli bir görevi haline gelmiştir. O halde örgütlenmek için savaşmak, özgürlüğe ulaşıncaya kadar örgütlenmek bugün halkların ve devrimcilerin temel şiarı olmalıdır, dersek fazla abartmış olmayız.

Bu gerçekler Kürdistan toplumu ve devrimi için on kat daha geçerlidir. Kitleleri devrimci bir bilinç temelinde örgütlenme saflarına çekmek, günümüzün en önemli sorunlarından birisidir. Devrimimizin ulaştığı boyut bu görevlerin başarısını denilebilir ki birinci derecede dayatmaktadır. Bu konuda önemli adımların atıldığını biliyoruz. Ancak, kitlelerin örgütlenme sorunu hâlâ önemini bütün yakıcılığıyla koruyan bir olgu olarak karşımızda duruyor. Bu konuda ileri bir kapasiteye ve ileri bir çalışmaya gereksinim duyulduğu açıktır. Bu doğrultuda adımlar atarken bir dizi sorunlarla karşı karşıya kalınacağını gözönüne getirerek, ülke ve halk gerçeğimizin kendine has özelliklerini ölçü alıp hareket etmek diğer önemli konular arasındadır. Ulusal kurtuluş savaşımızın zaferle taçlanması için, daha güncel yönüyle, dönemin dayattığı görevleri yerine getirip önemli kazanımların elde edilmesini sağlayabilmek için kitlelerin örgütlenmesine büyük önem vermek gerekiyor. Kürdistan'da devrimin ve kitlelerin örgütlenmesi sorunu bir başka ülkeden çok daha hayati ve karmaşıktır. Bu açıdan üzerinde ne kadar fazla durulsa, ne kadar araştırma ve değerlendirme yapılsa o kadar yararlı ve yerinde olacaktır.

Herşeyden önce şunu belirtelim: Kitlelerin örgütlenmesi sorunu, kitlelerle bağ sorunuyla sıkı sıkıya ilişkilidir. Kitlelerden kopuk, onu kapsamayan ama tepeden kitleler adına ilan edilmiş "örgütler"in beş paralık değeri yoktur. Böyle "örgütler" mükemmel programlarla da donatılabilir ama hiçbir pratik anlama kavuşamazlar. Bu tarz bir kitle örgütlenme anlayışı olsa olsa gösterişten haz duyan küçük-burjuvanın anlayışıdır ve kimi çevrelerin bu şekilde hareket ettiklerine tanık olabiliyoruz. Ülke koşullarımızda böyle bir örgütlenme anlayışı somut pratik tarafından kabul edilmediği gibi, Parti politikasını da kapsamadığı biliniyor. Kitlelerin ulusal kurtuluş saflarında örgütlenmesi sorunu, en geniş kitleyle bağ kurma sorunuyla diyalektik bir bütünsellik gösterir. Emekçi yığınlarla temas kurmadan, onlara devrimci, ulusal kurtuluşçu siyaset taşırılmadan, insanlarımızın beyinleri ve yürekleri kazanılmadan örgütlenme saflarına çekilebileceğini sanmak kadar sefil ve içi boş bir yaklaşım olamaz. Kitleleri ulusal kurtuluş saflarında örgütleme sorununu bu şekilde ele alan bütün yaklaşımlar dağıtıcı, hiçbir değeri olmayan, "sol" sekter yaklaşımlar olup devrime zarar vermekten başka sonuç doğurmazlar. Bunun tersi de doğrudur. Yani, kurulan ilişkiler temelinde örgütlenmek ve mücadele etmek isteyen yığınları örgütlememek, onların öz devrimci birliklerini yaratmamak, kitlelerle ilişkilerde istendiği kadar devrimci bilinç aşılansın onları sadece birtakım ihtiyaçları karşılayan yığınlar olarak görmek ya da düşüncede "devrim kitlelerin eseridir" dense bile pratikte kitlelerin büyük devrimci gücünden ürküp onları bu gücünü konuşturduğu ulusal kurtuluş saflarına çekmemek sağ, oportünist, en az "sol" sekter tutum kadar tehlikeli ve tahripkâr bir yaklaşımdır. Bir de konunun ortayolculuk biçiminde boy veren yönü vardır. Bu tarz bir yaklaşım da yanlıştır ve olumsuz sonuçlar doğurur. Bu yaklaşıma sahip olanlar kitlelerin örgütlenme sorununa sağ ve "sol" tutumlara düşmemek adına ya da birşeyler yapıyor görüntüsü vermek için tamamen derme çatma, yarım yamalak, yarı örgütlü-yarı örgütsüz bir yaklaşımı esas alıp bununla yetinirler. Hayat bu tarz bir yaklaşıma da prim vermediğinden, böyleleri çıkmaza düştüklerinde her zaman için sağ veya "sol" yaklaşımlara girmeye açıktırlar. Açık ki, bu üç eğilim ve anlayışın saflarımızdan arındırılması gerekir. Bu anlayışlara müsamaha göstermek daha baştan itibaren kendi varlık nedenlerimizi, ideallerimizi yadsımak olur. Bunun vereceği zararlar, getireceği olumsuzluklar ise oldukça büyük olacaktır. Bütün bunların önüne geçecek, kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesine akın akın katılıp ilkin binlerce küçük pınar, daha sonra dere ve nihayet bir noktada gelip birleşerek gürül gürül akan bir nehir yapacak yaklaşımı esas almak gerekiyor. Burada küçük pınarlar kitle örgütlenmesinin en basit, çekirdek biçimleri, dereler ayrı ayrı örgütlendirilen yurtsever kitle birlikleri, nehir ise tüm bunların gelip tek merkezde birleştiği Ulusal Kurtuluş Cephesidir. Bunlar birbirine bağlı bir zincirin halkaları gibidirler. Bu açıdan tam bir iç içelik taşırlar. Merkezi, sistemli, disiplinli, güçlü bir devrim hareketi ve kitle örgütlenmesinden bahsedilecekse olaya böyle yaklaşılmalıdır. Bu amaçlara uygun olarak öncü, kurduğu her ilişkiyi örgütlenmeye dönüştürmeli, buna en basitinden başlayıp giderek üst biçimlere ulaşmayı çalışmasının merkezine koymalıdır. Kitlelerle ilişki ve örgütlenme süreçleri iç içedir. Ne kitlelerin gücünü yadsıyan küçümseyen, ne kitlelere sadece bilinç taşıran ve ne de ikisinin arasında derme çatma örgüt çalışması yürüten tutumlara düşülmelidir. Temel kıstas, daima kitlelerin engin gücüne koşma; uzun, sabırlı, bilinçli ve programlı bir çalışmayı esas alarak onların beynini ve yüreğini kazanan devrimci, ulusal kurtuluşçu ilişkileri geliştirme ve bu temelde sağlanan olumlu her ilişkiyi örgütlü hale getirme olmalıdır. Bu konu hakkında çok şey söylendi, söylenmelidir. Zira, zaferi zaptetmenin biricik yolu, yöntemi buradadır. O halde gidilen her yerden, kitleler arasında kurulan her ilişkinin arkasından örgütler fışkırmalı, kitlelerin örgütlü gücü hayatın tüm alanlarında yaratılmalıdır. Bunun için örgütlenmenin en alt ve basit biçiminden başlayıp giderek en üst ve karmaşık biçimlerine ulaşmak gereklidir.

Yüzbinlerce kitlenin '90 Bahar eylemliliği ve sonrasında geliştirdiği direnişlerin bizlere öğreteceği çok şey vardır. Bu kitlesel eylemlerden büyük dersler çıkarmak gerekiyor.

Herşeyden önce; kitlelerle devrimci, ulusal kurtuluşçu çizgi temelinde ilişkilere girildiğinde yüzbinlerin buna nasıl olumlu bir yanıt verdiklerini gördük. Kitlelerle bu temelde kurulan bağları daha da güçlendirmek ve derinleştirmek açık ki tam anlamıyla kalıcı ve her türlü gerici, karşı-devrimci yönelimlere kapalı bir süreci de yaratacaktır. Bu ise devrimi güvenceye almanın en önemli halkalarından birisidir.

İkinci olarak; halkımız kendisini ifade edebilmenin en basit ve alt örgütlenmesi durumunda olan halk komiteleri temelinde bile ne denli olumlu bir pratik sergileyebileceğini açıkça ortaya koydu. Kitle örgütlenmesinin çekirdek birimleri olan halk komiteleri etrafında büyük direnişler sergileyen halkımız bir yandan örgütlenmeye ne kadar açık olduğunu ortaya koyarken, öte yandan da temelleri sağlam olan yeni bir geleneğin yaratıldığını da göstermiştir. Bu gelenek halkımızın olmazsa olmaz bir koşul olarak dayattığı örgütlenme geleneğidir. Evet, halkımız bizden kendisini örgütlememizi, bu konuda ona öncülük etmemizi istiyor; örgütlenme herşeydir diyor; buna açık olduğunu her vesileyle vurguluyor; kendilerine, halk komitelerinde buluşun dendiğinde buna büyük bir coşkuyla yanıt veriyor; bu temelde Partimizin önderliğinde kahramanca direnişler sergiliyor ve bizden kendilerini daha ileri düzeylerde örgütlememizi bekliyor... Bu yeni dönemde halkımızda örgütlenme bilinci ve davranışı işte böylesine sağlam temellere dayanarak boyvermiştir. Bütün bunlar büyük önemde gelişmeleri ifade etmekte, görev ve sorumluluklarımızı daha da artırmaktadır.

Üçüncü olarak; '90 Bahar eylemliliği örgütlü kitlenin eylemliliğine örgütsüz yığınların nasıl katıldığını göstermek bakımından da öğreticidir. Genel anlamda ele alındığında her örgütlü kitlesel eylemin etrafında örgütsüz yığınların kümelenip harekete geçmeleri sınıf kavgalarının doğasında vardır. Örgütsüz yığınlar, örgütlü bir direniş gördüklerinde düzene olan muhalefetlerini örgütlü direnişe katılarak dile getirir ve burada motor rolünü oynayan esas unsur örgütlü güç olur. Baskı ve illegal örgütlenme koşullarında öncünün her kesime ulaşması mümkün olmadığından, özellikle harekete geçirilen büyük kitlesel gösterilerde ya da ayaklanma anlarında buna benzer gelişmeler her ülke devriminin pratiğinde ortaya çıkmıştır. Bazen de örgütlü küçük bir direniş kıvılcım olup büyük kitlesel direnişlere dönüşebilmektedir. Sorun bu değildir. Burada önemli olan şey, örgütsüz yığınların örgütlü direnişlere katılışı sırasında onları örgütlü eylemlerin içinde eritebilmek, inisiyatifi elde tutabilmek ve süreç içinde örgütsüz yığınları örgütlü bir güç haline getirebilmektir. Bu sorun, hemen her ülke devriminin gündemine giren önemli bir konu olmuş ve çoğu zaman önemli bir sorun olup çıkmıştır. Örgütsüz yığınlar o anki örgütlü direnişe katılarak son tahlilde örgütlü bir direnişin dişlisi olurlar. Ancak, olayı bu kadar basite indirgemek de doğru değildir. Kürdistan koşullarında örgütsüz yığınları en aza indirgemek ve hatta bir tek örgütsüz insan bırakmamak devrimimizin özelliklerindendir. Örgütsüz yığınların örgütlü yığınların peşinden sürüklenmesi gibi bir başka ülkede sıkça görülen ve doğal karşılanan bir gelişmeyi ülke koşullarımızda da doğal karşılamak, "başka ülkelerde olmuş, bizde de olur" mantığıyla hareket etmek, soruna büyük bir ciddiyetle yaklaşmamak son derece hatalı ve yanılgılı bir yaklaşımdır. Kuşkusuz örgütsüz yığınların örgütlü direnişe kendiliğinden katılmaları bir yere kadar doğaldır. Bunun garip bir tarafı yok. Kitlesel mücadelelerin başlangıç ve gelişim dönemlerinde bu tür gelişmelere rastlamak kaçınılmazdır da. Ancak, herkesin garipsemesi ve doğal görmemesi gereken şey, katı bir sömürgeciliğin hüküm sürdüğü, buna karşı uzun süreli halk savaşının yürütüldüğü Kürdistan koşullarında bu gelişmenin doğal karşılanması, bu mantığa süreklilik kazandırılması olayıdır. Bu anlayış ve tutumlar reddedilmelidir. Çünkü Kürdistan devriminin niteliğiyle çelişmektedir. Bu anlayış sahiplerine bizim koşullarımızda tepeden tırnağa kendiliğindenliğe tapınanlar demek doğru ve yerindedir. Temel anlayış ve çalışma tarzı örgütsüz yığınların da örgütlenmesi, köylerde, bucaklarda, kasabalarda, kentlerde, kısaca her yerde örgütsüz bir tek insanın bile bırakılmaması üzerine kurulmalı, pratiğe bu temelde yürünmelidir. Bizde devrimi yakalamak ancak bu temelde başarılır. Devrimini ayaklanma taktiğine göre gerçekleştiren ülkelerde durum farklıdır. Buralara bakarak aldanmamak gerekir. Oralarda devrim anları belli dönemlerde olgunlaşır. Olağanüstü koşullar ve fırsatlar bir anda devrimi mümkün kılacak şartları yaratır. Öncü kendisini uzun yıllar bu tür anların doğuşuna göre hazırlar. Bu tür anlar gelip çattığında örgütlü kitlelerin peşinden ayaklanmaya katılan örgütsüz yığınların devrimi gerçekleştirmede büyük rolleri olur. Ayaklanma öncesi önderler, örgütsüz yığınların devrime, ayaklanmaya katılışını, bunun olasılıklarını da hesaba katar ve planlar yaparken bu durumu da göz önünde bulundururlar. Ancak, Kürdistan'da durum çok farklıdır. Herşeyden önce Kürdistan devrimi ayaklanma taktiği temelinde değil, uzun süreli halk savaşı temelinde gelişmek durumundadır. Halk savaşının Kürdistan'daki uygulanış tarzı, biçimi, nedenleri, koşullarımız üzerine çok şey belirtildiğinden üzerinde durmayacağız. Bizde kitlesel mücadeleler (zaman zaman başvurulacak ayaklanma yöntemleri de dahil), silahlı mücadeleyle eşgüdüm içinde, onun önderliğinde uzun bir zamana yayılarak sürmek durumundadır. Güncel durum itibariyle örgütsüz kitlelerin siyasal mücadelelere çekilmesi hesapları ve bunun üzerine kurulu planlar elbette gerekli olacaktır. Ancak, sorunu uzun süreli halk savaşının bir parçası olarak ele aldığımızda iş değişmektedir. Bu noktadan itibaren güncel ve uzun vadeli bütün çalışmalar, yapılacak bütün hesap ve planlar, örgütsüz kitlelerin tümünün örgütlü bir güç haline dönüştürülmesi üzerinde şekillenmelidir. Bu, bizim koşullarımızın zorunlu kıldığı birşeydir ve bu konuda içine girilecek hatalı, eksik tutumlar devrimin zaferini belirsizliğe itecek ya da en azından zafer sürecinin uzamasına neden olacaktır. Kimi arkadaşlarda öteden beri varlığını sürdüren bir anlayış var. Bu arkadaşlar "Kürdistan halkının %30-40'ını örgütleyelim, zaferi yakalarız" diyorlar. Hayır! Bu anlayış tehlikelidir. Bugün halkın siyasal ordulaşmasından bahsediliyor. Bu noktada temel şiarımız onmilyonların siyasal ordulaşması olmalıdır. Bizi zafere götürecek olan tek doğru şiar budur. Bu açıdan, daha şimdiden bir olgu olarak ortaya çıkan örgütsüz yığınların örgütlü direnişe katılma olayını iyi görmek, bu olguyu örgütlü direnişin egemen kılındığı bir sürece dönüştürmek gerekmektedir. Kitle çalışmalarında dikkatleri bu noktaya çekmek büyük önemdedir.

Dördüncü olarak; Bahar kitlesel eylemliliği, kitlelerin asgari örgütlenme koşulları üzerinde boyverdiğini göstermiştir. Ancak, aynı kitlesel eylemler örgütlenmenin nerelerde, ne düzeyde sağlanabildiğini, ortaya çıkan genel eksikliklerin hangi boyutlarda olduğunu da göstermiştir. Yine, bu süreç Kürdistan genelinde halk bilincinin ve halkın ulusal kurtuluş devrimine yaklaşımının hangi düzeyde oluştuğunu gösterdiği gibi, örgütlenme sürecinde yaşanacak aşamaların nerelerde, nasıl olması gerektiğini de ortaya koymuştur. Bütün bu konularda olumlu, ileri gelişmeler görülebildiği gibi, çok ciddi yetersizliklerin olduğunu görmemizi de sağlamıştır.

Şöyle bir genel tablo çizmek sanırız hata olmaz: Mêrdîn(Mardin)-Stewr(Savur)'de şehit düşen gerillalardan bir halk kahramanının cenazesi Nisêbîn(Nusaybin)'e geliyor. Halk Partimizin daha önceden aldığı kararlar gereği ilçe örgütünün önderliğinde olayı protesto edip kepenklerini kapatıyor ve okullar boykot ediliyor. Şehit gerillanın cenaze töreni için binlerce insan bir araya geliyor ve sloganlar, şiirler eşliğinde tören tamamlandıktan sonra halk ilçeye inerek büyük bir gösteri düzenliyor. İşgal kuvvetlerinin halk üzerine açtığı ateş sonucu onlarca insan ölüp yaralanıyor ve taşlı-sopalı çatışmalar sürüp gidiyor. Bu olayları duyan Cizîra Botan(Cizre) halkı da büyük gösterilerle, kepenk kapatarak, boykot eylemleriyle, barikatlar kurarak sömürgeciliği protesto ediyor, can verip kan döküyor. Olay kısa sürede Mêrdîn Eyaleti'nin tüm ilçelerine yayıldı. Diyarbakır'da da benzer bir gelişme oldu ve olay Amed(Diyarbakır)'in birkaç ilçesine ve Botan'da belli birkaç merkeze yansıdı. Evet, halktan onlarca insanın ölmesine, onlarcasının yaralanıp binlercesinin tutuklanarak işkencelerden geçirilmesine neden olan bu büyük kitlesel eylemler esas olarak bu merkezlerde doğdu, gelişti ve geçici olarak sona erdi.

Yıllardır devrimci çalışmaların yürütüldüğü Serhedan(Kars), Çewlik(Bingöl), Dêrsim, Wan(Van), Zîlan, Batı eyalet ve bölgelerinde ya hiçbir kitlesel eylem olmadı ya da yetersiz çıkışlar yapıldı. Neden? Evet, neden? Bu soruların yanıtını teknik nedenlere, yetki-inisiyatif yoksunluğuna bağlamak inandırıcı değildir. Nisêbîn ve Cizîra Botan'da başlayıp diğer alanlara sıçrayan bu

büyük ve tarihsel gelişmeye etkin şekilde katılmak gereksizdi de denemez. Bu eyalet ve bölgelerde halkı kitlesel eylemlere çekmek zordur deyip bunun teorisini yapmaya çalışmak da doyurucu bir açıklama değildir. Bu sürece katılım eyalet özgülü ve ülke geneli için olumsuz sonuçlar doğuracaktı da denemez. Tam tersine bazı planlar ya da daha özgül nedenlerden dolayı bir-iki eyaleti konu dışı bırakırsak, adı geçen eyaletlerin çoğunda yaygın olarak geliştirilecek kitlesel eylemler çok daha büyük, çok daha geniş kazanımlar, değerler yaratacaktı. Bu kesindir. O halde süreç neden böyle gelişmedi? Bu sorunun yanıtını aradığımızda temel nedenin örgütlenme eksikliği ya da yokluğu olduğu sonucuna varıyoruz. Bu eyalet ve bölgelerde yıllardır gerillaların yürüttüğü çalışmalar vardır. Yürütülen çalışmalarla kitlelerle geniş temasların kurulduğu ve kitleler arasında siyasal çalışmalara ağırlık verildiği biliniyor. Kitleler içinde birtakım örgütlenmeler yaratıldığı da söylenebilir. Şu da bir gerçek ki, geniş kitleler devrime büyük bir ilgi duymakta, düzene derin bir muhalefet içinde bulunmaktadır. Fakat bütün bunlar, kitlesel mücadelelerin bu alanlarda yaratılmasını sağlayamamıştır. Hem de en gerekli ve koşulların elverişli olduğu bir dönemde... Bu durum düşündürücüdür. Kesinlikle doğru sonuçlar çıkarılmasını gerektiriyor. Ve çıkarılması gereken ilk sonuç, gerillaların nitelikli bir kitle örgütlenmesi yaratma konusunda ciddi bir **eksiklik** içinde bulunduğudur. Kentler başta olmak üzere içine girilen örgütlenme eksikliği bu bölgelerde kitlesel direnişlerin doğmamasının temel nedenidir.

Bir yerde halk "gerilla gelsin beni kurtarsın" diyorsa, kendi gücünün bilincine erişmemişse, devrimin kendi eseri olacağının farkına varmamışsa, öncünün rehberliğinde kendi öz örgütlenmesini yaratma çabasında değilse burada kitlelerden fazla birşey beklemek doğru olmaz. Kitlelere bu konularda sadece siyasal bir bilinç taşırmakla yetinmek büyük bir yetersizlik, sağ bir anlayıştır. Yine üç-beş kişiyi bir araya getirip kitlelerden kopuk, onu temsil etme güç ve niteliğinden yoksun ne idüğü belirsiz "komiteler" yaratarak bunları kitle örgütleri olarak ileri sürmek sakat bir yaklaşım ve tutumun ürünüdür. Ve nihayet, "nasıl olsa kitleler içinde prestijim var" deyip kitlelerden yalıtılmış ama kitleler adına hareket ettiği ileri sürülen "komiteler" aracılığıyla bilinçsiz ve örgütsüz halka emirler gönderip onları harekete geçirebileceğini sanmak en kötüsünden bir kendiliğindenciliğe tapınma, siyasal körlük, "sol" sekter anlayış ve çocukluk hastalığıdır. Nitelikli kitlesel mücadelelere bu tarz bir yaklaşımla ulaşılabileceğini sanmak kadar kör ve sığ bir yaklaşım olamaz. Kürdistan somutundan biraz haberdar olan birisinin düşünce dağarcığı kesinlikle bu tür yaklaşımları reddeder. Varsa bu tür anlayışlar sökülüp atılmalıdır. Kitlelere devrimci, ulusal kurtuluşçu bilinç taşırılmalıdır; öz güç sorunu ve devrimin kendi eserleri olacağı düşüncesi en geniş biçimde kavratılmalıdır; bu konuda Nisêbîn, Cizîra Botan örneği iyi propaganda edilmelidir; Parti önderliğinde kitleler kendi öz örgütlerini yaratma konusunda harekete geçirilmelidir; yaratılan en basit örgütlenmeler bile kitlelerle seviyeli, canlı, çok yönlü, güven verici, nitelikli bağlarla ilişki içinde olmalıdır; bu örgütler bu temelde kitleleri peşinden sürükleyen güvenilir birer çekim merkezi, birer öncü özelliğiyle donanmış olmalıdır. Halkımızın örgütlenmeye ne denli açık olduğu biliniyor. Ama şu da iyi biliniyor ki, kitleler güvenmediği, inanmadığı, ihtiyaçlarına cevap vermeyen "örgütlenmeler"in peşinden gitmez. Bugün kitleler gerillaya güvenip inanıyor. Bu nedenle her türlü ihtiyacını karşılamakta, bu konuda birbirleriyle adeta yarışmaktadırlar. Ama, iş yerleşik örgütlenmelere geldiğinde duraksamaktadır. İşte bu noktada yerel, yerleşik merkezlerde yaratılacak örgütlenme biçimlerine büyük önem vermek gerekiyor. Bu, Cephe örgütlenmesi sorununa girmektedir ve ne yapıp edip yukarıda öz olarak belirttiğimiz niteliklere sahip olan örgütlenmeleri yaratmak gerekir. Kanımızca, kitlesel mücadelelerin belli bölgelerle sınırlı kalmasının temel nedenini, bu özellikleri taşıyan örgütlenmelerden yoksun olmak oluşturuyor. Bu eyalet ve bölgelerdeki yetkili Parti birimleri bu alanda görülen eksiklikleri gidermek durumundadırlar. Özellikle Nisêbîn-Cizîra Botan süreci tüm Kürdistan'da yankısını bütün olumluluğuyla bularak halkımızın bilincini ve cesaretini derinden etkilemiştir. Yine, Nisêbîn-Cizîra Botan süreci mücadele ve örgütlenme biçimleri konusunda iyi bir örnek teşkil etmiştir. Bu gerçekler kitle örgütlenmelerini ve mücadelesini yaratabilmek için sağlam bir zemin yaratmaktadır. Artık görev parti çalışanlarına ve onların becerilerine kalmıştır. Bu alanları kitlelerin siyasal mücadelesinin **birinci derecedeki** merkezleri haline getirmek hem mümkündür, hem de bu aşamada bu alanları böyle değerlendirmek gerekir diye düşünüyoruz. Bugün için bu alanlarda kitle örgütlenmelerine, geniş teorik izahlarla tanımlanmış yaygın halk komiteleri temelinde yaklaşmak, örgütlenmenin esasına bunu oturtmak gerekir. Örgütlenme düzeyinin geriliği ve bu alanların kitle mücadeleleri açısından taşıdığı önem bunu gerektirmektedir.

Mêrdîn Eyaleti'nin tümünde, Amed ve Êlih(Batman) bölgesinde ve Botan sahasında ortaya çıkan gelişmeleri ve bunun sonuçlarını ise daha farklı boyutlarda ele almak gerekiyor. Zira buralarda gerek bilinç ve örgütlenmenin düzeyi ve gerekse büyük çaplı kitlesel mücadelelerin akabinde ortaya çıkan gelişmeler yeni bir sürecin başlamasına neden olmuştur. Haliyle buralardaki örgütlenme sorununa daha ileri düzeylerde yaklaşmak gerekmektedir.

Şurası açık ki, buralarda geniş kitleler devrimci çalışmaların bir sonucu olarak belli bir bilinç düzeyine ulaştırılmıştır. Ancak bu yeterli değildir ve diğer pek çok konuda olduğu kadar, kitlelerin örgüt ve örgütlenmeyi içeren tüm konularda sıkı bir eğitimden geçirilmesi, bu alanda zengin bir birikime sahip olması gerekmektedir. Kitle ilişkilerinde bir yandan bu konuya büyük önem vermeye devam ederken, aynı zamanda kitlelerin daha ileri düzeyde örgütlenmesi sorununa da ciddiyetle eğilmek gerekiyor. Bugün bu alanlarda geniş kitlelerin devrime aktif katılım düzeyini göz önünde bulundurarak hareket etmek önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Kitle bilinci ve mücadelesinin hayli mesafe aldığı bugünkü koşullarda hala kalkıp kitle örgütlenmesinin ilk çekirdek biçimi olan halk komitelerinde diretmek doğru olmayacaktır. Bu, gelişmeleri geriden takip etmek demektir. Halk komiteleri bu bölgelerde oynaması gereken temel rolü oynamıştır. Bu açıdan bu komiteleri ilk biçimlerinden çıkarıp daha ileri biçimlere dönüştürmek gerekiyor. O halde ne yapılmalıdır? Bugünün koşulları içinde yapılması gereken ilk şey, farklı sosyal kesimlerin farklı taleplerle yerel düzeyde örgütlenmesinin en basit biçimleri olan halk komitelerini, farklı dallarda bölge, eyalet ve hatta birkaç eyaleti birden kapsayacak şekilde ayrı ayrı merkezileştirmek olmalıdır. Bugün emekçi sosyal kesimlerin devrime aktif katılışı gerek nicel, gerekse nitel anlamda oldukça ileridir. İşçiler, köylüler, öğrenciler, gençler, esnaflar, kadınlar gibi devrimin en temel dinamikleri canlı, coşkulu bir mücadele içindedir. Bu somut durumu göz önünde bulundurarak ERNK içinde İşçiler Birliği, Köylüler Birliği, Gençler Birliği, Kadınlar Birliği, Esnaflar Birliği gibi yurtsever kitle örgütlerini ayrı ayrı yaratıp buna pratik bir işlerlik kazandırmak, içinde bulunulan dönem açısından kaçınılmaz, hayati bir görev durumuna gelmiştir. Evet, kitle örgütlenmelerinin içinden geçtiği süreç böyle bir süreçtir. Bu süreci doğru ve yeterli düzeyde karşılamamak düşünmek bile istemediğimiz olumsuz sonuçlar doğuracaktır. En azından büyük bir kaosa ve kitle mücadelesini kısır döngü içine çeken, gerileten sonuçlara sebebiyet verecektir. Bütün bunlara meydan vermemek, kitle mücadelesini sürekli kılıp ivme kazanmasına yol açacak ileri örgütlenmelere ulaşmak zorunludur. Bunun tek yolu ise Cephe bünyesinde yurtsever kitle birliklerini yaratmaktır. İşçileri, köylüleri, gençliği, esnafları, kadınları vb. kendi öz örgütlenmelerine kavuşturmak devrimin esas sahipleri olan kitlelerin mücadelesini sağlam zeminlere dayandıracak, her türlü düşman yönelimlerinin, kaosun ve yozlaşmanın önüne set çekecektir. Dönem bu tarz örgütlenmeleri şiddetle dayatıyor.

Bu nedenle her sosyal kesimin temel çıkarlarını dile getirip bunu ulusal kurtuluşla bütünleştiren ayrı ayrı programlar yaratmak, işçileri, köylüleri, esnafları vb. bu programlar etrafında bilinçlendirip ayrı ayrı örgütlemek ve bu örgütleri ERNK içinde biraraya getirmek gerekmektedir. Bugün bunun koşulları her zamankinden daha fazla gelişmiştir. Kitle mücadelelerinin genişliği bunu açıkça gösteriyor. Bilinmektedir ki, ERNK bünyesinde belli bir programa dayalı Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği (YKWK), Kürdistan Yurtsever Gençlik Birliği (YXK), Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği (YJWK) oluşturulmuştur. Ama, bu birliklerin Avrupa'ya ya da Ortadoğu'ya çakılıp kalması, buralarda birtakım etkinliklerde bulunması büyük bir eksikliktir. Yine bu birliklerin üyelerinin halk ordumuzun saflarına aktarılıp kitle örgütlerine sadece bu misyonu yüklemek de ciddi bir bakış hatasıdır. Bu birlikleri Kürdistan zeminine taşırmak, kırlarda ve kentlerde yerleşik halkın öz örgütlenmeleri olarak organize etmek gerekiyor. Yani YKWK Kürdistan işçi sınıfı içinde, YXK Kürdistan gençleri arasında, YJWK Kürdistan kadınları arasında ilkin yerel, daha sonra bölgesel, eyalet ve tüm yurt çapında örgütlendirilmelidir. Fabrikalarda, işyerlerinde, işçi mahallelerinde işçiler; okullarda, sokaklarda, kahvehanelerde gençler; evlerde mutfağa hapsedilmiş kadınlar bizden bunu bekliyor. Ve bu görevlerin başarısı için koşullar son derece elverişlidir. Bu örgütleri koşullarımızın elverdiği en ileri düzeyde yaratabilmek ve kadro sorununu karşılayabilmek için yeterli sayıda kadın yoldaşlarımız, genç yoldaşlarımız ve işçi yoldaşlarımız vardır. Öte yandan yerel düzeyde bu örgütlenmelerin yaratılmasını sağlayacak halktan ileri ögeler mevcuttur. İşçiler, kadınlar, gençler birliğine üye olabilecek binlerce insanımız var. Kitle birliklerinin kendine has esprisi içinde bu binlerce insanı mevcut program etrafında (yurtdışında ve halk ordumuz içinde olduğu kadar) yerleşik yaşam içinde ayrı ayrı örgütlemek mümkün ve gereklidir. Bu bölgelerdeki yetkili Parti birimleri daha şimdiden oluşturulmuş programlar etrafında ERNK içinde merkezileşecek işçi, gençlik ve kadın örgütlenmelerini tabandan tavana yaratma çabasına tüm imkanlarını seferber ederek ağırlık vermelidirler.

Aynı şey esnaflar için de geçerlidir. Son kitlesel direnişlerde görüldüğü gibi geniş bir esnaf kesimi kepenk ve kontak kapatma eylemiyle mücadeleye aktif bir katılım göstermiştir. Binlerce esnafın sömürgeci düzene karşı kararlı bir direniş içine girmesi, ERNK'nin kararlarını büyük bir sadakatle uygulaması, onun düzene duyduğu büyük muhalefeti, devrimden yana tavır takındığını ve yurtsever yanlarının ileri boyutlarda olduğunu gösterir. Bu nokta önemlidir. Biliniyor ki, Kürdistan'da küçükburjuvazinin sayısal olarak en çok yoğunlaştığı kesim esnaflardır. Bu kesim içinde özenle ve ileri düzeyde örgütlenmek, küçük-burjuvaziyi devrime karşı dayanabileceği en önemli sosyal dayanak olarak gören düşmanın hareket alanını daraltacak, reformizmin sosyal alandaki bu en önemli kaynağını işlemez hale getirecektir. Bugün için küçükburjuvazi sömürgeciliğin ve küçükburjuva reformist teslimiyetçiliğin sosyal dayanağı olmaktan uzak olmakla birlikte, onun uzun vadede tehlikeli konuma düşmesini engelleyici tedbirleri şimdiden geliştirmek, memurlar, avukatlar, doktorlar, mühendisler arasında olduğu kadar geniş esnaf yığınları arasında da bağımsızlık ve özgürlük hattı temelinde yaygın örgütlenmelere gitmek, ileri düzeyde bilinçlendirmek ve bütün bu sorunları ERNK'ye bağlı Kürdistan Yurtsever Esnaflar Birliği'ni yaratarak çözüme kavuşturmak büyük önemdedir. Bunun koşulları her zamankinden daha fazla vardır. Bu kesim içinden öne çıkan ileri ögeler arasında ilkin yerel, daha sonra bölgesel, eyalet çapında ve hatta eyaletlerarası merkezi bir örgütlenmeye gitmek mümkündür. Aynı şey henüz yeterli yaygınlığa ve ileri örgütlenmeleri gerektirecek olgunluğa kavuşmamakla birlikte avukatlar, mühendisler, doktorlar ve devlet memurları için de söylenebilir. Son dönemlerde bu kesimler içinde ağır sömürgeci baskı koşullarına rağmen silahlı mücadelemizden etkilenme temelinde ortaya çıkan belli bir muhalefet, belli bir hareketlenme, devrime karşı sıcak bir ilgi gözlenmekte, gerilladan ve kitlelerin siyasal direnişlerinden aldıkları güçle sömürgeci rejime karşı seslerini muhalefetlerini yükseltmeye başladıkları görülmektedir. Bu nedenle bu kesimlerin sosyal konumlarına uygun ulusal kurtuluşçu programlar oluşturup, devrime hayli yakınlık ve sempati gösteren ileri ögelerle ilişkilere girip bu temelde örgütlü avukatlar hareketi, doktorlar hareketi, mühendisler hareketi, memurlar hareketi geliştirmek ve bunları ERNK'ye bağlayarak, bugünkü koşullarda daha çok **yerel** düzeylerde örgütlemek gerekmektedir.

Kürdistan gençliği direnişte ön safta...

Köylülüğe gelince... Kürdistan devriminin temel mücadele alanlarında yaşayan köylülük, devrimin temel gücü olarak en fazla örgütlenmesi gereken kesimi oluşturmaktadır. Devrimin yıllardır en fazla organik ilişkiler içinde olduğu kesim köylülüktür. Kürdistan genelinde gerillanın gitmediği mezra, köy, nahiye yok gibidir. Bir avuç işbirlikçi feodal çevre hariç, başta yoksul köylülük olmak üzere genelde köylülük içinde yürütülen çalışmalar ve geliştirilen gerilla savaşı büyük yankılar uyandırmış, buralarda yaşayan halkın büyük ilgi ve desteğini sağlamıştır. Ancak 6-7 yıl gibi uzun bir süreyi kapsayan faaliyetlere rağmen bugüne kadar köylülüğün yurtsever kitlesel birliği, merkezi, programlı örgütlülüğü ve buna denk düşen siyasal hareketi yaratılamamıştır. Bunun bir eksiklik olduğunu düşünüyoruz. Kuşkusuz geniş köylü kitlesi kendi içinde belli bir örgütlülüğe kavuşturulmuştur. Ancak, bu tür örgütlenmeler çoğunlukla bir ya da en fazla birkaç köy veya mezrayı kapsayan yerel düzeydeki köy komiteleri ve halk ordumuza bağlı silahlı milis örgütleriyle sınırlı kalmıştır. ERNK ve ARGK bünyesinde oluşturulan bu tür örgütlenmeler esas olarak kendi yereli içinde bazı siyasal etkinlikler yürütmüş, bölgesel ya da gruplararası ilişkilerin sağlandığı odaklar olarak değerlendirilmiş, gerillanın maddi, istihbarat ihtiyaçlarına koşturulmuş ya da askeri mücadelenin, eylemlerin gerekleri için seferber edilmiştir. Kuşkusuz köylerde oluşturulan bu tarz siyasi, askeri örgütlenmeler gereklidir. Ancak, köylülüğün örgütlenme sorununa uzun yıllar böyle yaklaşıldı ve elverişli koşullar doğmasına rağmen Kürdistan Yurtsever Köylüler Birliği şeklinde merkezi, programlı bir köylü hareketi yaratılamadı. Denilebilir ki, Kürdistan genelinde öncünün en çok organik bağlar içinde olduğu köylüler arasında bugüne kadar ERNK bünyesinde oluşturulan diğer yurtsever birlikler ile sıkı bir ittifak ve ilişki içinde Yurtsever Köylüler Birliği oluşturulmalı, bunun yerel, bölge ve eyaletler düzeyinde teşkilatları yaratılmış olmalıydı. Ancak bu olmadı ve bugün bu sorun çözüm bekleyen önemli bir konu olarak karşımızda durmaktadır. Yakın zamana kadar köylülük kapalı köy ekonomisi ve aşiretçi-feodal ilişkiler içinde oldukça geri bir sosyal ve kültürel yapıya sahipti. Ancak, gerilladan derin etkilenme sonucu, köylülükte önemli siyasal, sos-

yal, kültürel değişimler olmuş, aşiretçi-feodal bilinç ve ilişkiler büyük oranda çözülerek yerine ulusal kurtuluşçu bilinç ve davranış gelişmiştir. Ayrıca bu kesim içinde, dönemin gereksinim duyduğu düzeyde olmasa da, yaygın yerel örgütlenmeler yaratılmış ve köylü önderi olabilecek ileri ögeleri açığa çıkarmıştır. Tutuklanıp zindanlara gelen yüzlerce, binlerce köylü kitlesi arasındaki izlenimlerimizden bunu çıkardık. Gelinen bu nokta açık ki, köylülüğün merkezi kitlesel birliğini yaratabilmek için son derece elverişli olanaklar sunmaktadır. Ulusal kurtuluş devrimimizin aynı zamanda bir köylü devrimi olacağı; bu bağlamda köylülüğün devrime aktif sahiplenmesi, gerillaya temel kaynak oluşturması, yer yer kendi öz eylemini geliştirmesi, yasal ve yasal olmayan girişim ve eylemleriyle muhalefetini dile getirmesi ve kentlerde başgösteren kitlesel eylemlere giderek artan bir biçimde bilinçli katılım içinde bulunması gerçekleri göz önüne getirildiğinden, köylülüğün temel sınıfsal çıkarlarını ulusal kurtuluş devrimiyle birleştiren bir program yaratmanın ve bu temelde en alttan başlamak üzere tüm ülkeyi kapsayan merkezi örgütlülüğünü sağlamanın günümüzün zorunlu kıldığı bir görev haline geldiği, bunun koşullarının her zamankinden daha fazla varolduğu görülecektir. Kısaca, dönem, köylülüğün dağınık, merkezi örgütlenmeden yoksun halde bulunuşunu kabul etmeyecek denli ileri görevleri kaçınılmaz kılmaktadır.

Görüldüğü gibi, '90 Bahar kitlesel eylemliliği önemli bazı gerçeklerin açığa çıkmasını da sağlamış, yukarıda çok genel hatlarıyla belirttiğimiz görevleri önümüze koymuştur. Özellikle kitle örgütlenmesi konusunda, en alt çekirdek biçimlerinden tutalım kitlelerin yurtsever birliklerini yaratmaya kadar önemi büyük olan görevlerle karşı karşıyayız.

Silahlı mücadele ile kitlesel mücadeleleri birleştirme sorunu

Silahlı mücadele ile kitlesel mücadele birbirleriyle çelişen iki ayrı olgu mudur?

Kürdistan'da kitlesel mücadelelerin ortaya çıkması ve bunun sürekliliğini sağlama olayı çok önemli bir sorunu, silahlı mücadele ile kitle mücadelesini birleştirme sorununu yakıcı bir konu olarak karşımıza çıkarmıştır. Bu sorun, dönemsel olarak daha ayrıntılı çözümlemeleri gerekli kılarken, ayrıca bu konuda değişik çevreler daha şimdiden farklı yorum ve fikirler ileri sürmektedirler. Yararlı olacağını göz önüne getirerek bu çevrelerin soruna bakış açılarını ortaya koymak ve bu temelde doğru yaklaşımın ne olması gerektiğini ana hatlarıyla belirlemeye çalışmak sanırız uygun düşecektir.

Kafa yapıları sağ oportünist bakış açıları ve düşünce yumağıyla örülmüş ve bu nedenle aslında tanınmaz bir hale gelmiş kimi çevreler, yıllardır Kürdistan'da gelişen silahlı mücadeleye karşı *"TC isterse PKK'yi bir günde ezer geçer, ama bu hesabına gelmiyor, PKK'yi ve silahlı eylemlerini bahane ederek Kürt halkının devrimci dinamiklerini zor ve işkenceyle tahrip etmek istiyor, PKK'nin kitlesel tabanı çok sınırlıdır, hareket tıkanmıştır, gelişemiyor"* şeklinde bir yaklaşım ve değerlendirmeye girerken, PKK'nin silahlı mücadele önderliğinde yüzbinlerce emekçiyi seferber etmesi karşısında bu kez, daha yazdıklarının mürekkebi kurumadan ağız değiştirerek *"silahlı mücadeleyi bırak kitlesel mücadeleye bak"* şeklinde bir tutum içine girmekte, kitlesel mücadelelerin devrimsel gelişmelerin tek ve ana yöntemi, yolu olduğunu iddia ederek sözümona önermelerde bulunmaktadırlar. Silahlı mücadeleye karşı baştan beri bu tutumun sahibi olan ve son kitlesel mücadelelerle birlikte ağız değiştirip iç gıdıklayıcı önermelerde bulunan bu çevreler çoğunlukla teslimiyetçi, reformist konumda olan sağ oportünist çevrelerden oluşmaktadır.

Silahlı mücadeleyi savunan kimi radikal çevreler de, son dönemlerde PKK'nin kitlesel mücadeleye daha fazla önem vermesi karşısında *"PKK kitlesel mücadelelere aşırı oranda değer biçiyor, sağa kayma var"* şeklinde düşüncelere kapılmakta, bugün için cılız da kalsa serzenişlerini belli etmektedirler.

Belli ki, ortada netliğe kavuşturulması gereken önemli hususlar vardır. Yukarıda belirttiğimiz bazı anlayışlarda da görüldüğü gibi, bilerek ya da bilmeyerek de olsa silahlı mücadele ile kitle mücadelesi arasında bir **çelişki** yaratılmaya çalışılıyor. Kimileri silahlı mücadelenin kitlesel mücadelelere tabi kılınmasını isterken, kimileri de kitlesel mücadelelerin rolünü ve önemini yeterince göremediğinden silahlı mücadeleyi neredeyse herşey olarak gören bir yaklaşım sergiliyor ve kitlesel mücadelelere ikinci dereceden bir olay olarak yaklaşıyor.

Açık ki, her iki yaklaşım tarzı da bağrında yanlış ve eksik yönler taşımaktadır. Bunun nedenini, Kürdistan'da yaşanan ulusal ve toplumsal yapının ve bu yapı üzerinde gelişen silahlı halk savaşının özelliklerini görememe, ülke gerçekliğimizi derin bir kavrayış temelinde yeterince bilince çıkaramama oluşturuyor.

O zaman sorun nasıl ortaya konmalıdır?

Belli ki, Kürdistan'ın mevcut koşulları ne Türkiye ile ne de bir başka ülkenin koşullarıyla özdeştir. Kürdistan'da yaşanan ulusal ve toplumsal çelişkilerin özellikleri, bu çelişkilerin çözümü konusunda izlenecek devrimci savaşın niteliği ve silahlı halk savaşımızın karakteri ve bugün ulaştığı boyut bir bütün olarak göz önüne getirilirse, sorunun ortaya konuş tarzı da kaçınılmaz olarak farklı olacak ve doğru kavrayışlar, doğru yaklaşım ve çözümlemeleri de ortaya çıkaracaktır.

Kürdistan, klasik sömürge statüsünde olan bir ülkedir. Ekonomiden siyasete ve askeri, kültürel alana kadar tam bir sömürgeci kurumlaşma vardır. Ulusal ve toplumsal alanda, günümüz dünyasında görülmeyen bir biçimde büyük bir baskı ve imha politikası yaşanıyor. Bırakalım en küçük demokratik bir uygulamayı, Kürdistan'da egemen olan politika durmadan zor ve şiddet üreten bir politikadır.

Ülkemizin bu durumu kaçınılmaz olarak sömürgeci zora karşı devrimci zoru geliştirmeyi gerekli kılıyor ve bu zorun niteliği ve temel özelliği halkın ayaklanma şeklindeki eylemi değil, uzun süreli silahlı halk savaşı şeklinde olmak zorundadır. Silahlı mücadele **temel** alınmadan, silahlı mücadelenin **önderliği** mutlak anlamda sağlanmadan ayaklanma taktiğiyle Kürdistan'ın kurumlaşmış klasik sömürge statüsünü ortadan kaldırmak ve ekonomiden siyasete kadar bağımsız ve özgür bir Kürdistan hedefine ulaşmak imkansızdır. Kürdistan'ın mevcut gerçeği böyle birşeyi reddediyor. Demek ki, kendisine Partinin kurmaylık ettiği halkın silahlı gücü ve bu gücün, siyasetin kumanda edeceği yoğun silahlı mücadelesi olmadan kurtuluşa ulaşılamaz. Bu anlamda temel alanlar olarak kırlarda geliştirilen silahlı mücadeleye birinci derecede rol biçmek, ona öncülük misyonunu sonuna kadar yüklemek ve silahlı mücadeleyi Kürdistan devriminin ana, motor gücü olarak ele alıp geliştirmek sömürgeciliği ve işbirlikçiliğini yerle bir etmek bakımından kaçınılmaz ve en gerçekçi bir yaklaşım olarak karşımıza çıkıyor.

Fakat, bu gerçekler bizi kitlesel mücadelenin rolünü ve ulusal kurtuluş savaşı içindeki önemini inkara götüremez. Tersine, silahlı mücadelenin önderliğinde, en basit günlük taleplerden tutalım siyasal mahiyetteki taleplere ve oradan da silahlı halk ayaklanmasına kadar kitlesel mücadeleleri çok çeşitli ve zengin biçimleriyle geliştirmek, ulusal kurtuluş savaşımızın zafere doğru ilerleyişinde büyük öneme haiz bir konudur. Bu, birbiriyle çelişen bir durumu ortaya çıkarmaz; aksine, birbirini tamamlayan ve devrimin zaferini **güvenceye** alan bir sürecin doğuşunu yaratır. Kitlesel mücadeleyle silahlı mücadele birbirine ustaca kaynaştırılır ve yaratıcı bir biçimde geliştirilirse, bu devrim hareketinin başına tüm dünya da yığılsa en küçük bir başarı elde edemez ve sonuçta ulusal kurtuluş savaşı zafere ulaşır.

Bizim gibi sömürge ülkelerde (evrensel olarak da yeni-sömürge ülkelerde) tek başına kitlelerin siyasal mücadeleleri ve ayaklanmalarıyla iktidarın ele geçirilmesi olanaksızdır. Hatta, silahlı mücadeleler olmadan kitlelerin örgütlü eylemini yaratmak da imkansız gibidir. Filistin buna çok canlı ve çarpıcı bir örnektir. 4. yılına giren Filistin intifadası aralıksız sürmesine rağmen İsrail siyonizmini Filistin topraklarından söküp atamamıştır. Ve bunun en temel nedeni, intifadanın silahlı mücadele ile ve bu mücadelenin fiili önderliğiyle tamamlanmamış olmasıdır. Radikal Filistin güçleri bugün bu gerçeği açıkça belirtmektedirler. Güney Afrika'da da yakın bir zamana kadar yaşanan buydu. Burada kitlesel mücadele geniş ve etkin bir biçimde sürmesine rağmen pratikte silahlı mücadeleyle bütünleşemediğinden birtakım olumlu siyasal sonuçların dışında ırkçı yönetimi devirebilecek sonuçlar yaratamadı. Ancak, bu gerçeğe rağmen, her iki ülkedeki kitlesel mücadeleler, gövdesi dışarda olan silahlı mücadelelerin bir sonucu ve onun dışardan önderliği temelinde şekillenip boyvermişlerdir. Peki, bu tarzda da olsa kitlesel mücadeleler hiçbir kazanım yaratamamışlar mıdır? Kuşkusuz yaratmıştır. Örneğin, mevcut gerici rejimlerin dünya ölçeğinde teşhir ve tecritini büyük oranda sağlamışlardır. Yine, kendine has özellikler de taşısa buralardaki silahlı mücadelelerin meşruiyetini sağlamada büyük bir rol oynamışlardır. Düşmanın ekonomik, siyasi, askeri hareket imkanlarını önemli ölçüde daraltarak (öncünün bu zeminden yararlanamaması ayrı bir konu) silahlı mücadelelerin büyük bir sıçrama yapmasına olanak sağlamışlardır. Ve nihayet buralarda gericiliğe karşı, halkın ilerici otoritesi şekillenmiştir. Ancak, tüm bu önemli siyasal kazanımlara rağmen kitlesel hareketler tek başına devrimsel bir gelişme yaratamamıştır. Burası çok açık.

Bu noktada bir parantez açıp belirtelim. Bugün, sosyal pasifistlerin çoğu Doğu Avrupa'daki kitlesel hareketlerin yolaçtığı sonuçlara bakarak, benzer bir gelişmeyle kendi ülkelerinde de aynı sonuca ulaşabileceklerini ileri sürmekte ve buradan hareketle silahlı mücadele ile kitlesel hareketler arasında "uzlaşmaz çelişkiler" yaratmaya çalışmaktadırlar. Havanda su dövmeye benzeyen bu "tezler" açık ki, gerçekçi değildir. Kuşkusuz, Doğu Avrupa'da kokuşmuş bürokratik yöneticiler çoğu barışçıl nitelikte gelişen kitlesel hareketlerin baskısı altında bir bir yıkılmışlardır. Ancak, Doğu Avrupa ülkelerindeki rejimler pek çok eksik, yanlış ve olumsuz özelliklerine karşın emperyalist burjuvalarda görüldüğü gibi halk ve emek düşmanı konumda değillerdi. Bu ülkelerde sosyalizmin pek çok olumlu değer yargıları da vardı ve buralarda kapitalizme has sömüren-sömürülen ilişkisi ve bu temelde ortaya çıkan uzlaşmaz karşıt sınıflaşmalar yoktur. Haliyle, buralarda, örneğin bir Türkiye'de olduğu gibi halklara ve emeğe karşı oluşmuş korkunç bir düşmanlıktan, barbar bir sistemden bahsedilemez. Bütün bu nedenlerden dolayı, Doğu Avrupa ülkelerindeki kitlesel hareketler fazla kan dökülmeden **barışçıl** bir biçimde istenilen yönetim değişikliklerini sağlayabilmiştir. Bu açıdan bu ülkelerdeki sürecin bir benzerini kapitalist ilişki ve sömürgeci bağların olduğu ülkelere bir bir uygulamaya kalkmak gerçekçi değildir.

Parantezi kapatıp devam edelim.

Kitlesel hareketlerin tek başına devrimsel sonuçlar yaratamayacağı ne kadar doğruysa, silahlı mücadelenin de tek başına devrimsel gelişmeler yaratamayacağı da bir o kadar açık ve doğrudur. Devrimde çıkarı olan bütün halk kesimlerine dayanmayan, onların yoğun desteğini almayan ve yığınsal bir hareket yaratarak bunu devrimci sürecin son aşamasına kadar kalıcılaştırıp değişik biçimlerde geliştiremeyen silahlı mücadeleler istediği kadar etkili bir savaş pratiği sergilesin, devrimsel bir dönüşüm yaratamayacağı açıktır. Bu tür hareketlerin bırakalım zaferi elde etmeyi dar bir alana sıkışıp kalmaları, tıkanma içine girmeleri ve sonuçta yenilgi almaları kaçınılmazdır. Bunun da dünya devrim tarihinde değişik örnekleri vardır. '60'ların sonu ve '70'li yıllar boyunca Latin Amerika ve Uzak Doğu ülkelerinde silahlı mücadeleyle bütünleşmiş kalıcı, devrimci bir kitlesel hareket yaratılamadığından, buralarda devrimin nasıl yenilgiye uğradığı ya da belli bir noktaya geldikten sonra nasıl gerilemeye başlayıp tıkandığı ve kendisini bir türlü üretemediği iyi biliniyor.

Burada bir parantez daha açıp belirtelim ki, özellikle hızlı değişimlerin yaşandığı günümüz dünyasında kimi çevreler silahlı mücadelenin miyadını doldurduğunu; önemli bir silahlı gücü ve kitlesel mücadeleleri temsil eden değişik devrimci güçlerin genelde bir tıkanma ve durgunluk yaşadığını; bu nedenle silahlı mücadeleyle bütünleşmiş kitlesel mücadelelerin de artık devrimsel gelişme yaratamadığını; nitekim bu güçlerin de silahlarını yavaş yavaş terk ederek siyasal mücadelelere yöneldiğini ve devrimler döneminin kapandığını ilan etmektedirler. Günümüzde daha çok oportünizmin bayraktarlığını yaptığı bu iddialar kuşkusuz üzerinde durmayı gerektiriyor. Bazı ülkelerde kitlelerle belli oranda kucaklaşmış silahlı mücadelelerin genelde bir durgunluk ve tıkanma yaşadıkları doğrudur. Bu ülkelerde silahlı mücadelenin önemli kazanımları olmakla birlikte, kitlelere bir bütün olarak yayılamadıkları ve belli alanlara sıkıştırıldıkları da bir gerçek. Fakat, buralarda objektif koşullar çok elverişli olmasına rağmen mücadelelerin devrime dönüşmemesinin nedenleri oportünistlerin iddia ettiklerinin tersine çok daha farklıdır. Birtakım dış etmenlerin yanısıra buralarda yaşanan tıkanmanın esas, ana nedenini öncünün içine düştüğü eksik, yanlış, yetmez durumda aramak gerekir. Yani eleştiri yapılacaksa neden silaha başvurulduğunu değil, geliştirilen mücadelenin neden eksik, yetmez kaldığını sorgulamak gerekir. Bu ülkelerde devrime öncülük eden güçler çizgi düzeyinde birtakım yetmezlikler ya da yanlışlar taşıdıkları gibi, silahlı mücadeleyi yaratıcı, sürekli yükselen bir temelde geliştirememekte, bu mücadeleyi kitlelerin zengin mücadele biçimlerini örgütlemekle ustaca bütünleştirememektedirler. Bu alanda içine girilen ciddi eksiklikler emperyalizmin bu ülkelerdeki işbirlikçilerine yoğun desteği ve uluslararası alanda son dönemlerde yaşanan olumsuz gelişmelerin etkisiyle bütünleşince ortaya çıkan durum daha da içinden çıkılmaz olmakta ve bu ülkelerde yaşanan tıkanıklıktan çıkış yolu olarak farklı yaklaşımlar boy vermektedir. Yani, kimi oportünistlerin iddia ettiği gibi, bu ülkelerde son derece yetkinleşmiş ve koşullara göre durmadan kendisini üreten bir silahlı mücadele ve bu mücadele ile ustaca bütünleştirilmiş zengin bir kitlesel mücadele olayı yoktur ve devrimci savaşlarda görülen tıkanma ve durağanlığın en temel nedenlerinden birisini de bu noksanlık oluşturmaktadır. Bu durum kaçınılmaz olarak halklarda bir yorgunluğa ve yoğun bir barış arayışının doğmasına neden olmaktadır ki, bu da devrimci gelişmenin önünü daha da tıkayan bir sürece ve açmazı giderebilmek için günümüzde görüldüğü gibi silahların toprağa gömülmesine ya da bu yönlü tartışma veya değişik arayışlara girilmesine büyük etkide bulunmaktadır. İşte, yaşanan gelişmelerin kaynağına inerken bu temel halkaları yakalamak; buradan hareketle zengin dersler çıkarmak ve oportünizmin bayraktarlığını yaptığı ve sözümona "demokratik işbirlikçilik" denilen burjuva ideolojisinin zeminine kayıp buralarda bir yer edinmeye kalkışmamak gerekir.

Bütün bu açıklamalar bize neyi göstermektedir?

Dikkat edilirse herşey dönüp dolaşıp özgüç ve silahlı mücadele ile kitlesel mücadelenin ustaca birleştirilmesi konusunda düğümlenmektedir. Evet, silahlı mücadele tamamen devrim perspektifine göre tam bir sanatçı ustalığıyla yaratıcı bir biçimde uygulanmalı ve bu mücadele kitlesel mücadelenin zengin ve koşullara göre geliştirilecek barışçıl ve barışçıl olmayan, silahlı ve silahsız her türlü biçimleriyle ustaca birleştirilerek, önüne uzlaşmayı, "demokratik işbirliğini" değil devrim hedefini koyarak büyük bir özveri ve kararlılıkla sürdürülmelidir. Bu gerçek bütün sömürge, yeni-sömürge ülkelerde geçerli olması gereken bir ilke olduğu kadar, özellikle ağır koşulları yaşayan Kürdistan devrimi için daha fazla geçerlidir.

Demek ki, silahlı mücadele ile kitlesel mücadele arasında çelişki yaratmaya çalışmak boş bir çabadır. Ve bunlardan birini yadsıyarak diğerini esas almak büyük bir açmazı ve genelde yaşanan durağanlık ve çözümsüzlüğü olduğu gibi ülkemiz ortamına taşırmayı beraberinde getirir. Kaldı ki, Kürdistan'daki kitlesel mücadeleler tamamen silahlı mücadelenin önderliğinde ve onun bir sonucu olarak doğup şekillenmiştir ve bu gerçeğin üzerinde uzun uzadıya durmanın pek bir anlamı da yoktur. Bu bakımdan her iki mücadelenin birlikteliğini bir çelişki olarak görmemek veya göstermeye çalışmamak, bu mücadelelerden biri olmadan diğerinin hiçbir anlam ifade etmeyeceğini iyi görmek ve her iki mücadeleyi bir bütünün iki ayrı parçaları olarak ele almak gerekli-

dir. Tek başına silahlı mücadeleyi herşey olarak görmeyi "sol" sapma olarak ele almak nasıl doğruysa, salt başına kitlesel mücadeleyi herşey olarak görmeyi de silahlı mücadele karşısında küçük-burjuva güçsüzlüğünün ve zavallılığının ürünü olan sağ sapma anlayış olarak ele almak o kadar doğrudur. Kürdistan gerçekliği karşısında bu iki anlayışı derinlemesine ele alıp eleştirmek gereksiz bir uğraş olacağından üzerinde fazla durmak istemiyoruz.

Madem ki silahlı mücadele ile kitlesel mücadeleleri birleştirme sorunu bu kadar önemlidir, madem ki bu mücadelelerin birliğini ustaca ve yaratıcı bir biçimde ele almak gerekir ve madem ki günümüz Kürdistan'ında her iki mücadeleyi birbirini besleyip geliştirecek şekilde ele almak çok önemli bir sorun ve görev haline gelmiştir, o zaman bunu nasıl başaracak ve bunu hangi politikalar temelinde geliştireceğiz? İşte, günümüzde ciddiyetle ele alınması gereken konu budur.

O zaman konunun üzerinde biraz daha durmak yararlı olacaktır.

Silahlı mücadele ile kitlesel mücadeleleri stratejik ve taktik boyutlarıyla nasıl birleştireceğiz?

Kürdistan koşullarında kitlesel mücadeleleri silahlı mücadelenin taktik uzantısı, onun bir yan ve destek aracı olarak görmek doğru değildir. Bu, kitlesel mücadelelerin rolünü daraltmak ve devrim içindeki yerini basite indirgemek olur. Aynı şekilde silahlı mücadeleyi de kitlesel mücadelenin taktik bir uzantısı haline getiremeyiz. Bu da tasfiyeciliğe tekabül eder. Kürdistan devriminin özelliklerinin uzun süreli silahlı halk savaşı stratejisine tekabül ettiği ve halk savaşı derken hem silahlı ve hem de kitlesel mücadeleleri kapsadığı ve hatta kitlesel mücadelelerin halk savaşının bir biçimi olduğu göz önüne getirilirse, diyalektik bütünselliği olan her iki mücadele biçiminin stratejik yönünün varolduğu, varolması gerektiği kendiliğinden açığa çıkacaktır. Yine nasıl ki silahlı mücadelenin stratejiye hizmet eden taktik boyutu, aşamaları varsa, kitlesel mücadelelerin de temel stratejiye hizmet eden taktik boyutları olmak zorundadır. işte, tüm bunların ayrımında olmak ve her iki mücadelenin ustaca birleştirilmesi derken sorunu bu çerçevede ele almak gerekiyor. Her iki mücadelenin bu boyutlarını görmeden, hepsini birbirine karıştırarak ya da sorunun bir boyutunu gözardı ederek halk savaşımızın istenilen devrimci kurumlaşması ve gelişmesini yaratamayacağımız açıktır.

Silahlı mücadele ile kitlesel mücadelenin stratejik yönünün bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi hedefine göre biçim kazanacağı bellidir. Her iki mücadelenin stratejik birliği esas olarak bu karakter üzerinde şekillenir. Ülkemizde sorunu **öncelikler** sorununa indirgersek elbette silahlı mücadelenin önderliğine, temel ve önder rolüne parmak basmak gerekecektir. Fakat, kitlesel mücadeleler de silahlı mücadelenin zafere ulaştırılmasında aynı oranda olmasa da stratejik bir role sahiptir. Bu anlamda bir içiçelikten bahsetmek gerekiyor. Bu açıdan her iki mücadelenin stratejik düzeyde birliğini yaratmak büyük öneme sahiptir.

Bu nasıl olacak, pratikte ifadesini nasıl bulacaktır?

Her iki mücadelenin stratejik düzeyde birleştirilmesinin birinci yolu örgütlenmeden geçer. Bu konuda, Partimiz önderliğinde kurulan ERNK ve ARGK'nin hem kendi içinde yoğun bir merkezileşme ve yetkinleşme mücadelesi ve hem de birbirleriyle en ileri düzeyde belirlenmiş programsal hedeflerine uygun sıkı bir ilişki içinde bulunması büyük bir önem kazanmaktadır. Tabii ki, bu tarzda oluşturulan bir birliğin yaratılması ve yönlendirilmesini Parti gerçekleştirecektir. Halkın siyasal birliği ve mücadelesinin en temel aracı olan Cephe stratejik hedeflere uygun bir çaba ve mücadele içinde olurken, siyasetin kumandasında hareket eden Ordu ve silahlı mücadele de üzerine düşen stratejik rolleri yerine getirecek bir çabanın yürütücüsü olmalı ve her iki örgütlenme ve mücadelenin stratejik birliği bu esaslara dayanmalıdır. Burada aslında, halk savaşının en belirgin özelliği olan siyasi mücadele ile silahlı mücadelenin içiçeliği, birliği olayı vardır. Diğer bir deyişle halkın siyasal birliği olan Cephe siyasal örgütlenme ve mücadelenin ana unsuru olurken, Ordu ise silahlı örgütlenme ve mücadelenin ana unsuru olmaktadır. Bunların örgütsel ve mücadele sahalarında stratejik düzeyde birliğini sağlayan kurmay güç ise Partidir. Tüm bu sahalarda tam bir bütünsellik ve içiçeliğin yaşanacağı, yaşanmakta olduğu açıktır.

Her iki mücadelenin stratejik birliğini bu örgütlenmeler temelinde yaratmak nasıl birinci yolsa; bunun pratik sahadaki ifadesi olan, tam bir eşgüdüm ve uyum içinde, tamamen birbirini besleme, güçlendirme ve görmek mümkündür. Silahlı mücadele ile ulusal kurtuluşçu kitlesel mücadeleler belli bir örgütlülükle ve birbiriyle doğru orantılı, uyumlu ve birbirini güçlendirecek şekilde gelişmektedir. Her iki mücadelenin birbirini direkt etkilediğini, kitlesel mücadeleler geliştikçe silahlı mücadelenin hem örgütsel hem de potansiyel anlamda eski gücünü 2-3 kat daha fazla geliştirdiğini, silahlı mücadelenin güçlenmesine mukabil kitlesel mücadelenin de hem nitel hem de nicel anlamda daha da genişleyip her açıdan büyük bir güçlenme içine girdiğini rahatlıkla görebilmekteyiz. Böyle bir gelişme, açık ki, her iki mücadelenin birleşik düzeyde birliğinin yaratılmasının sonucudur. Bu sahada ülkemizde ne tür eksiklikler yaşandığını tam olarak belirtemiyoruz. Ancak her iki mücadelenin stratejik birliğinin daha yetkin ve en üst düzeyde sağlayabilmek için örgütlenmeyi daha da derinleştirmek ve siyasal etkinlikleri daha gelişkin biçimleriyle sürdürüp bu alanda da yetkin bir seviyeye ulaşmak gereklidir diyebiliriz. Tamamen bu temelde siyasi mücadele ile silahlı mücadelenin tek bir kanalda birleşip devrime doğru akışını sağlamak, hem devrimi güvenceye almak bakımından hem de büyük devrimci atılım ve gelişmeler yaratmak bakımından büyük önemde bir konu olup her türlü karşı-devrimci ve reformist çabaların önünü almak açısından da önem kazanmaktadır. Bunun getireceği kazanımlar sadece devrimin içsel boyutuyla değil, bir de dış boyutuyla stratejik düzeyde olacaktır.

Örneğin '90 Bahar kitlesel eylemliliği silahlı mücadele ile birleşen stratejik düzeyde bir mücadele niteliğindeydi. Nisêbîn ve Cizîra Botan'da başlayıp geniş bir sahaya yayılan kitlesel mücadele sömürgeciliğe karşı tamamen bağımsızlık şiarlarının yükseltildiği, stratejik hedeflerimize tam anlamıyla uygunluk gösteren ve silahlı mücadeleyle uyumlu bir birlik içinde olup karşılıklı olarak birbirini alabildiğine besleyip güçlendiren bir özelliğe sahipti. Özelliği bu olan Bahar kitlesel hareketleri, sonuçları itibariyle de gerek içte gerekse dışta stratejik düzeyde kazanımlar yaratmıştır.

Silahlı mücadeleyle tam bir bütünsellik gösteren bu tür kitlesel hareketleri her fırsatta daha örgütlü, daha güçlü ve yaygın şekilde geliştirmek; bu tür mücadeleleri uzun soluklu bir mücadele tarzı olarak ele alıp politikaları buna göre oluşturmak; günümüzde koşulları oldukça olgunlaşan ve özgür alanlar yaratma amacına uygunluk gösteren silahlı halk ayaklanmalarını silahlı mücadele ile birlik içinde örgütleyip geliştirmek her iki mücadelenin stratejik düzeyde birliğinin yaratılması ve bu temelde büyük ve kalıcı kazanımlara ulaşılması anlamında gerekli ve zorunludur.

Konunun stratejik boyutu bu iken, şimdi de her iki mücadelenin taktiksel boyutuyla birleştirilmesi sorununa kısaca değinmeye çalışalım.

Bilindiği gibi, mücadelenin taktik boyutları stratejinin başarısına hizmet eden dönemsel ya da güncel konuları içerir. Stratejik boyuttaki mücadeleler genellikle değişmezler ve içerik bakımından da belli programsal hedeflerle çerçevelendirilmişlerdir. Buna karşılık taktik boyuttaki mücadeleler çok boyutlu, değişik ve zengin bir içeriğe sahiptirler ve daha çok dönemin, günün değişen özelliklerine göre yaratıcı bir manevra kabiliyetini, uygulamayı zorunlu kılar. Bu bakımdan belli bir çerçeveyle sınırlandırılamaz; bugün için doğru ve gerekli olan taktikler yarın geçersiz kalabilir. Burada önemli olan şey, güncel ya da dönemsel olarak ortaya çıkan yeni durumun dayattığı görev ve sorumlulukları iyi tespit edebilmek, bu konuda yaratıcı ve kesinkes stratejiye hizmek eden taktikler üretebilmek ve bunun devrimi güçlendiren başarılı uygulamasını pratiğe yansıtabilmektir. Mücadelenin taktik boyutuna ilişkin bu sorunları, silahlı ve kitlesel mücadelenin her iki alanı için geçerli olduğu gibi, bir de bu mücadelelerin karşılıklı birliği sorunuyla da yakından ilintilidir. Günün, dönemin ortaya çıkardığı yeni görevler ve izlenmesi gereken taktikler nelerdir? Bu görevlerin ileri düzeyde başarılması için silahlı mücadeleye mi, kitlesel mücadelelere mi ağırlık verilecek? Yoksa her iki mücadeleyi aynı anda tam bir içiçelikle ve yaygın şekilde mi geliştirmek gerekir? Dönem olarak tespit edilecek sloganlar neler olacaktır? İşte tüm bunlar her iki mücadelenin taktik boyutuna ilişkin konuları içermektedir.

Kuşkusuz, silahlı ve kitesel mücadelelerin uyumlu ve en çok ustalığı gerektiren birliğini yaratabilmek için yine örgütlenme birinci derecede bir role sahiptir. Öyle ki, temel örgütlenme biçimlerinin yanısıra, kimi dönemler olur ki, bu dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilmek için geçici, yan, taktik örgütler de yaratılabilir.

Bu genel anlayış temelinde dönemin dayattığı görevleri yerine getirebilmek için doğru mücadele biçimleri üretmek; bütün bir dönem boyunca kitlesel mücadeleleri geliştirmek gerekiyorsa-silahlı mücadelenin önderliğinde-geliştirmek; dönem kitlesel mücadelelerden çok yaygın şekilde silahlı mücadeleyi dayatıyorsa bunu uygulamak; şayet her iki mücadeleyi birlikte yürütmeyi zorunlu kılıyorsa bunun gereklerini yerine getirmek gerekmektedir. Soruna hangi boyutta yakalaşılacağını devrimci öncünün doğru bir biçimde tespit edip hareket etmesi kuşkusuz en doğru olanıdır. Bu anlamda da yetkin birer taktisyen olmak gerekiyor. Önümüzdeki süreçte ne tür dönemsel ya da güncel sorun ve görevlerle karşılaşılacak, bu durumda izlenecek taktiklerin biçimi ne olacak; şimdiden kesin hatlarıyla belirtmek mümkün olmamakla birlikte, düşmanın karakterine, güncel yönelimlerine, siyasal gelişmelerin seyrine ve kendi mevcut durumumuza ve hedeflerimize bakarak öngörülerde bulunup tüm olasılıkları hesaba katarak önceden hazırlıklı olmak pekala mümkündür ve bu konuda sürekli bir duyarlılık içinde olmak gerekir. Yine, geçmişin deneyleri de bizlere ışık olmalıdır. Bu konuda hem olumlu hem de olumsuz deneyler yaşadığımız açıktır. Bu deneyler ışığında hareket etmek, örneğin kitlesel hareketlerin silahlı mücadeleye ihtiyacı mı doğdu, derhal silahlı eylemlere yönelmek; kırlarda gerillalar zor duruma düşüp kitlesel hareketlere mi ihtiyaç duydu, anında kitlesel mücadeleleri yükseltip ortalığı birbirine katarak gerillayı rahatlatmak; düşman güçlerini daha fazla yıpratıp çökertme mi hedeflendi, kitlesel mücadeleleri değişik merkezlerde örgütlü olarak yaygınlaştırıp düşman güçlerin kentlere taşınılmasını sağlayarak bölmek ve bu temelde onu kuşatmaya alıp her cepheden yaygın saldırılara geçmek; bütün bu taktiklerle düşmanı şaşkına uğratıp olabildiğince hırpalamak ve hatta düşman saflarında geçici de olsa bozgunlar yaratmak hem mümkündür hem de başvurulması gereken etkili taktiklerdir. Bunun için son derece bilinçli planlar geliştirilebilir. Dikkat edilirse düşman kitlesel hareketler öncesinde tüm gücünü kırlara yöneltip sonuç almaya çalışıyordu ve bu durum gerillayı zorlayan önemli bir unsurdu. Fakat hareketlerin doğuşuyla birlikte, düşman, askeri güçlerinin önemli bir bölümünü kentlere kaydırarak bazı alanları adeta boşalttı. Bu durumun gerillalara sunduğu hareket imkanını, rahatlamayı bir tarafa bırakalım, şayet silahlı mücadele kitlesel mücadelelerle daha sıkı bir bütünleşme içine girerse doğan bu avantajı birçok askeri başarı ve zaferlerin elde edildiği güçlü bir gelişmeye kolaylıkla dönüştürmek işten bile olmayacaktır. Zaten, her iki mücadelenin taktiksel boyutuyla ustaca birleştirilmesi denilen ve büyük gelişmelere zemin hazırlayan olay da budur. Bu durumu oldukça bilinçli, örgütlü ve yaratıcı politikalarla kullanmak, sözü fazla uzatmaya gerek yok, stratejik hedeflere adım adım ulaşmanın en sağlam ve gerekli yoludur.

İşte, silahlı ve kitlesel mücadelelerin stratejik ve taktiksel boyutuyla birleştirilmesi sorununu bu genel açıklamalarla izah edebiliriz.

Öte yandan kimi dönemler olur ki, mücadelenin stratejik birliği ile taktiksel birliğinin aynı dönemde ve anda geliştirilmesini zorunlu kılar. Bu tür anlar daha çok, silahlı mücadele ile silahlı halk ayaklanmasının stratejik düzeyde birleşerek kurtarılmış özgür alanlar yaratmaya yöneldiği ya da yaratılan özgür alanların sınırlarının genişletilmesine dönük stratejik düzeyde atılımların hazırlıklarının yapıldığı önemli tarihsel koşullara, dönemlere tekabül eder. Bu tür ileri stratejik birliklerin oluşarak eyleme dönüştüğü anlarda, bu birlik temelinde geliştirilen atılımların başarısı ve sağlanacak başarı ve zaferin kalıcı kazanıma dönüşmesi için, ülkenin diğer alanlarında hem silahlı mücadele düzeyinde hem de kitlesel mücadele düzeyinde yetkin bir taktiksel birlik sağlanarak düşmanın birçok saldırılarını baltalamak, ona geri adımlar attırmak ve hareket kabiliyetini alabildiğine sınırlamak gerekli olacaktır. Bu tür dönemlerde her iki mücadelenin taktiksel birliğini yaratıp pratikte çok zengin biçimleriyle geliştirmek büyük öneme sahiptir.

stratejik hedefler doğrultusunda tamamlama anlamında yaygın bir kitlesel siyasal hareketi geliştirme ve koşulların dayattığı silahlı mücadele biçimlerinin en ileri düzeyde sürdürme ise ikinci yol olmaktadır. Bunun diğer bir ifade tarzı, düşmana karşı yaygın silahlı mücadele ile yine düşmana karşı geniş kitlesel siyasal hareketler geliştirmektir. Bağımsızlık hedefine uygun düşen her silahlı hareket, yine aynı hedefe uygun düşen kitlesel hareketle bir bütünsellik içinde olmalıdır. Özgürleştirilmiş alanlar yaratmada silahlı savaşıma bütünleşmiş silahlı bir halk ayaklanması varsa burada stratejik bir birlikten bahsetmek gerekir. Yine, genelde bağımsızlık hedefine ulaşmak için gerilla temelinde de olsa geniş bir silahlı mücadele ile bütünleşmiş ve her yerde bağımsızlık şiarlarının atıldığı yaygın bir kitlesel mücadele varsa burada da stratejik bir birlikten bahsetmek gerek. Yani her iki mücadelenin stratejik düzeyde olup olmadığını belirleyen ana unsur, sürdürülen mücadelelerin temel karakteri ve birbirleriyle olan ilişkilerin özü ve biçimi olmaktadır.

Bugün Kürdistan'da silahlı mücadele ile kitlesel mücadele arasında stratejik düzeyde bir birliğin hem örgütsel ve hem de pratik anlamda yaratıldığından bahsedebiliriz. Bunu, Partimizin önderliğinde Cephe-Ordu ilişkisinde ve silahlı mücadeleyle paralellik içinde süren ulusal kurtuluşçu kitlesel mücadelelerde

Ortaya koyduğumuz bu genel çerçevenin işin daha çok teorik yönüyle sınırlı kaldığı ve pratiğe aktarılmaya çalışıldığında çok daha derin, ayrıntılı çözümlemelere, yara-

tıcı uygulamalara ve planlara gereksinim duyulacağı açıktır. Bu nedenle, mevcut ülke gerçeğimizin ışığında sorunu kapsamlı ve çok boyutlu ele almak ve üzerinde çokça durup sağlıklı düşünceler üretmek gereklidir.

Pratik uygulamada ortaya çıkabilecek olası yanlış, eksik tutumlar üzerine bazı hatırlatmalar

Silahlı mücadele ile kitlesel mücadelenin ustaca ve yetkin şekilde birleştirilerek geliştirilmesi nasıl zafere yürümenin en önemli güvencelerinden biriyse, bu alanda ortaya çıkabilecek ciddi yanlışlık ve yetmezlikler de yenilgilere kadar uzanabilecek pek çok olumsuz gelişmelere kaynaklık edecektir. Bu hiçkimsenin kuşku duymaması gereken kesinlikte bir doğrudur. Bu açıdan konunun üzerinde büyük bir duyarlılıkla durmak gerekiyor. Gün gelip Kürdistan devrimi zafer ya da yenilgi veya kötü bir tıkanmayla sonuçlanırsa, o zaman tarih, sayfaları arasına, bunun en önemli nedenlerinden biri olarak her iki mücadeleyi ustaca birleştirip birleştiremediğimiz konusunu sorgulayıp not düşecektir. Buna kuşku yok.

O halde, pratikte öncelikle nelere dikkat edilmelidir?

Bu konuda ilk aklımıza gelen hususları şöyle özetleyebiliriz:

Herşeyden önce; Kürdistan'ın her bölgesinin kendine has farklı toplumsal, coğrafik, stratejik özellikler taşıdığını görmek ve mücadelenin birlikteliği sorununu bu farklı özelliklere göre düzenlemek gereklidir. Ülkenin bütününe uygulanacak tek programlar, tek politikalar, tek biçimler yaratılıp dayatılamaz. Stratejik düzeyde ele alacak olursak, örneğin bazı bölgeleri düşmandan arındırıp özgürleştirmede kitlelerin silahlı ayaklanmalarından çok askeri yönün birinci derecede ağırlık kazanacağını, bazı bölgeler için hem askeri yönün hem de halk ayaklanmasının hemen hemen aynı önemde rol oynayacağını, bazı bölgelerde ise-silahlı mücadelenin önderliğinde ve onun bir sonucu olarak da olsa-kitlelerin silahlı ayaklanmasının askeri yönden daha fazla rol oynayacağını iyi görmek gerekiyor. Taktiksel düzeyde ele alındığında da, mevcut ülke koşullarında (bu dönemde) kimi bölgeler temelde gerilla üsleri haline getirilir ve buralar ağırlıklı olarak gerilla faaliyetlerinin merkezi rolünü oynarken, kimi bölgeler bu aşamada gerilladan çok kitlesel mücadelenin temel alanları, kimi yerler ise her ikisinin içiçe uygulanabileceği sahalar durumuna getirilmelidir. Bu konularda hem güncel hem de uzun vadeli hedefler ışığında, Kürdistan devriminin ulaştığı boyut da gözönüne getirilerek her bölge ve hatta yerelin somut koşulları ve halk savaşı içindeki yeri gözetilmeli; buna uygun farklı politika ve programlar oluşturulmalı, örgütsel-pratik çalışmalar bu doğrultuda yürütülmelidir. Her eyalet ve bölgenin özellikleri, devrimci savaşımız içindeki yeri ve önemi, buralarda geliştirilecek mücadelenin niteliği konularında içinden geçilen dönemin ve dayatan görevlerin somut durumuna göre programlar oluşturulduğunu ve bu temelde pratik sahaya yönelindiğini biliyoruz. Bundan sonraki süreçlerde de sıkı programlar temelinde her bölgenin pratik sahaya yöneleceği açıktır. Fakat, bundan sonraki tüm programlar belli ki, yeni bir dönem olarak beliren kitlesel mücadelelerin durumu gözönünde bulundurularak ve silahlı mücadeleyle kitlesel mücadelenin birliği sorunu büyük bir dikkatle değerlendirilerek oluşturulmak durumundadır. Biraz daha somutlaştıracak olursak; dönem Botan'da silahlı halk ayaklanmasıyla bütünleşmiş bir silahlı mücadeleyi ve diğer eyaletlerin buna uygun düşen bir mücadelesini mi dayatmıştır; bu durumda kitlesel ve silahlı mücadele sürecini yaşayan Kürdistan'da tüm plan ve programlar bütün ayrıntılarıyla buna göre oluşturulur, gerek Botan'da gerekse diğer eyaletlerde silahlı mücadelenin ve kitlesel mücadelelerin oynayacağı role göre hareket edilir. Güney-Batı eyaletinin genelinde, Mêrdîn, Serhet eyaletlerinde kitlesel mücadelelere daha fazla ağırlık mı vermek gerekiyor; yine programlar buna göre teşekkül etmelidir. Wan, Grîdax(Ağrı), Garzan, Amed-Çewlik ve Dêrsim eyalet ve bölgelerinde kitlesel mücadelelerle silahlı mücadeleleri belli bir paralellik ve yaygınlık içinde mi geliştirmek gerekir; o zaman ayrıntılı plan ve programlar buna göre yapılır vs. Kısaca, her iki mücadelenin birliği sorununu ele alır ve pratiğe bu temelde yönelirken eyalet, bölge ve hatta yerellerin özelliklerini, devrim içindeki yerini gözeterek hareket etmek gerekir. Bütün bunların kesin ve net ayrımına gitmeden, bilinçsizce ve rastgele politikalarla hareket etmek, açık ki, her iki mücadelenin birliği sorununu tıkamaya götürür ve büyük bir kargaşanın yaşanmasını beraberinde getirir. Ki, bu da, sonuç olarak birçok sorunların, çok yönlü olumsuzlukların ve hatta düşmanın saldırıları karşısında saflarda bir dağılma ve bozgunun ortaya çıkmasına neden olur. Bu açıdan, konunun üzerinde önemle durmak ve son derece sistemli, örgütlü ve planlı politikalar temelinde hareket etmek gereklidir.

İkinci olarak; kitlesel mücadele ve silahlı mücadelenin birliği sorununu, **ülke genelinin bütününü** ve içinden geçilen **genel sürecin özelliklerini** gözönüne getirerek ele almak gerekir. Bu anlayışa ters düşen her türlü pratik tutumların çoğunlukla zarar verici sonuçlar doğuracağını hemen belirtelim. Bu konuda özellikle ülke zemininde bulunan Partili yoldaşlara büyük sorumluluklar düşüyor. Kürdistan Devrimi'nin içinden geçtiği hassas dönem ve sürekli büyüyen bir devrim hareketi olarak görev ve sorumlulukların her zamankinden daha fazla arttığı koşullar gözönüne getirilirse, Partili yoldaşların yüksek bir inisiyatif gücüne, geniş bir bakış açısına, üstün manevra kabiliyetine ve gelişmeler karşısında çabuk ve isabetli kararlar verme yeteneğine sahip olması gerektiği açıktır. Dönem artık dar pratiği ve eyaletlere hapsolmuş bakış açılarını kabul etmiyor. Tersine dönem çok daha fazla merkezileşmeyi, yüksek bir öngörüyü ve ülke genelini kapsayan geniş bir bakış açısını zorunlu kılıyor. Hatta ve hatta, uygulamaya sokulmak için alınacak kararların uluslararası alanda yolaçacağı sonuçları önceden hesaplamak da gerekli hale gelmiştir. Ulusal kurtuluş siyasetimizin temsilcileri olan devrimci öncüler olaya böylesine kapsamlı yaklaşmak durumunda olup, bu meziyet onların sahip olması gereken en belirgin özellikleri arasında yer almalıdır. Ufku dar, tüm dikkatleri kendi çalışma alanları içine hapsolmuş, küçük hesaplar üzerine kurulmuş basit ve yavan politikalarla günümüzün ihtiyaçlarına cevap verilemeyeceği besbellidir. Bu açıdan büyük düşünmek; politikada alabildiğine yaratıcı ve çok yönlü olmak, yerel faaliyetleri yürütürken ülke genelinin bütününü esas almak, nerede, ne zaman, nasıl hareket edileceğini, hangi koşullarda ne tür mücadele biçimlerinin geliştirileceğini çok iyi hesaplayıp isabetli kararların sahibi olmak dönemin dayattığı büyük bir zorunluluktur. Sırtımızda milyonların, bir ülkenin kaderinin sorumluluğunu taşıdığımızı ve iktidar gibi büyük ideallere yürüdüğümüzü hiç bir zaman akıldan çıkarmamak, tüm bunlara uygunluk gösteren bir davranışı pratiğimizde egemen kılmak gerekiyor. İki yıl öncesinin hata ve eksiklikleri onarılması mümkün olan zararlara neden oluyorduysa, bugün içine girilecek ciddi hata ve eksikliklerin büyük bir çabanın ürünü olarak yaratılan bugünün değerleri üzerinde onarılması çok güç tahribatlara yolaçacağını iyi bilmek gereklidir. Bu nedenle, silahlı ve kitlesel mücadelenin birliği gibi önemli bir sorunu ele alırken, her zamankinden daha fazla bir ustalıkla konunun üzerine yürümek vazgeçilmez bir önderlik meziyeti olarak karşımıza çıkmaktadır. Örneğin, Botan'da olumlu ya da olumsuz anlamda olağanüstü bir gelişme mi yaşanıyor, diğer eyaletlerin tümü yaşanan gelişmelerin niteliğini anında kavrayıp, yapılması gereken görevler silahlı mücadeleyi yükseltmek midir, kitleleri seferber mi etmektir, yoksa her ikisini birleştirerek mi hareket edilecek, tüm bunlara doğru yanıtlar vererek ve yapılacak işlerin sonuçlarını önceden hesaplayarak hareket etmelidir. Bunun için ne yapılacağı konusunda merkezi kararlar beklemenin anlamı yoktur. Bu konuda, belirlenen veya belirlenmesi gereken politikalar ışığında güçlü inisiyatif sahibi olmak ve doğru karar gücüne erişmek gereklidir. İşte dönem, böyle bir yaklaşımı ve güçlü taktik önderler düzeyine yükselmeyi zorunlu kılmaktadır.

Üçüncü olarak; silahlı mücadele ile kitlesel mücadelenin birliği derken, her koşulda ve anda bunu "Birisi varsa diğeri de olmalıdır" şeklinde mutlaklaştırmamak gerekir. Sorunu değişmez kanunlar olarak ele almak sakıncalı ve yer yer de tehlikelidir. Bu konuda üç hatalı yaklaşıma dikkat çekilmelidir. Bunlardan birincisi, her kitlesel mücadelenin yükseldiği dönemlerde kitlesel mücadeleye zarar verir anlayışıyla silahlı mücadeleyi geliştirmemek; ikincisi, kitlesel mücadelelere zarar vereceğini bile bile veya bunu kestirmeden askeri bakımdan aşırılığa kaçarak günlük düşünmek, rastgele ve tamamen duygusal bir biçimde silahlı mücadeleyi yoğunlaştırmak; üçüncüsü ise, silahlı mücadelenin yoğun olarak geliştirildiği bazı dönemlerde koşulları gözönüne getirmeden, büyük zararlar verebileceğini düşünmeden rastgele kitlesel mücadeleleri geliştirmektir. Her üç durumda da hatalı bir tutum içinde olunacağı açıktır. O halde, hangi durumlarda ne tür bir mücadeleyi geliştirmek gerekir sorunu büyük önem kazanmaktadır. Bu konuda çok duyarlı hareket etmek gerektiği ortadadır.

Burada, yararlı olacağı inancıyla Filistin'de yaşanan gelişmelere kısaca bakmak istiyoruz. Filistin topraklarında halkın yıllardır geliştirdiği mücadelesini ülke topraklarında silahlı mücadeleyle tamamlamak gerektiğini belirten radikal Filistin önderleri bu gerçeği görüp belirtmekle birlikte, "ancak" deyip -bazı haklı gerekçeleri olsa bile- ürkek bir yaklaşım göstermektedirler. Filistin'e taşıp silahlı mücadeleyi kitlesel hareketle bütünleştirmeyi birkaç kayıta bağlıyorlar. Ve ürkeklikleri tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Bu kayıtlardan birincisi, intifadanın halka malolmuşluğuna ve popülerliğine zarar verme korkusu; ikincisi ise, intifadanın geliştiği yerlerde silahlı mücadeleyi geliştirmenin siyonizmin olası katliamlarına bahane olarak kullanılacağına kesin gözüyle bakılmasıdır. Bu iki noktadan hareketle silahlı mücadeleyi geliştirmede oldukça çekingen davranılmakta ve hatta "İntifadanın yok olması pahasına silahlı mücadeleyi geliştirmek akılcı mıdır?" gibi tartışmalar yapılmaktadır. Açık ki, önüne devrim hedefini koymuş güçler açısından sorun önemlidir. Filistin devriminin mevcut koşulları ile ülke devrimimizin içinden geçtiği süreç arasında büyük farklılıkların olduğu ortadadır. Ancak, Filistin'de yaşanan bu tartışma ülke devrimimiz açısından belli bir önem taşıyor. Evet, sorunu nasıl ele alacağız? TC katliamlar yapar ya da kitlesel mücadelenin halkçı karakteri ve popülaritesi bozulur diye silahlı mücadeleyi geliştirmede ürkek mi davranacağız? "Hayır" deniliyorsa, o zaman nasıl hareket edilecek? Yani, silahlı mücadeleyi hem kitlesel mücadelenin popülaritersine zarar vermeyecek hem mücadelenin halkçı karakterini koruyup daha da geliştirecek hem de TC'nin hiç çekinmeden başvurabileceği olası katliamlarına zemin, bahane oluşturmayacak şekilde nasıl geliştirecek ve bu konuda nelere dikkat edeceğiz? İlkin şunu belirtelim: Filistinlilerin yaşadığı kaygıyı bizler de taşımalıyız. **Ama kesinlikle ürkekliğe düşmeden!** Bu noktada sağlam öngörülerle hareket etmek, oldukça somut düşünmek büyük önem kazanıyor. Ne zaman silahlı mücadeleyi yoğunlaştıracağımızı, ne zaman kitlesel mücadelelere ağırlık vereceğimizi, ne zaman her iki mücadeleyi birlikte yükselteceğimizi iyi bilmek durumundayız. Bazı koşullar olur, bütün dönem boyunca kitlesel mücadeleleri geliştirmek ve silahlı eylemleri çok sınırlı tutmak durumunda kalırız ve bunun getireceği kazanımlar ileri düzeyde olur. Bazen, tüm dönem boyunca kitlesel mücadeleler geliştirilmez ve tamamen halkın ve devrimin somut ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde silahlı mücadeleye ağırlık verilir; bunun da getireceği kazanımlar ileri olur. Bazı koşullarda da bir yandan kitlesel mücadeleler yaygın şekilde geliştirilirken diğer yandan da kitlesel eylemliliğin yarattığı geniş hareket imkanlarına dayanılarak düşmanı çözen ve yıpratan yaygın askeri eylemler gerçekleşir. Ve kuşkusuz bu yapılırken de bu şekilde geliştirilecek mücadelenin ileri kazanımlar getireceği üzerine kesin hesaplar yapılır. İşte bütün bu mücadele biçimleri uygulanırken, düşmanın olası yönelimleri, geliştirilen mücadelenin halka ve devrime getireceği olumlu-olumsuz yönler dikkatle değerlendirilmeli, bu anlamda Filistinlilerin yaşadıkları kaygılar her an taşınmalıdır.

Soruna genel anlamda böyle yaklaşmak, her iki mücadeleyi birbirinden ayırır mı? Kuşkusuz hayır. Dönem dönem kitlesel mücadelelere ağırlık verip silahlı mücadeleyi sınırlamak ya da silahlı mücadeleyi yoğunlaştırıp kitlesel mücadelelere "mola" vermek birbiriyle çelişmez veya bu iki mücadeleyi birbirinden ayırmaz. Tersine devrimci savaşımın genel seyri açısından bakıldığında halk savaşının tüm özellikleriyle bütünleşen bir durumdur bu. Bu açıdan bir kez daha belirtelim; her iki mücadelenin birliği sorununu mekanik şekilde ele almamak, olaya çok boyutlu yaklaşarak koşulların dayattığı mücadele biçimlerini esas almak her iki mücadelenin birliğini yaratmak bakımından gerekli ve doğru olan yaklaşımdır.

Ve son olarak; her iki mücadeleyi birleştirirken hedeflerin kapsamını daha da genişletmek ve düşmanın izlediği politikaları etkisiz kılabilecek bir mücadele hattını izlemek gerekir.

Dikkat edilirse sömürgecilik, hem silahlı mücadelenin önüne zorluklar çıkarmak ve hem de kitlesel mücadeleleri etkisiz kılmak için yoğun bir göç, zorla köy boşaltmalar, yakıp yıkmalar, cinayetler geliştirmekte ve ekonomik sahada da halkın elinde bulundurduğu değerlere ciddi bir saldırı içine girerek Kürdistan halkını ve devrimi her alanda yıpratmaya çalışmaktadır. Bu koşullarda düşmana eskisinden daha fazla **insan** ve **ekonomik** kayıplar verdirmek ve onu siyasal alanda daha fazla yıpratıp zayıf düşürecek **genişlikte** bir mücadeleyi yükseltmek zorunlu hale gelmiştir. Bu amaçla bir yandan Kürdistan'da kitlesel mücadeleleri geliştirir ve gerillanın namlusunu düşmanın askeri güç merkezlerine yöneltip ekonomik alanda da yaygın olarak fabrikalara, çiftliklere, şantiyelere, maden ocaklarına, ofislere, ikmal araç gereçlerine, bankalara vs. yönelik eylemler, sabotajlar örgütlerken; öte yandan Türkiye metropolünde kitlesel hareketler geliştirmek, değişik ekonomik kuruluşlara (fabrikalar, ormanlar, turistik tesisler, vb.) yönelik eylem ve sabotajlara başvurmak gereklidir. Özellikle düşmanın her sahada halka karşı tüm şiddetiyle yönelip saflarda dağınıklık ve moral bozukluğu yaratmaya çalıştığı günümüz koşullarında, doğru bir eylem anlayışı temelinde, işlenen her cinayetin hesabını iki misli ödettirmek, işbirlikçilere, itirafçılara, ekonomik ve siyasi kurumlara daha yoğun yönelim içinde olmak bir gereklilik haline gelmiştir. Mücadelenin hedeflerinin bu şekilde genişlemesi bir yandan düşmanı yıpratıp birçok noktada geri adım atmasını sağlar ve TC'yi kendi politik hesaplarını yeniden gözden geçirmesine zorlarken, öte yandan da kitlesel mücadeleye ve genel devrimci savaşımıza büyük bir moral ve güç kazandıracak, inisiyatifinin daha da artmasını sağlayacaktır ki, bunun önemi ortadadır. Bağımsızlık savaşının önünü biraz daha açmak için, düşmanın politik uygulamalarını sınırlayıp hareket alanlarını daraltmak ve onu içte, dışta her yerde zor duruma düşürüp canevinden vurmak için bu kapsamda bir mücadeleyi daha derinlemesine geliştirmek günümüzün oldukça önemli politik sorunu haline gelmiştir. Bu konuya gereken önemi vermek, her iki mücadelenin birliğini yaratıp daha da güçlenmesini sağlamada önemli bir yeri olan bu tarz bir politikada yetersizliklere düşmemek gerekiyor. Bu alanda gösterilecek eksik yaklaşımların düşmana önemli bir saldırı ve başarı imkanını sunacağını ve halkın devrime olan inancını sarsacağını unutmamak, süreci halk ve devrim lehine dönüştürecek daha ileri adımlar atarak düşmanı sınırlamasını bilmek dönem açısından önemli bir görev haline gelmiştir. Ve süreç bir de bu politikalar temelinde karşılanmalıdır.

Konuya ilişkin ilk aklımıza gelen hususlar bunlardır. Bütün bu önemli konularda yaratıcı bir yetkinliğe sahip olmak ve dönemin gerisinde değil, gelişmeleri tamamen kontrol etme temelinde sürecin önünde yürümesini bilmek bütün yoldaşlar için tarihsel bir gereklilik haline gelmiştir. Çizgiye yaratıcı tarzda hakim olma temelinde geliştirilecek her faaliyet hiç kuşkusuz yeni atılımlar ve güçlü gelişmeler yaratmanın vazgeçilmez koşuludur. Ki, gün, böylesine ileri ölçülerle hareket eden devrimci militan öncülerin tarihe damga vurmasını dayatan kavurucu özellikler taşımaktadır.

27 Kasım 1990-25 Şubat 1991

* F. Y. yoldaşın cezaevinde hazırladığı aynı isimli broşürden alınmıştır.

*PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş tarafından IV. Ulusal Kongre'ye sunulan ve onaylanan 31 Ekim 1990 tarihli **Politik Rapor**'u bölümler halinde yayınlamaya devam ediyoruz:*

Politik Rapor

III. Bölüm:

SİLAHLI MÜCADELE SORUNLARIMIZ

Silahlı mücadele sorunlarımız ve gerilla

Silahlı savaşım, halkların kurtuluşu doğrultusundaki bütün gelişmelerin temelinde yatan bir savaş biçimidir. Partimizin temel çıkışı olan ve temel mücadele olarak kavratıp uygulamaya çalıştığı en önemli araç, bu anlamda silahlı mücadeledir.

Bütünüyle düşmanı yaşamaktan öteye gidemeyen, yaşam konusunda hiçbir iddiaları olmayan, bu temelde de düşmanın insafına sığınmış olanlar bu aracı değerlendirmezler. Onlar yaşama kapalı, halka ve kendilerine güvensiz ölü insanlardır. Ölü insanlar, özgürlük savaşı gibi soylu bir eylemi akıllarına bile getiremezler. Ancak teslimiyeti temsil edebilirler. Bunlar, düşmana sığınmaktan başka birşey yapamaz, kutsal bir görev olan halkın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmayı beceremez ve bu temelde de ancak devrime karşıt bir konumda olabilirler. Eğer bizim halkımızı yaşatma gibi bir iddiamız varsa, bu iddiayı kanıtlayabilecek en temel öge, verdiğimiz silahlı savaşımdır. Silahlı savaşım, her ülkenin somut koşullarına göre uygulamayı gerektirir. Afrika'da, Çin'de, Vietnam'da ve Latin Amerika'da farklı uygulanacağı gibi, Ortadoğu ve Kürdistan'da da farklı uygulanacaktır. Bunu belirleyen olgular, halk üzerindeki baskı düzeyi, arazi koşulları ve halkın kazanmış olduğu özelliklerdir.

"...PKK'yi geleneksel yapıya, aşiretçi-feodal özelliklere dayandırtmamaya özen gösterdik ve daha çok da onun etkilerinden kurtulmuş ve proleter dediğimiz, kendisini biraz serbest tutmuş kesimlere dayandırmak istedik. Böylelikle, bu etkilerden arınmayı esas aldık. Hatta bu etkilere karşı savaşarak bir öncülük ortaya çıkarmak istedik. Bu, PKK'nin en belirgin özelliklerindendir. Aşiret, kabile veya aile özelliklerine dayalı bir gelişme değil, bilakis bunların olumsuz etkilerine karşı olma, baştan beri ideolojik-politik çizgiyi öne çıkarma, örgütlenmesini ve onun sosyal zeminini bu temelde arama, çabalarımızın tarihsel ifadesi olmuştur..."

Neredeyse yeniden yaşamaya başlayan bir halk, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, devrimci savaşında tepeden tırnağa donanımlı ve sayıca üstün bir düşmana karşı savaşmak durumundadır. Kölece yaşamak halkımızın kaderi olmadığı gibi, birdenbire ayağa kalkıp kurtuluşa gitmesi de mümkün değildir. Ancak bildiğimiz reformist, boyun eğmeci, her türlü katı inkarcı ve hatta köleci yaklaşımları kabul etmek de mümkün değildir. Silahlı savaşım, her halkın tarihi-somut özelliklerine, kendi gerçekliğinin şekillendireceği öncüsüne göre ele alınmak zorundadır. Bunun halk savaşı teorisi ile aydınlatılıp değerlendirilmesi büyük önem taşır. Bu savaş, küçük olanın çok büyük olana karşı yürüttüğü bir savaştır. Bunun mümkün olduğunun en önemli ve kanıtlanmış göstergesi, bu savaş teorisi ile mücadele eden ve bu yolla kurtuluşa giden halklardır.

Partimizin tarihi, bu konuda sonuç alınabileceğini kanıtlamıştır. Bütün hatalara, doğru yürütülmemesine rağmen, çok küçük çaplı hareketlerle büyük hacimli bir gücü yenmenin imkan dahilinde olduğunu, verdiğimiz halk savaşıyla ve onun teorisiyle kanıtladık.

Halk gerçekliğimizin dayandığı objektif zemin kurtuluşumuzu silahlı savaşımda somutlaştırmış ve Kürdistan halkı tarihinde ilk defa doğru bir önderlikle -PKK önderliği- onurlu ve özgür bir yaşamın olanaklarına sahip olmuştur.

Halkımızı kölelikten kurtarıp onurlu bir yaşama sahip kılacak bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz ve onun biricik gerçekleşme ve yürütülme koşulu silahlı mücadelemizin somut durumu, içinde taşıdığı birçok gelişmeyle beraber birçok sorunu da kapsamaktadır. Silahlı mücadele sorunları bizi en çok uğraştıran sorunlar olmaktadır. Silahlı mücadeleye ilişkin yaklaşımda esas olan, başından beri devrimimizin temel mücadele biçimi olarak değerlendirilmesidir.

Silahlı mücadelenin rolünü genelleştirirsek; sömürgecilerin karakterine bağlı olarak, Kürdistan'da ancak şiddete ve zora dayalı ve yine ancak uzun vadeli bir savaşla, Kürdistan halkına dayatılan köleleştirmeye karşı konulabilecek ve kurtuluşa gidilebilecektir. Kürdistan halkının ancak sıcak savaşla kendini temizleyebileceği, bu temelde yaşama kabiliyetinin olabileceği, bunun dışında hiç bir yöntemle sadece düşmana karşı değil, kendi gericiliğine karşı da savaşamayacağı ve kendini kurtaramayacağı gerçeği, silahlı mücadeleyi can alıcı zorunluluk yapmaktadır. Partinin temel eylem taktiği, zora dayalı siyasal mücadele ve bunun da en yoğunlaşmış biçimi olarak silahlı savaşımdır. Partinin zor anlayışında sadece silahlı zor yer almaz. Bunun en önemli bir yanı da halkın zorudur. Halkın siyasal zoru dediğimiz halk ayaklanması da, taktiğin önemli bir parçasıdır. Halkın ayaklanması, halkın gösterileri ve halkın düzeni zorlaması da bir şiddet olayıdır ve zoru simgeler. Silahlı şiddet kadar siyasal şiddet de, devrimimizde önemli bir rol oynayacaktır. Bu, daha şimdiden kanıtlanmıştır. Bunlardan biri gerilla, diğeri de halkın cephesel çıkışıdır. Silahlı olanına gerilla, silahsız olanına da siyasal zor diyoruz. Dolayısıyla bizim baştan beri temel taktik olarak gündemleştirdiğimiz, zora dayalı bir devrim anlayışıdır. Bu, PKK'nin bütün üyelerince de kabul edilen bir üyelik şartıdır. Mutlaka uygulanması gereken bir tutum oluyor. Bazıları buna özde inanmayabilir, özellikle silahlı mücadele yöntemlerinden umutlu olmayabilir, hatta tasfiyeci bir tutumla yaklaşım sergileyebilir. Nitekim, bu tür yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Fakat bunların bu yönüyle parti dışı kaldıklarını, yani taktiğe inançsızlığın onları taktik dışına, dolayısıyla parti dışına çıkardığını görüyoruz.

"...Bir gerillanın çatışması iki dakikayı geçmez, geçmemelidir; eğer iki dakikayı geçerse, o çatışma tarzı aleyhimizedir. Açık ki, savaştan uzun süre kaçınmak ve çatışma esnasında uzun süreler sipere yatmak bir köylü tembelliği, hastalığıdır; proletaryanın pratikçiliği değildir. PKK proletaryadır ve onun üretimdeki pratiğini uygular. Bunun bir sonucu olarak, PKK'nin şu andaki örgütlenmesi ve donanımı, aniden vurma-kaçma, pusuya düşürme ve geriye çekilme düzenine göre hazırlanmıştır, özü budur..."

Kürdistan devriminin isyancı bir karakteri vardır ve bu isyancı karakter Kürt halkının bir özelliğidir. Özellikle örgütsüz isyancı çıkışlar tarih boyunca süregelmiştir. Bu süreç insanımızın doğasında isyancılığı şekillendirmiştir. Bunun nedeni de, yüzyıllardan beri dayatılan işgal, istila, talan, baskı ve her türlü haksızlıklardır ki, buna olan öfkesini, tepkisini birden bire öfkeli bir çıkışla dile getiriyor. Dolayısıyla planlı ve örgütlü olmadığı için de hemen eziliyor. Bu, tarihin bize öğrettiği bir gerçektir. Bu gerçeğin bizi etkilememesi düşünülemez. Planlı ve örgütlü bir çıkış yapamazsak bile dayandığımız insan malzemesinin isyancı karakterini çok iyi biliyorduk. Özellikle ilk silahlı mücadele kararı verdiğimizde, katılan kişinin böyle bir çıkış dayatacağı açıktır. Dolayısıyla, bu isyancı gelenek, başından günümüze kadar faaliyetlerimizi etkiliyor. Bu gelenek, zaman zaman çalışmalarımıza damgasını vuruyor. Bununla bağlantılı diğer bir husus da, pasifizmdir. Bu isyancı kişiliğin üstü biraz kazınırsa, altından pasifizm çıkar. Yani, pasifizmle isyancılık Kürdistan'da bütünleşmiş, içiçe geçmiştir. Bu, düşman şartlanması içinde oluşmuş bir özelliktir. İsyancılık pasifizmi doğurur. Pasifizm fazla bastırıldı mı, gizlendi mi, parlamalı isyancılığı ortaya çıkarır. Bu kendine güvensiz, düşürülmüş, örgütsüz toplumların kaderi haline getirilmiştir. Bu durum, düşman uygulamalarının bir sonucudur. Pasifikasyon ve buna gösterilen tepkiler ortamında bize yansıyan kişiliğin isyancı yanı kadar pasifist yanı olacağı açıktır. Bu kişilikler zaman zaman parlar, sonra da kısa bir sürede söner. Ondan, planlı, örgütlü ve şiddetli bir tavır beklemek zordur. Nitekim bizi en fazla zorlayan sorunlardan biri de budur.

Parti öncülüğünü esas almak demek; onu devrimci şiddete dayandırmak, onun öncüsü kılmak, planlı ve örgütlü yanını geliştirmek demektir. Parti öncülüğü, düşünen, plan geliştiren, hazırlık yapan, gözeten ve bu tutumla, isyancı kalkışa geçmesi gerekenleri isyana kaldıran, fakat onları geçmiş tarihsel süreçte olduğu gibi isyan içinde düşmanın insafına terk etmeyen, onları savaşın gelişmiş bir biçimi olan gerillaya çekmeyi görev bilen, düşman karşısında dayanabileceği örgüt ve eylem biçimlerini ayarlayan, planlayan, bunu gözeten bir çaba içerisinde olma ve bu çabasını sürekli kılmadır. Bu çok önemlidir. Bir parti, eğer politik önderliği esas almazsa, kaba isyancı birliklere dönüşmesi, bunların yozlaşması ve düşmana yem olmaları yirmi dört saatlik bir iştir.

PKK öncülüğünün silahlı savaşının doğru geliştirilmesi, Kürdistan kişiliğinin bu karakterini dikkate alma koşuluna bağlıdır. Örgütlenmeye ve planlı savaşa, özellikle de gerillaya gelemeyen bir peşmerge deneyimini göz önüne getirelim. Aslında isyancı birliklerdir. Ancak çabuk parlayıp sönerler. Bu klasik bir direnme biçimidir. Feodal-aşiret önderliğine dayanır. Bu durum, en son Güney Kürdistan pratiğiyle kanıtlanmıştır. Bu güç, ancak fırsatlardan yararlanarak fırlayabilir. Fakat böyle planlı üzerine gidildi mi ya kaçar ya teslim olur. Uzun vadeli bir direnmeyi geliştirme karakterinde değildir. Biz bu gerçekleri bildiğimiz için, PKK'yi geleneksel yapıya, aşiretçi-feodal özelliklere dayandırtmamaya özen gösterdik ve daha çok da onun etkilerinden kurtulmuş ve proleter dediğimiz, kendisini biraz serbest tutmuş kesimlere dayandırmak istedik. Böylelikle, bu etkilerden arınmayı esas aldık. Hatta bu etkilere karşı savaşarak bir öncülük ortaya çıkarmak istedik. Bu, PKK'nin en belirgin özelliklerindendir. Aşiret, kabile veya aile özelliklerine dayalı bir gelişme değil, bilakis bunların olumsuz etkilerine karşı olma; baştan beri ideolojik-politik çizgiyi öne çıkarma, örgütlenmesini ve onun sosyal zeminini bu temelde arama, çabalarımızın tarihsel ifadesi olmuştur. Bunu, savaşa doğru yansıttığımızda, geleneksel isyancılığı ve pasifizmi doğru değerlendirerek, ne pasifizmi ve ne de isyancılığı esas almak hedeflenmelidir. Kendini ölümcül bir kadere terk etmiş, "Direnemeyiz, direnirsek yok oluruz" biçimindeki düşmanın dayattığı yaklaşımları kabul edebilir, "Doğaldır, vazgeçilmez bir özelliktir" diyebilir miyiz? Buna yol açan nedenleri bilerek belki böyle tutumlara bir anlam verebiliriz ama kendimizi ona dayandırmayız, taktiğimizi bu adımlarla geliştiremeyiz. Dikkate alırız, ancak üzerine gideriz. Pasifikasyon, sömürgeciliğin bilinçli yaratılan bir uygulamasıdır. İsyan bir tepkidir ve her an ezilmeye mahkumdur. O zaman planlı, örgütlü, giderek basitten karmaşığa doğru pasifikasyonu kıran, isyancı belirtileri değerlendiren, ama dizginsiz gidişine imkan vermeyen, onu daha planlı ve özellikle düşman karşısında uzun vadeli dayanabilecek eylem ve örgütlenmeler içine çeken bir yaklaşımı esas almak durumundayız. İşte halk savaşında bu, "stratejik savunma dönemi"ni ifade eder. Bu dönem başlangıçta silahlı propaganda birlikleri ve giderek gerilla birlikleri biçiminde bir eylemle örgütlenmeyi doğurur.

Bu silahlı birimlerin bu biçimde geliştirilmesinin aslında devrimimizin en temel bir ihtiyacı olduğu, pasifikasyonu yıkmanın bununla mümkün olacağı, devrimci halk örgütlenmesinin en başta halka cesaret kazandırma, halkı siyasal ve ulusal bilince kavuşturma olduğu, örgütlenme ve eyleme çekmenin bu silahlı propaganda birimleri ile mümkün olabileceği biçiminde bir yaklaşımdır. Nitekim sıradan bir uygulama bile bunu kanıtlamıştır. Birçok önemli gelişmenin, taktiğimizin bu yönüne bağlı olarak yaşandığını biliyoruz.

Silahlı propaganda, henüz belli bir üs temeline dayanmayan, özellikle düşmanın pasifikasyonunun egemen olduğu bir ortamda, hareketli, boydan boya vurup geçen, önü açan, daha sonraki silahlı mücadele birliklerine zemin ve ilişki sunan bir silahlı savaşım aşamasıdır. Yakın döneme kadar, birliklerimizin esas yönü biraz da silahlı propaganda niteliğindedir. Önü açma, ilişki temellerini yaratma, halkı cesaretlendirme, bilinçlendirme ve bazı üs noktalarını yaratma, en azından dayanılabilecek coğrafya ve kitle zemini oluşturma gibi faaliyetlerin uzun süredir yaşandığı biliniyor. Bu aşama, ilkel bir silahlı mücadele aşamasıdır. Bundan önceki aşamaya biz, bireysel şiddet aşaması diyebiliriz.

Hainlerin, ajanların, faşistlerin cezalandırılma eylemlerinde, daha çok bireysel şiddet önemlidir. Özellikle ideolojik grup aşamasından silahlı birliklerin oluşum aşamasına kadar yürüttüğümüz silahlı savaşım, bireysel silahlı şiddet idi. Bunun oynadığı rol şuydu: Partiyi dağıtmaya yönelik faşist gerici terörü sindirmek, bunun yerine halkla öncü faaliyetlerin birliğine yol açacak cesur eylemlerle bunu gerçekleştirmek ve ilk politikleşme çabalarını geliştirmek. Bu, Partinin halka tanıtımını sağlamış ve halk nezdinde itibarını artırmıştır. Hayatını ortaya koyabileceği ve halkı uğruna kan dökebileceği, bu anlamda da ciddi bir hareket olduğu imajını vermiştir. Dolayısıyla bireysel şiddet dönemi, anlamlı bir yere sahiptir.

Bütün bu süreçlerde, ne kadar planlı-örgütlü ve eğitimli olduğumuz üzerinde durmamız ve hatalarımızı ortaya koymamız gerekiyor. Bu pratik süreç daha planlı olabilirdi, daha az kayıpla yaşanabilirdi, gizli, sistemli ve oldukça da pratikleşti-

rilerek yürütülebilirdi. Tüm bunları irdelemek ve sonuç çıkarmak günümüz pratiğine katkıda bulunacaktır. Hazırlıksızlık, olanaksızlık ve örgütsüzlük, yine bireysel tutumlar, kazanılması gerekenin çok gerisinde kazanca, fakat kaybedileceklerin de ötesinde bir kayba yolaçmıştır. Silahlı propaganda için de bu böyledir. Rollerinin bilincinde olsalardı, çok büyük değerler yaratabilirlerdi. Bu süreçte, az kayıpla çok ileri gelişmeler sağlanabilirdi -özellikle silahlı propaganda aşamasında- ve önemli sonuçlar alınabilirdi.

Köylere dayalı silahlı birlik esprisine aykırı hareket etme, basit bir yaşam içinde kalma, gece köy içinde, gündüz köy çevresinde ve bir de üç-beş kişilik birlikler biçiminde kalmak önemli bir hata olarak karşımıza çıkıyor. 85'teki kayıpların önemli bir nedeni de budur. Kendini koruyacak silahlı birliklerin yerine, kendini halkın inisiyatifine terk etmiş, hatta kendini düşmanın inisiyatifine terk etmiş açık ve küçük birimler halinde hareket etmeleri çoğunun imhasına neden olmuştur. Coğrafyayı uygun değerlendirme-me, yine hareketlilik esaslarına bağlı kalmama, açık hareket etme tabi ki bunların imhasına yol açacaktır. Nitekim, en düzenli silahlı mücadele çabalarımızın darbe yemesi de, bu dönemin taktik dışılığından kaynaklanmaktadır. Halen köylere girişte -bazı bölgelerde- aynı tutumun terk edilmemesi birçok zararı beraberinde getiriyor. Silahlı propaganda döneminin bile, bir hareket tarzı olarak kabul etmeyeceği üç-beş kişilik gruplarla hareket etme tutumunda ısrar etmemek gerekir. Kaldı ki, sözümona propaganda adı altında "Ya bizi beslersin ya da karşı çıkarız" türünden yaklaşımlarla bir takım gruplar köylülerin başına da bela olmakta ve sonuçta ya bir pusu ya da baskınla imha olmaktan kurtulamamaktadırlar. Özellikle Mardin pratiğinde ve diğer bazı alanlarda, hiç bir silahlı mücadele mantığına sığmayan, ovada halkla yakın bağlar içinde kendini silahlı tutma durumunda olan üçer-beşer kişilik gruplar, her an köylere girebiliyor. Aslında böylesi bir durumda imha olmaktan kurtulamayacaklardır. Köylerin düşman denetiminde olduğu ve arazinin elverişli olmadığı, vur-kaç taktiğine imkan vermediği gözönüne getirildiğinde bu tip grup ve grupçukların imha olacakları açıktır. Bu mantık yüzlerce kayba sebep olduğu halde ısrarla dayatıldı.

Düzenli ve sistemli bir gerilla esprisine uygun çalışmalara yönelmek istedik. Özellikle '87'den itibaren, hem birliklerin çapını genişletmek, hem de niteliğini güçlendirmek istedik. Silahlı propagandayı aşan, belli bir üs mantığı olan, iyi donanmış, hareketliliği esas alan ve ülkede kalıcı olma özelliğine bağlı bir aşama kaydettirmek istedik. Anabirlik dediğimiz yaklaşık 50 kişilik gruplar, küçük gruplara tepki olarak doğdu. Burada karşımıza çıkan en tehlikeli yan, üsse dayanıyorum adı altında bazı elverişli noktalara aşırı yüklenme (hem halka hem coğrafyaya aşırı yüklenme) ve belli bir hareketsizliği yaşamalarıdır.

Sanırım düşman, bu yönü dikkate alarak, grupları noktalara hapsetme, tecrite alma, açığa çıkarmak için serbest bırakma ve böylece daha kolay imha etme imkanını yaratmaya çalışıyor. Bazı bölgelerimizde bu tür durumlar çokça yaşanmıştır. Daha önceki sıkışıklığa tepki olarak, rahat yaşamak için halka yüklenmeye başladılar. Bunun için de, büyük birliklerle hareket etmeye başladılar. Anabirlik esprisini vererek abarttılar. Birlikler ne kadar büyükse o kadar iyi korunur, iyi savaşır biçiminde, günümüzde de tehlikeli ve gerilla taktiğini zorlayan, bazılarının ağzına aldığı "Hareketli savaş yaparız" şeklindeki tutumlara, yani günlerce sürebilecek bir çatışmayı göze alabilecek kadar saplantıya girme tutumlarına rastlıyoruz. Bu tutum, sol gibi gözükse de, sağ bir sapmadır. Silahlı savaşım taktiğimizin boşa çıkarılmasıdır. Düşmanın mevcut gerçeği göz önüne getirildiğinde, bu kadar kalabalık birliklerin hareket kabiliyetinin sınırlanacağı, gizliliği koruyamayacakları, hele lojistik ihtiyaçları gidermede zorlanacakları, üs mantığını bile kullanamayacakları açıktır. Bu biçimde seri hareket edilemeyeceği ve vur-kaç taktiklerine uygun birimler olamayacakları ortadadır. Bunlar gerilla taktiğiyle bağdaşmayacak derecede ve bizim özgülümüzde tehlikeli durumlardır.

Özellikle 90 kayıplarında, bu mantığın payı çok büyüktür. Birçok çatışmaya girildi, az kayıplarla kurtulundu. Komuta düzeyi, birlikleri olumlu arazilerde savaştırarak, rahatlıkla yaşanabileceğini görüp buna sarıldı. Etraflarında yüzlerce savaşçı var; düşman yenilgiye gitti mi, bunlar günlerce kayıp vermeden savaşabiliyor. Bu durumlar sol gibi gözükse de, özünde bazılarının sağ pasifizmini besleyen bir savaş biçimi, örgütlenme ve eylem biçimi oluyor. Günümüzde, bu anabirliklerin hantallaştığı iyice ortaya çıkmıştır. Özellikle lojistik büyük bir sorun olmuştur. Birlikler taşınamamaktadırlar, bunun için birkaç birim bunlara hizmet eder duruma gelmiştir. Eğitimi gerçekleştirememekte, gizlenememektedirler.

En kötüsü de gerillaya, gerilla eylemliliğine gelemiyorlar. Günlerce süren çatışmalarda, binlerce mermi sarfediyorlar. Bir çatışma üslubu tutturulmuş gidiyor. Belirtelim ki, mevcut halimizle değil iki gün, iki saat dahi çatışmamız zarardır. Bir gerillanın çatışması iki dakikayı geçmez, geçmemelidir; eğer iki dakikayı geçerse, o çatışma tarzı aleyhimizedir. Açık ki, savaştan uzun süre kaçınmak ve çatışma esnasında uzun süreler sipere yatmak bir köylü tembelliği, hastalığıdır; proletaryanın pratikçiliği değildir. PKK proletaryadır ve onun üretimdeki pratiğini uygular. Bunun bir sonucu olarak, PKK'nin şu andaki örgütlenmesi ve donanımı, aniden vurma-kaçma, pusuya düşürme ve geriye çekilme düzenine göre hazırlanmıştır, özü budur. Belki bazen uzun çatışmalara da zorlanırız, kendimizi korumak için çatışma uzun da sürebilir. Ama, bu arazide istisnai bir durum olur. Hemen hemen bütün birliklerimize hakim olan savaş tarzı ve anlayışı da şudur: Düşman gelir, bizi kuşatır, biz de arazinin elverişli yapısından yararlanırız, saatlerce, günlerce çatışırız! Bu, basit köylü isyancılığı türü çatışmadır ve hiç bir ürün alamaz. Hemen şunu belirteyim ki, düşmanın ordusu sayıca çoktur, teknik donanımı güçlüdür. O, savaşı bu tarzda kırk gün de sürdürebilir, bin kişi de kayıp verebilir, tonlarca mermi de tüketebilir; buna imkanı vardır. Ve üstelik bunu ister, ama bizim buna imkanımız yoktur. Size zor bela, bin bir çabayla bir kaç silah ulaştırdık ama, bunları böyle kullanasınız diye değil!

"...Birlikler ne kadar büyükse o kadar iyi korunur, iyi savaşır biçiminde, günümüzde de tehlikeli ve gerilla taktiğini zorlayan bazılarının ağzına aldığı 'Hareketli savaş yaparız' şeklindeki tutumlara, yani günlerce sürebilecek bir çatışmayı göze alabilecek kadar saplantıya girme tutumlarına rastlıyoruz. Bu tutum, sol gibi gözükse de, sağ bir sapmadır. Silahlı savaşım taktiğimizin boşa çıkarılmasıdır. Düşmanın mevcut gerçeği göz önüne getirildiğinde, bu kadar kalabalık birliklerin hareket kabiliyetinin sınırlanacağı, gizliliği koruyamayacakları, hele lojistik ihtiyaçları gidermede zorlanacakları, üs mantığını bile kullanamayacakları açıktır. Bu biçimde seri hareket edilemeyeceği ve vur-kaç taktiklerine uygun birimler olamayacakları ortadadır. Bunlar gerilla taktiğiyle bağdaşmayacak derecede ve bizim özgülümüzde tehlikeli durumlardır..."

Mevcut koşullarımız bunları kaldıramaz durumdadır. Düşmanın, taktiğini bu birliklere dayandırdığını, birçoğunun bir araya gelmesini beklediği, bir araya gelme ile birlikte geniş bir kuşatmaya gittiğini ve çemberi gittikçe daralttığını, birlikleri üç-dört gün süren çatışmalara çektiğini ve ortaya çıkan kayıpların asıl nedeninin de bu olduğunu görüyoruz. İşte, küçük birimlerin pasifizmine veya yanlış hareket ve üslenme tarzına bir tepki olarak ortaya çıkan ve gerillayı geliştirme çabalarımıza kendini dayatan temel yanlış yaklaşımlardan biri de bu oluyor. Bu temelde, üzerinde en çok durulması gereken sorunlardan biri de budur.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, Kürdistan geneli için ancak gerilla tarzında bir silahlı savaşımın gelişebileceğini kanıtlamıştır. Gerilla, Kürdistan alanlarında yaşayabiliyor, gelişebiliyor ve bu durum asgari bir uygulama ile kanıtlanabiliyor. Kurtuluşun sağlanabilmesi için, gerillanın kalıcılığının garantiye alınması ve gerillada ısrar edilmesi şarttır. Ne coğrafik şartları ne de halkla ilişkileri dikkate alan, daha çok da gerillanın dayanıklı yaşam tarzına gelmeyen (sabır, irade gücü ve hareket tarzına gelmeyen) öğelerin yersiz, zamansız, plansız, hazırlıksız, kurallara göre olmayan köy girişleri ve çatışma anlayışlarına karşı savaşılması gerekir. Buna bağlı olarak, anlamsız güç büyütme, üs genişletme, hareketsiz kalma ve bu yönüyle düşmanla karşı karşıya gelinince de uzun süreli çatışmalara girme, halkla ilişkilerde sorumlu olma ve en önemlisi de gerilla çaplı eylemler geliştirmeme durumu yaşanmıştır ve bu tutuma karşı kararlı durmak gerekmektedir. Ana birlikleri oportünistçe kullanma tutumlarına karşı durmak gereklidir.

Ana birlikleri kullanış biçimi bizde oldukça ilginç bir durum arzediyor. Ana birlikler en seçkin savaşçı ve komutanlardan oluşturuluyor. Bu, diğer yerel birlikleri savaşabilme kabiliyetinden düşürüyor. Ana birlik savaşı geliştirse, kasırga gibi esse, yerel birliklere de savaşma ortamı açar, onlara güç katar. Ama en seçkin savaşçılardan oluşan ana birlikler başı-boş bir şekilde, savaşmadan, oradan-oraya gezip gidiyor. Ana birliklerin bugün bizde oynadıkları rol, ana birlik yönetiminden sorumlu olanların özel muhafız birlikleri derekesindedir. Komutanlar kendilerini ana birliklerin korumasına almışlardır; objektif gerçek budur ve bunu kimse inkar etmesin, hem savaşmıyorlar ve hem de gittikleri her alanın olanaklarını çar-çur ediyorlar. Sadece olanaklarını da değil, gittikleri alanlardaki hareket düzenini de dağıtıyorlar. Bu birlikler, gösterilen yaklaşımla gerillamız içinde aristokrat savaş birlikleri durumuna gelmişlerdir. Ana birliklerin bizdeki anlamı, savaşmayan, yiyen-içen, dolaşan ve dağıtan birliklerdir. Ne yazık ki, savaşa gösterilen yaklaşım bu sonucu yaratmıştır.

Gerillayı böyle boşa çıkarma, gerilla taktiğini oturtmama sonucunu doğuran bu yaklaşımlara karşı, bunu bütünüyle bertaraf edecek bir gerillada ısrar etmek büyük önem taşıyor. Hangi alanın kaç kişilik birlikleri kaldırabileceği üzerinde durulabilir. Bunun dayanacağı zeminler bellidir. Eğer, bu savaşımlarda kendini görevli hissedenler sorumlu davranırlarsa, birliklerin büyüme, hareket ve üslenme tarzının coğrafyayla ve halkla ilişkilerle bağlantılı olacağı açıktır.

Kongre gerçeğimizin, bu temelde önemli bir sorgulamayı yaşaması ve bazı kararlara ulaşması önemlidir. Mutlaka bazı kararlar çıkarması ve gerçeği aydınlatması gerekmektedir. Bu konudaki veriler üzerine önceden değerlendirme ve tartışmalar yürütülmelidir. Bu yönde bir gerekçe ve karar taslağı oluşturulabilir.

Hemen ajan damgası vurulup, ucuzca cezalandırılan birçok insan vardır. Biz, bazılarının böyle olmadığını biliyoruz. Bunlar, önemli ve üzerinde titizlikle durulması gereken olgulardır. Bir parti, kendi adına yapılan bu tutum ve uygulamaların hesabını sormazsa lekelenir, kendi özüne ters düşmüş olur. Bu yönüyle, kendimizi savunmayı bilmek, sorumluları yargılamak, tutarlı olmanın vazgeçilmez ölçütleridir. Çekirdeğe ilişkin soruşturulması ve yargılanması gereken durumlar bunlardır. Sonuçta, bazılarını görev ya da parti dışına almak, bazılarını da yargılamaya almak gerekecektir. Konumu ne olursa-olsun, eğer parti düşmanlığı kesinse en sert cezaların verilmesi gerekir -ister aramızda olsun isterse ayrılmış olsunlar-; böylece partiyi rayına oturtmak önemlidir.

Kongre gerçeğimiz öncülüğü konuşturmanın, öncülüğe kapsamlı dayatmaların boşa çıkarılması ve mahkum edilmesinin, öncülüğe çok yönlü saldırılarla büyük tahribatlara yol açan, düşmanın bile veremeyeceği zararları partiye ve halka verdiren tutumları yargılama ve hesap sorma Kongresi olacaktır. Parti öncülüğüyle oynamanın nasıl bir suç olduğunu ve bu güçle oynamanın bütün belirtilerinin dolaylı ve direkt etkilerini ortaya çıkaracaktır. Öncülüğün, bütün çalışmalara neden egemen kılınmadığı, bununla neden oynandığı, buna neden göz yumulduğu hakkında en çok ülkedekiler açıklama getirebilirler.

Parti olmaktan çıkarılmaya göz yummanın gafleti ve bunun ne vahim bir durum olduğu, bu duruma nasıl düşüldüğü açıklanmalı ve bunun hesabı verilmelidir. Bu konuda herkes sorumludur. Bu sorumluluğun gerekleri neden yerine getirilmemiştir; detaylarıyla ortaya konulması ve sonuç alınması gereken temel bir sorundur. Bu konuda bazı yanılgıların önünü hemen keselim. Ortaya çıkan bütün parti dışılıkları bir kişinin şahsında somutlaştırmıyoruz. Hiç kimse bana aşırı yüklenildi dememelidir. Şüphesiz bazıları cephede, fakat bunlar komplocu ve provokatif yöntemlerle savaşmışlardır. Bunların sayısı az, ancak tahribatları fazladır. Zaten ya kaçmış, ya da cezalandırılmışlardır. Aramızda öyle açık bir şekilde partiyle savaşanlar yoktur. Fakat şimdi aramızda olanların suçu şudur: Partiye sahip çıkmamak, öncülüğün gereklerini yerine getirmemek, hem de merkezi yürütme düzeyinde iken görevlerini aksatmaktır. Başta ülke içi merkez konumunda olanların bu gafleti vardır. Sorumluluklarının gereklerini yerine getirmemişlerdir. Buna gerekçe olarak koşulları gösterseler de, kabul edilmeyecektir. Ülkede istenildiği zaman altı yüz kişi bir araya getirilebiliyor. Yüzlerce kişi aylarca biraraya gelip, birlikte kalabiliyor. Bu temelde, toplantı yapamamanın, tedbir alamamanın nedenlerini bir araya gelememeye bağlama tutarlı bir gerekçe değildir. Öncülük rollerinden kendilerini yoksun bırakmaları, parti-dışı unsurlara, provokatörlere tahribat yapma imkanı verdirmeleri, bunların asıl sorumsuzluğudur. İleri düzeyde önemli bir kesimin tutumu, bu oluyor. Bunların, partiye rahatlıkla sahip çıkabilecekleri halde bunu yapmamaları, dolayısıyla birimleri, bireysel tasarrufçu, feodal öğelere ve ağavari tutumlara ardına kadar açık tutmaları durumu vardır. Bunun, halkla ilişki düzeyi ve ülke genelindeki gelişmeyle bağlantılı olacağı ve birimlerin büyümesi ile hareket tarzını da belirleyeceği açıktır.

Birliklerin dayanacağı gelişme esasları vardır. Bu, her bölgede aynı değildir. Bir de, buna düşman denetimini eklemek gerekiyor. Düşman denetiminin düzeyi veya ne kadar yüklenebileceği, düşmanın sayısal, teknik kabiliyeti, nereyi ne kadar zamanda tutabileceği, güç getirip getiremeyeceği dikkate alınmak zorundadır. Belirleyici olmasa da dikkate alınmalıdır. Halkla ilişkiler, coğrafyanın uygunluğu ve bir de birimlerimizin eğitim düzeyi, silahlanma durumu, o alanda ne kadar güçle ve nasıl hareket edeceğimizi açığa çıkartır. En iyi savaşan birliklerin ne kadar olduğu, niteliği, gerillayı nasıl uygulayabileceği, baskın ya da pusunun mu, büyük ya da küçük hedefin mi daha uygun olduğunun belirlenmesi gerekir.

Kaldı ki, hedefler çok zengindir. Birlikler, gücüne göre hedef seçmeli ve eylem yapmalıdır. Gerilla sayıca çoğalınca, büyük hedeflere yönelik eylemler için toplanma-dağılma ilkesine bağlı olarak kısa süreli toplanma ve aniden dağılmayı gerçekleştirebilir. Bu iyi işletilirse büyük hedeflere yürümeye, vurmaya fırsat hazırlar. Bu mümkün olmuyorsa, küçük hedeflere yönelik eylemlerle gerilla kendini geliştirebilir.

Gerillanın büyümesi, bölgeden bölgeye farklılık gösterir. Askeri ve

"Birlik sürekli savaş içerisinde olursa, bu, savaşçıların moralini yükseltir, besler, eğitir ve hızla komutanlaştırır. 15 kişilik bir birlik 3 ay böyle savaşırsa, 3 ayın sonunda o birlik 15 komutandır. 15 komutan da, 15 birliktir. Bu muazzam imkanın gerekleri yerine getirilir ve bu yönde dürüst davranılırsa, bu 15 kişilik birlik, kendini 150'ye dönüştürebilir. Birliğin köylere girişi, bağlantıları ve hareket tarzı savaşçı sayısını büyütür. Bu birlik, silahını düşmandan alır. İşte bu da zincirleme gerillayı geliştirir. Gerilla ordusunun kuruluş biçimi dediğimiz biçimi sistemleştirir ve bu yapılırsa sonuç, çığ gibi bir gerillanın gelişmesidir."

siyasi durumun değerlendirilmesi, coğrafyanın ele alınması, kendi öz hazırlıklarımızın, eğitim ve örgütlenmemizin değerlendirilmesi, ne kadar gerilla gücüne, onun vuruş tarzına ve hedeflerine ulaşacağımızı gösterir. Gerillayı, bu temelde ele alacağız. Bu esaslar birçok bölgede temel alınmadığı için, gerilla uygulamalarımız ciddi darboğazlarla karşı karşıya bırakılmıştır. Özellikle yönetim kademesi parti ve taktik dışılıkta ısrar etmiş, bu esasları temel alan gerillaya gelmemekte direnmiştir.

Bu saplantıların yanında bir diğer önemli saplantı da, avare-asi grupların durumunun yaşanmasıdır. Bu da üst düzeyde bir tepki biçimi oluyor. Etrafına topladığı 20-30-50'şer kişilik silahlı savaşçı birimini aylarca savaştırmıyor.

PKK tarihini biraz değerlendirirsek, bir tabanca ile ne kadar büyük eylem yapılabileceği görülmüştür. Genelde gerilla tarihine bakılırsa, kendini doğru işleten beş kişilik bir gerilla biriminin, 5 bin kişilik düşman gücüyle rahatlıkla savaşabileceği, hatta onu imhaya dahi götürebileceği kanıtlanmıştır. Başka ulusların kurtuluş hareketlerinde ve kendi mücadele tarihimizde de, 5 kişilik bir birimin, bir bölgeyi sarsabileceği, bu temelde büyük gelişmelere yol açabileceği açıktır.

Kendi mevcut pratiğimize baktığımızda, 50-100 kişilik silahlı birliklerin her türlü eyleme hazır oldukları halde ölümüne bekletildiğini görüyoruz. Bu birliklerin bazıları 6 ay hiç bir işe koşturulmuyor, eylemsiz bırakılıyor. Sadece beslenme işleriyle uğraşıyor, üstelik doğru-dürüst eğitimlerini bile yapmıyorlar. Bu büyük bir hastalık değil de nedir? Silahlandırma, üsse kavuşturma yönünde Parti bitmez-tükenmez çaba içerisine girerek böyle hazır bir durumu yaratmasına rağmen, bu güçler, aylarca atıl bırakılmıştır.

Böyle yöneticilerimiz vardır. Bu tutum ihanetten daha kötüdür. Böyle aylarca boş beklemek, kaçışlara yol açar. Nitekim, eylemsizliğin buna yol açtığı raporlara da yansımıştır. Lojistik büyük bir sorun olmuş, bu temelde halka yüklenilmiştir. Herkes bütünüyle boş işlere koşturulduğu için, tehlikeye girilmiştir. Yanlış hareket tarzıyla köylere girilince, imha kaçınılmaz olmuştur. En kötüsü de, birlikler savaştırılmadığı için çürümeye yüz tutmuştur.

Şimdi bu noktada şu ilkeyi koymak gerekiyor: Gerilla, gerilla savaşı içinde gelişir; silahlı birlikler savaşmadan gerillalaştırılamaz. Gerilla birlikleri, müthiş cesaretleriyle, fedakarlıklarıyla en cesur ve en yırtıcı savaş birlikleridir. Savaş onun yaşam kaynağıdır, savaşmayınca ölür. Yani ancak savaş tarzı onu tutar, besler ve yaşatır, Gerillaya yapılabilecek en büyük kötülük, onu aylarca savaştırmadan, eğitmeden, dolayısıyla başı boş bırakmadır. Bu ise, imhaya götürür. Nedeni şudur: Düşman, birliklerin savaşmadığını bildiği için cesareti artar. Birçok bölgedeki birlik yönetimlerini biliyor; bu birlik yöneticilerinin sürekli bir kaçış içerisinde olduklarını, birliği kesinlikle savaştırmadıklarını da biliyor. O halde, bu birliklerin üzerine -pratikte örnekleri var- ölümüne gelecektir. Büyük kayıplar bu temelde verilmiştir. Hatta bazılarının düşmanla zımni bir anlaşma içinde oldukları da biliniyor. Düşman bunu tespit ettiğinde yükleniyor.

Biz burada on yıldır koşulların nispi elverişliliğine rağmen yeme-içme ve yatmayı bile imkansız görürken; temel savaş karargahlarımızda altı ay, elini tek bir savaş pratiğine bulaştırmadan bazıları nasıl kalabiliyor? Bazı alanların pratiğini geçmişte eleştirdik. Lolan'da gerilla geliştirilmesi gerekirken, bahçe-bostan işleriyle uğraştırıldı, dedik. Bir Bestler'de gerilla ordusunun kuruluşu geliştirilmek durumundayken, tek bir birliğin eğitimi dahi yapılmadan, aylar ve tüm çabalar yemeye-içmeye ayrılmıştır. Gerçekten, sağlıklı tek bir köylü savaşçı eğitilmemiştir. Ne yapılmıştır? Yeme-içme ve boş sohbetçilik. Büyük olan kimdir, küçük olan kimdir? Bu mu bize layıktı? Bunun adına da başarılı pratikçilik deniliyor.

Tabii savaşçılar örgütsüz bırakılmış ve savaşa göre hazırlandırılmamışlardır. Buna göre bir mevzilendirme olmadığı için de, felç oluyorlar. "Ateşin başından kalkamadılar. Halay çekerken, yemek yerken, uykudayken saldırıya uğradılar" diyorlar; bunlar raporlara yansıyan hususlardır. Bu durum şunu göstermektedir ki, gerilla düzeni işletilmemiştir. Sayıları çok kalabalıktır ve düşman tarafından kuşatılmışlardır. Gerilla adı altında, silahlı savaşım adı altında, birlikler düşman imhasına sunulmuştur.

Bunun yerine gizli, savaşa yatkın, her an mevzilenmiş durumda olan, kendini hareketli vur-kaç taktiğine göre ayarlayan, düşmanın kuşatmasına düşmesi şurda kalsın, hareket tarzıyla, düşmana bu fırsatı vermeyen, her tarafta vurabilen, düşmanın çember taktiğini her zaman boşa çıkaran bir hareket tarzı uygulansaydı, o zaman bunun adı gerilla olurdu ve gerilla muazzam gelişmeler yaratırdı. Birliklerin güç sayısı da uygun olursa, bu, daha da güçlü vuruşlar yapabilirdi. 150 kişilik bir birim vur-kaç taktiğini uygulayamaz. Ama, 15 kişilik bir birim rahatlıkla uygulayabilir. Dağ alanında, rahatlıkla gözden kaybolabilir. Uyanıktır, bu nedenle düşmanı beklemediği bir anda vurabilir. Böylesine bir birliğin hareket kabiliyeti yüksektir. Bu nedenle, düşman bu birliği kolay kolay imha edemez. Bu birliğin yönetimi bile gizlidir. Gerillaya inanmıştır. Büyük bir vatanseverdir. Bu, savaşçılarıyla ölüp-dirilen bir komutanlıktır. Kendisini feda eder, savaşçısını kolay kolay feda etmez. Eğitimini mükemmel yapmıştır. Düşmana karşı kin ve öfkeyle doludur. Basit yaşamı hiçe sayar, sürekli pür-dikkattir. Böyle bir yönetim ve en azından 2 km. mesafedeki etrafını gözeten ve bunu sürekli kılan birlik anlayışı, içine düştüğümüz durumlarla bizi karşı-karşıya getirmez. Bizi bu durumlara düşürmez.

"Parti taktiğine karşı tutuculuk, taktik dışılıktır. Gerilla kurallarına karşı tutuculuk, gerilla taktiğine karşıttır. Ve savaşçıların yönetiminde bu durum oldukça kaçırtıcıdır. Sonuna kadar kendini dayatıyor, ağalık yapıyor, eğitmiyor; bu temelde bunun hareket tarzı da yoktur. Kendini yormayacak, istifini bozmayacak ve rahat yaşamayı tercih edecek bu tutum, orduyu büyütmez, ülkeye yaymaz ve her an imha ile karşı karşıya getirir. Temel sorunumuz olan gerilla söz konusu olduğunda, bu durumu gerçekçi ele almak, buna yol açan sorunları, anlayış ve temsilini ortaya çıkarmak, hesap sormak ve gerektiğinde yargılamak zorunlu görevlerimizdendir. Devrimimizin bu silahlı savaş kolunu geliştirmek gerekiyor."

Birlik sürekli savaş içerisinde olursa, bu, savaşçıların moralini yükseltir, besler, eğitir ve hızla komutanlaştırır. 15 kişilik bir birlik 3 ay böyle savaşırsa, 3 ayın sonunda o birlik 15 komutandır. 15 Komutan da, 15 birliktir. Bu muazzam imkanın gerekleri yerine getirilir ve bu yönde dürüst davranılırsa, bu 15 kişilik birlik, kendini 150'ye dönüştürebilir. Birliğin köylere girişi, bağlantıları ve hareket tarzı savaşçı sayısını büyütür. Bu birlik, silahını düşmandan alır. İşte bu da zincirleme gerillayı geliştirir. Gerilla ordusunun kuruluş biçimi dediğimiz biçimi sistemleştirir ve bu yapılırsa sonuç; çığ gibi bir gerillanın gelişmesidir.

Bütün kitle, arazi ve düşmanın etkisizleştirilmesi değerlendirildiğinde, bu birlikler ülkenin her yanından fışkıracak ve ülkenin tüm alanlarına denetim kuracaktır. Nitekim bu yönde bir çaba gösterildiğinde, düşmanın kolay kolay alanlara girmediği, girse de önemli kayıplarla döndüğünü biliyoruz. '90 taktiğinin, '90 çalışmalarının başına getirilenler ise, bunun tersidir.

Son yıllarda gerillacılık adı altında bir toplantı bile yapılamıyor. Toplantılar için 3 kişi bile bir araya getirilemezken, Bestler'de bir kış boyu 300 kişi bir arada kalabiliyor. Masiro vadisinde 500 kişi bir araya gelebiliyor. Bunun gerilladan uzak olduğu açıktır. Arazi elverişli, birlikler savaşa yatkın olduğu halde, yönetim sanki burjuva okul sistemini uyguluyor. Sanki 300 kişilik okulları var ve bu okulların başında da kendileri yer alıyor. Zor bela bir araya getirdiğimiz savaş birliklerini böyle bir yönetim altına almak, bu şekilde toplamak kendini boşluğa, pasifizme yatırma -ki bunlar aylardır savaşmıyor ve doğru-dürüst bir eğitim de yapmıyorlar- ve çürümeye terketmedir.

Nitekim, kaçmalar ve yoğun imhalar bundan kaynaklanıyor. Sonuçta düşmanı, "Çözüyoruz, sınırlandırdık, denetimi sağladık, geliştirdik", demeye vardırdı. Bunun anlaşılmayacak bir yönü yoktur. 300 kişiyle bir bölge rahatlıkla denetim altına alınabilir. 300 kişilik bir gerilla gücü niceliksel olarak doğru dağıtılırsa, yönetimleri, çalışma ve vuruş tarzları, çizgi ve taktik gerekleri iyi ayarlanırsa, istihbaratı, keşfi ve lojistiği doğru ayarlanırsa; komutası ve savaşçısıyla bu 300 kişi, bir bölgede düşmanı tarûmar eder. Düşman artık o bölgenin üstüne gelemez. Gelse bile, birçok kayıpla -bizimkinin elli katı- geri döner. Gerillacılık yapılırsa, düşmanın gelemeyeceği ortaya çıkacaktır. Savaş hattından geri çekilinirse, gerilla birliği çalıştırılmazsa taktiğin boşa çıkarılması kaçınılmazdır.

Güney'e çekilelim denildi, bu durumda 9 ay boşa gider, 3 ay kalır. Bu 3 ayda da, düşman nereden geçeceklerini bildiği için bu yolu tutarsa, 12 ay boşa gidecektir. Bunun yapılmasının nedeni, birkaç pasifist yönetici veya savaşa kendini hazırlamamış sağ tasfiyeci anlayışın sahipleridir. Yoksa hepsi savaşmaya hazır, savaşmamaktan ve eğitilmemekten şikayet eden 300 kişiyle neler yapılmaz ki. Komuta kademesi bunu iyi değerlendirmeli ve fırsatı iyi kullanmalıydı. Savaşçılar bir ayda rahatlıkla eğitilebilirdi. Hatta 15 günde bile eğitim verilebilir.

Coğrafyanın değerlendirilmesi, nereye ne kadar güç verileceğini gösterir. Buna göre, güçleri alana dengeli bir dağılımla yerleştirmek kolaydır. Bundan sonra güce göre hedef belirlenmelidir. Toparlanma gerekiyorsa -güçlü eylem için- toparlanılabilir, düşman geliyorsa hızla dağılınır. Ancak bizde, düşman gelince toplanıyorlar. Kuşatmaya alınınca sayıları 300'ü buluyor. Ardından hareketli savaş yapıyoruz diye, düzenli savaş mantığına giriliyor, günlerce çatışılıyor. Hiç şüphesiz, bu kaybettirir.

Düşman, 3 saatlik uzaklıkta bulunan bir birimin yerini tesbit etti mi, oraya rahatlıkla güç ulaştırabilir. Helikopter ve zırhlı araçlarla kolay kuşatmaya alabileceği gibi, uçakla da bombalayabilir. Çünkü birlik açıktadır, sayısı bellidir ve kuşatma altındadır. Böyle bir savaşa girmek gerillacılık değildir. Bu, isyan artığı durumuna gelmektir. Ve imhayı kendi eliyle hazırlamaktır. Bu kadar savaşçı, hem de açık bir şekilde bir araya getirilmemeliydi. Önceden alınacak tedbirlerle, araziye önceden yerleşme, hareket tarzı ve asgari bir duyarlılık ile bu önlenebilirdi. Bu durumda, düşman seni görmeyecektir; dolayısıyla, helikopter nereye indirme yapacaktır? Yapsa bile sen onu vurursun. Seni görmediği için, nereyi kuşatmaya alacağını bilemez. Bunun için birliklerini rastgele alana dağıtacaktır. Sen de bir koldan vurur, dağıtırsın. Düşman yürürken, beklenmedik anlarda vurursan, artık bir daha rastgele adım atmaz. Dolayısıyla senin denetimin gelişir ve düşman gittikçe garnizonuna sıkışır. Çıkış yaparsa bile büyük kayıplarla döner. İşte yapılması gereken bu iken, yapılmayan da budur.

Son yıllarda ana birlikler, kış boyunca, lojistik ihtiyaçlar nedeniyle bir araya gelme gibi sıradan gerekçelerle toplanınca, yüzlerce kişi imha ile yüzyüze gelmiş, son büyük kayıplar bundan dolayı verilmiştir. Bagok'tan tutalım en son Pervari'ye kadarki 10-20 kişilik kayıplar hep bu nedenden kaynaklanmaktadır.

Eğer üzerinde tartışılırsa anlaşılacaktır ki, bunlar düşmanın ustalığının ve bizim açımızdan kader olan yaklaşımların ürünü değildir. Tersine bizim kendimizi kurban etmek için ne lazımsa onu yapmamızdan, savaşın asgari kurallarına uymadan, tepeden tırnağa bu konuda kuralsızlığı yaşamamızdan, bizi kurbanlık koyun durumuna getiren tutumlarımızdan kaynaklanmaktadır. Tamamen imha olmadığımıza şükretmek ve nedenini bulmak gerekiyor. Bu tutum, tüm gücümüzü imha ettirebilirdi. Tümden imha olmamamızın nedeni, biraz arazi biraz da Partinin bitmez-tükenmez müdahaleleridir. Buna bir de yeni katılımları eklemek gerekiyor.

Partinin müdahaleleri, bu anlayışın tam imhaya denk gelen başarısız çabalarını sonuçsuz bırakmıştır. Yoksa, bu anlayış 3 ay içinde tüm gücü imhaya götürür. Nitekim götürmüştür. Bir tek böyle imha bile partiyi çok zor durumda bırakabilir. Fakat partinin büyük çabaları, bütün ülkedeki çalışmaları, bu imhaların etkisini anında bertaraf edebilmiştir.

Dolayısıyla yönetimler ve bu anlayış sahipleri, savaşın bu biçimde yürütülmesinin, gerilla taktiklerine ters tutumların, parti değerlerini sonuna kadar boşuna harcayan, halka oldukça yük olan ve savaşçıları çalıştırmayan, savaştırmayan, çürüten ve en çok da imhaya neden olan bu tutumlarının hesabını verecekler-dir. Ana hesap sorma yeri Kongre'-dir. Başta, merkez ve yürütmenin vermesi gereken hesap budur. Bu durum, güç getirememe veya toplantı yapmamakla izah edilemez. Bir kişiye yüklemekle de sorumluluktan kurtulunamaz.

Genelde Parti gerçeğine, özelde gerilla gerçeğine doğru sahip çıkmamak, silahlı savaşımı ardına kadar tasfiyeci tutumlara açık tutmak, bunu da çeşitli hesaplarla ört-bas etmeye çalışmak, sorumlu tutulması gereken temel tutum oluyor. Burada çalışmaları sorgulamaya almak, kişilikleri değerlendirmek ve eğer güçlü bir düzenlemeye gidilecekse, bunu bu temel saplantılardan hesap sorarak yapmak gerekir.

Silahlı savaşım ve onun gerilla çabalarına kendini dayatan tutumları şöyle belirtebiliriz: Gerillanın dayanması gereken her türlü arazi, halkla ilişkiler, hareket tarzı, bileşim ve düşmanın denetim durumunu bir tarafa bırakılarak, basit ve keyfi ihtiyaçlar için köye alışma, düz ovada çok zayıf birliklerle hareket etme ve düşmanın her an 15 dakikada imha edebileceği bir konumda ısrarlı davranma, ısrar eden tutumlardır. Böyle üç-beş kişi omuzuna silahını alıp sözde gerillacılık yapanlara yönelik yapılacak ilk iş, gidip omuzundan silahını almak ve kendisini ölüme atmak istiyorsa silahsız atmasını, bu anlayışını kabul etmediğimizi, bu anlayışın imhaya götürdüğünü söylemek olmalıdır. Propaganda ve örgütleme yapmak istiyorsa silahlı birlikler adına değil, cephe adına yapabileceğini söyleyeceğiz. Bu tutum sahibi milis bile olsa, silahlı milis görevini yapamaz. Öncelikle bu konuda kesin tedbiri almak gerekiyor.

İkinci olarak da, bunun zıt kutbunda yer alan, oldukça kalabalık, halkla ilişkileri zoraki olan, düşmanın denetim ve kuşatma durumunu dikkate almayan, ne kadar hareketli olunabileceğini ve gizlenmeyi dikkate almayan, bu sefer daha çok keyfi tutumu ve kendini korumayı esas alan - daha çok bazı oportünist yöneticilerde görülen- tutumları kesinkes sona erdirmek gerekiyor. Kendini böyle günlerce çatışmalara ve düşman kuşatmalarına aldıran birlik ve savaş anlayışı bizim anlayışımız değildir. Bu birlikleri ve yönetimleri dağıtmak gerekiyor. Bunların, silahlı savaşım güçlerimizi imha ve her türlü tehlikeye açık konumlar ile karşı karşıya bırakmalarına müsaade etmeyeceğiz.

Gerillacılık adı altında gerillayı başıboş bırakan, eğitmeyen, örgütlemeyen ve en kötüsü de savaştırmayan, başına çöreklenmiş bir ağa gibi tutum takınan ve asi-avare çetecilik denilen bu tahripkar anlayışı mutlak surette tasfiye etmek gerekiyor. Böyle gerilla komutanlığı, böyle gerilla birliği olmaz, olmamalıdır da. Oldukça boy vermiş ve giderek tam bir sorumsuzluğa kadar yol almış ve gerçekten muazzam silahlı mücadele çabalarımızı dumura uğratan, işlemez kılan tutumları mahkum edeceğiz, hesap soracağız.

Aslında dürüst bir çabayla ve gerçekten savaşa inanarak, ama bir de Kürdistan'ın koşullarını, halkın

"Gerillacılık adı altında gerillayı başıboş bırakan, eğitmeyen, örgütlenmeyen ve en kötüsü de savaştırmayan, başına çöreklenmiş bir ağa gibi tutum takınan ve asi-avare çetecilik denilen bu tahripkar anlayışı mutlak surette tasfiye etmek gerekiyor. Böyle gerilla komutanlığı, böyle gerilla birliği olmaz, olmamalıdır da. Oldukça boy vermiş ve giderek tam bir sorumsuzluğa kadar yol almış ve gerçekten muazzam silahlı mücadele çabalarımızı dumura uğratan, işlemez kılan tutumları mahkum edeceğiz, hesap soracağız."

katılımını, cephe gerisini-cephe ilerisini, üs konumunu -düşmanı hesaba katarak- ayarlayan bir gerilla yönetimi veya gerilla anlayışı silahlı güçlerimize uygulanırsa, bu aşamada bile harikalar yaratılır. Mevcut gücümüzü bu temelde yeniden değerlendirip düzenleme, doğru yönetim ve hareket tarzına kavuşturma, gücü derinliğine ve genişliğine yayma, yerleştirme, savaştırma yönünde ısrar edilirse, bir yıllık bir uygulama ile sayısal olarak gerçekten büyük bir orduya ulaşma sağlanabilir. Eylem bilançosu, binlerce düşman gücünün silahlarıyla birlikte tasfiyesi, ele geçirilmesi olur. Bu durum bütün işbirlikçi yapıyı tarûmar eder. Halkın büyük oranda denetim altına alınması gerçekleşmiş olur. Pratik içinde yer alanlar bu hedeflere rahatlıkla ulaşılabileceğini iyi bilirler.

Mevcut gücümüz, bu durumda bu düzenlemeyi yaşamamaktadır. Böyle bir düzenlemeye yönelmek için yaptığımız tüm çabaların üzerine oturulmuştur. Bireysel konumunu ısrarla birliklere egemen kılan, tutucu, tasfiyeci ve ister imha ister kaçırtma biçiminde olsun birliklerin büyüme ve yayılma şansını ortadan kaldıran, sığıntı, kılıç artığı durumunu aşmayan ve bunda da çok tutucu davranan bir durumu yaşıyoruz. Asıl tehlike buradadır. Saplantıların durumu, bu yaklaşımlardan kaynaklanıyor.

Parti taktiğine karşı tutuculuk, taktik dışılıktır. Gerilla kurallarına karşı tutuculuk, gerilla taktiğine karşıttır. Ve savaşçıların yönetiminde bu durum oldukça kaçırtıcıdır. Sonuna kadar kendini dayatıyor, ağalık yapıyor, eğitmiyor; bu temelde bunun hareket tarzı da yoktur. Kendini yormayacak, istifini bozmayacak ve rahat yaşamayı tercih edecek bu tutum, orduyu büyütmez, ülkeye yaymaz ve her an imha ile karşı karşıya getirir. Temel sorunumuz olan gerilla söz konusu olduğunda, bu durumu gerçekçi ele almak, buna yol açan sorunları, anlayış ve temsilini ortaya çıkarmak, hesap sormak ve gerektiğinde yargılamak zorunlu görevlerimizdendir. Devrimimizin bu silahlı savaş kolunu geliştirmek gerekiyor.

Buna kendini verebilecek, büyük savaş azmi, cesareti ve fedakarlığını, bunun eğitimini ve zorunlu disiplinini sonuna kadar benimseyen, zaten savaşmaktan başka derdi olmayan, bu temelde oportünizme asla yer vermeyen, gerçekçi olduğu kadar bunu sağlam plan ve programlarla geliştirmeyi esas alan bir yönetimi iş başına getirmek, düzenlemeyi bu temelde yapmak, Kongre gerçeğimizin en önemli bir çalışması, veya silahlı mücadele sorunlarına ilişkin vereceğimiz en tutarlı cevap olacaktır.

Bu temelde, raporlara dayanılarak belli eleştiriler geliştirildi. Özellikle bütün eyaletlerimize yönelik pratik faaliyetlerin değerlendirmesini yapmamız ve bu temelde eleştiriler geliştirmemiz oldukça önemlidir. İrdelenmesi gereken en temel pratik de, silahlı mücadele pratiğidir. Son yıllarda ileri düzeyde bir gerillayı tutturma şansını yakalamıştık. Eğer her alanımız uygulamaya cesaret etseydi, sorumlulukların gereklerini yerine getirseydi, düşmanın asırlık pasifikasyonu yerle bir edilmişti, denetim diye bir şey kalmamıştı. Halkın oldukça yatkın hale geldiği bu yıllarda, çığ gibi bir ayaklanma sürecine girilecekti. Bu konuma hızla ulaşılacak ve gerilla bu temelde en hayati rolünü oynayacaktı. Ama birkaç yöneticinin keyfi tutumu yüzünden, eyaletler rahatlıkla bu rolü oynayabilecekken, oynayamama şansızlığına düştüler. Parti Önderliği'nin, büyük bir çabayla bu günleri hazırladığını unutmamak gerekir. 20 yıllık nefes nefese bir hazırlık ve ortaya çıkan tarihi fırsatları değerlendirme, tutulması gereken mevzileri büyük bir fedakarlıkla tutma, ülke içini ve dışını taktiğe yatkın hale getirme, hep zamanında sağlanıyordu. Çözümlemeler, yan perspektifler ve işleri rahatlıkla ilerletebilecek olanaklar bütünüyle emirlerine seferber ediliyor. Geriye, asgari bir uygulamacı olarak, bir düzenlemeyi yapma ve yürütme kalıyor.

Aslında, herşey hazırlanmıştır. Fakat oportünist yönetimler, kişilikler, bu fırsatların üzerine tam da kendilerini yatırma hesabı içine girdiler; "Hiç kendimizi tehlikeye atmayalım, bizi birkaç yıl yaşatır. Yeniden düzenleme, kuruluşu geliştirme konusunda kendimizi yormayalım. Düşmanın dikkatini de çekmeye gerek yok" dediler. Aslında böylesi tutumlara girmede şu da etkilidir: "Düşmanın üzerine gitmezsen, o da gelmiyor!" Bu temelde zımni anlaşma durumu vardır. Bu, bazı alanlarımızda yoğunca yaşanan bir tutumdur. "Sen bizi vurma, biz sizi vurmayız, sen eylem yapma, biz de üzerinize gelmeyiz." İşte, zımni anlaşmanın somut ifadesi bu tutumlardır.

Büyük bir açılım için kapsamlı bir şekilde düşmanın üzerine yürüme şansı yeterince kullanılamıyor. Partinin etkileri büyük, itibarı yüksek, olanakları gelişmiş ve kişi tam da taktik önderliği uygulama durumunda iken, tüm bunların üstüne yatıyor. Beklenti ve kararsızlık içerisine giriliyor, bu temelde küçük hesaplar yapıyorlar. "Benim gibi önderler sağ kalmalı" adı altında kendini her türlü devrimci çabadan alıkoyuyor; kim, nasıl ayakta kalır, bunun ayarlamasını yapıyor. Aslında yurtdışında da bu tutuma girildi, ve sonuç, tarihimizin en büyük gelişmesi ve belki de mevcut gelişmelerimizin onlarca katı üstünde olacakken, bu tutum bizi bundan alıkoydu.

Bahsettiğimiz bu saplantılara düşülmeseydi; silahlı mücadeleye imhayı dayatan, birkaç kişiyi koruyan, bütün parti değerlerini boşa harcayan, hesaplı yaklaşanlara imkan veren oportünist tarz egemen olmasaydı; bu güçler iyi korunup, biraz pratik içinde yetkinleştirilseydi, göz-kulak olunsaydı; gelişmeler asla düşmanın denetimine imkan vermeyecek tarzda hareket edilseydi; mevcut özel savaşın tamamen işlevsiz kalacağı ve mevcut düzeyimizin çok üstünde bir gelişmenin sağlanacağı kesindi ve mutlak başarılabilirdi. Bundan alıkonulmamızın nedeni, düşmanın dayattığı savaş değil, parti öncülüğünün boşa çıkarılması, özellikle de gerilla taktiğimizin uygulatılmamasının ısrarlı çabasıdır.

"Taktiğe derinden inanan, başarısı için herşeyini ortaya koymaya hazır, bunun, teorik perspektif düzeyini yeterince yakalamış, taktik uygulama esaslarını iyi bilen, bu konuda kül yutmayan, her türlü saplantıya anında karşılık verebilecek, tedbirleri-yedekleri hazır tutan bir kurmaylık, silahlı savaşımımız için vazgeçilmezdir. Kurmay derken, ilk defa oldulaştığımızı göz önüne getirerek düşünmek gerekiyor. Halk ordumuzun kurmaylığı büyük anlam ifade eder."

Bunu bilerek veya bilmeyerek yapma; gerillayı işletmeme, halka düşmanca tavır takınma, araziyi hiç kullanmama, genişliğine yayılmayı zamanında yapmama, yerleşilmesi gereken alanlara kuralsız yerleşme ve tüm bunların sonucu da hak edilmeyen kayıplar ve tutturacağımız ileri düzey gelişmelerden alıkonulmamızdır. Son yıllar, Türk faşist egemenliğini sarstığımız, uluslararası kamuoyunda, Türkiye ve Kürdistan'da tecritini daha da hızlandırabileceğimiz yıllardır. Bunlar, çözümlemelerde iyi konulmuştur. Perspektif sunmada herhangi bir kusur yoktur, diğer destekler mükemmel sunulmuştur. İyi yürünmeliydi, önderlik böyle günlerde yürümeyi bilme sanatıdır. Madem ki savaşa giriliyor, hakkı verilmelidir. Önemli tarihi dönemlerde önder gibi davranılmazsa, küçük adamların küçük hesapları esas alınıp egemen kılınırsa, bir halka düşmanın verdiğinden daha büyük zararlar verilmiş olur. Ölüm kâr etmez. Önemli olan yaşatmayı bilmek, yılları bu temelde onarabilmektir. İşte önderlerden bunlar beklenir, yani böylesine yaman yıllarda yaman bir adam gibi davranılması istenir.

Tarih, bu dönemlerde adamın karşısına soylu görevler çıkarır. Küçük hesaplar yaparak sağı-solu eleştirmeyi bırakıp bu göreve layık olmak gerekir. Mevcut fırsatların nereye kadar değerlendirildiği, bunlardan yararlanma yönünde ne kadar çaba sarfedildiği gibi tarihi sorulara da ne kadar cevap verildiğinin ortaya konulması gerekir. Önderlere bu sorular sorulur. Tutarlı önderlik, doğru ve yaman cevaplar vermesini bilen önderliktir.

Tarihimizde çokça görülen imhalar, kaçırılan fırsatlar, aşiret-aile çıkarları uğruna halkı yatırmalar, halkımızın kirli ihanet tarihidir. Biz, bu tarihi bu yıllarda alaşağı edeceğiz. Bunun fırsatını vermiştik. Bunu değerlendirmemeyi, basit mantık oyunlarıyla ve kişisel çıkar dürtüleriyle açıklamak mümkün değildir. Bunu partiye yutturamazlar, aldatamazlar. Parti kendini olanca gücüyle sürece vermiş, kendini köprü yapmıştır. Hiç olmazsa, üzerinde doğru yürünmeliydi. Önderlerin bunu yapması gerekiyordu. Halkın seçkin, sorumlu ve namuslu evlatları bunu yapmalıydı. Gerisi demagojidir.

Her şeyin bittiğini söylemiyoruz. Biz, halen silahlı savaşıma büyük bir atak şansını veren olanakları seferber etmiş durumdayız. Bütün bu olumsuz dayatmalara rağmen parti öncülüğü sağlama alınacak, partinin silahlı savaşım güçleri hem eğitilecek, hem korunacak ve hem de en büyük çabayla en iyi şekilde mevzilendirileceklerdir. Sağlam başlangıçlar için, şimdiye kadarki dönemlerle kıyaslanmayacak kadar büyük bir hamlenin şartları olgunlaştırılmıştır. Kısaca tarihimize bakarsak, böylesine önemli dönemlerde bir kez daha hesap hatası yapmamak için bazı dersler çıkarmalıyız.

Yıl 1979. Hilvan olayları nedeniyle, silahlı mücadeleyi daha da ciddiye alan bir tavır içerisindeyiz ve Siverek mücadelesini başlatma hazırlıklarını yapıyoruz. O dönemdeki taktik önderlikle geliştirilecek silahlı savaşım birimleri üzerine değerlendirmeler yapılıp, talimat ve perspektifler sunuldu. Eğer silahlı bir birim oluşturulacaksa, bunun gerilla birliği şeklinde ele alınması gerektiğini söyledik. O dönemde, Siverek'teki hedefimiz, başta Bucak haini olmak üzere işbirlikçileri tasfiye etmekti.

Bu dönemde, birçok arkadaşımız teorik olarak oldukça eğitimliydiler. Çin, Vietnam devrimleri iyice incelenmiş ve mevcut durumlar yeterince değerlendirilmişti. Elimizdeki imkanlarla gerillacılığı geliştirebileceğimize inanıyorduk. Ancak Hilvan-Siverek pratiği, basit köylü isyancılığını aşmayan bir pratikti. Tam bir mevzi savaşına gidildi ve sonuç onlarca kayıp. Düşman da gizliden ve açıktan tam bir kuşatma harekatı geliştiriyordu. Bu dönemde güçlerimiz orada nefes alamaz duruma gelmişlerdi. Buradan müdahale ettik. **Kemal PİR** yoldaşımızın komutasında geliştirilen bir müdahaleydi. Müdahale sonucunda gelen haberlerde; orada işlerle oynandığı yansıtılıyor ve bu pratiğin sorumlularından hesap sormak gerektiği vurgulanıyordu. Bunlar, bizim için, ciddi bir uyarıydı. O enkazı temizlemek için burada yıllarımızı verdik. Tam olarak yenilgiyle sonuçlanmaması, bizim buradaki çabalarımızla mümkün oldu. Fakat, orada haketmediğimiz kayıplar verdiğimizi de biliyorduk. Yanlış bir savaş tarzı, yıllarca sonrasını bile olumsuz etkiledi. '81 Konferansı'na sunulan Politik Rapor'da bir tecrübeyi değerlendirdik. Bazı eleştiriler geliştirip, çözüm yollarını da gösterdik. '80-'81'de çok kapsamlı eğitimler yaptık. Askeri ve siyasi eğitimimizi en iyi şekilde -imkanlar ölçüsünde- gerçekleştirerek adına silahlı mücadele diyebileceğimiz bir çabayı, uygun araziyi, hatta cephe gerisini de gözününe getirerek, bir kez daha başlatmaya karar verdik.

Konferans kararları buna yönelik politik tutumu ifade ediyor. Onunla, hepimiz ülkeye yönelmeyi kararlaştırıyoruz. '82'de tepeden-tırnağa donanımlı 300'e yakın silahlı gücü yetkin bir hazırlıkla ülkeye aktardık. Hilvan-Siverek deneyiminden çıkardığımız dersler, bizi daha hazırlıklı, daha doğru bir anlayış içinde ve daha sağlam alanlara üslenmeye götürdü.

Ülkeye dönüş değerlendirmesinde de belirtildiği gibi, tekrar burada da karşımıza çıkan, ilkel-milliyetçiliğin geleneksel kuyrukçuluğu, ona bel bağlama, etki ve denetimi sahasında kalma ve savaşı onların otonomici tutumlarına bağlama oldu. "Güney kurtulur, biz buraya dayanırız" mantığını -ki, eskiden beri Kuzey-Kürdistan reformistlerinin içine düştüğü bir hastalıktır-, neredeyse PKK'nin bir tutumu haline getiriyorlardı.

Bununla savaş temelinde 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdik. Tabi ki, yol açılırken oradaki silahlı güçlerimiz gerçekten silahlı savaş birlikleri esprisine göre seferber edilmemiş, savaşa hazırlanmamıştı. Bu temelde yaptıklarının gerilla mı, isyancılık mı olduğu belli değil. Atılımla birlikte, üçer-beşer kişilik gruplar temel alınmaya başlandı. Bu bir kez daha ortaya çıkardı ki, eğitimimiz, görevlerimiz, yönetimimiz bu işlerde yetersiz kalmıştır.

"Parti öncülüğü önemli bir görev olarak tüm birimlere oturtulmalı ve bu birimlere bir parti komite veya temsilcilik düzeni verilmelidir. Parti öncülüğünü, sürekli ve kesintisiz olarak her alana yaymak gerekir. Birliklere, parti yaşam tarzı ve her türlü yoldaşça yaklaşım egemen kılınmalıdır. Şikayetçilik, çekememezlik, alttan-alta düşmanca tutumlar içine girme ve bir bütün olarak yoldaşlığa sığmayan tek bir tutuma müsaade etmemek gerekiyor. Bunun için de, büyük yoldaşlık ruhuyla, sevgiyle dolu bağlar geliştirmek vazgeçilmez bir görevdir."

'85 Kasım talimatı, yine '85 Mart talimatları var. Bunları mutlaka okumak gerekir. Merkezileşme ve doğru yönetim üzerine oldukça dikkate değer yaklaşımlar, perspektifler sunulmuştur. Yine, 15 Ağustos Atılımı öncesinde de bazı yaklaşımlar vardır. Bu doğrultuda, '84 mektupları vardır. Yine kışa doğru giderken, merkezileşme üzerine çok kapsamlı bir değerlendirme var. Bütün bunlarla biz, işlerin doğru ele alınması üzerinde büyük bir çabayla durduk. Birçok tedbirini öngörmüştük. Fakat, taktiğe kendini veremeyen, aslında taktiğe karşı inançsız yaklaşan sağcılık, KDP kuyrukçuluğu, cephe gerisini çok yanlış değerlendirme, bir nevi savaşmamanın gerekçesi yapma ve işi lafazanlıkla kapatma tutumları vardı. Buna yönelik eleştiriler geliştirildi. Merkezileşememe, gerillaya dönüşmeme ve buna benzer birçok durum eleştirildi. Bildiğimiz gibi, bu nedenlerle, atılım neredeyse bir yenilgiye gidiyordu.

'85 sonlarına geldiğimizde, 1986'da ülke içinde ancak kendini ayakta tutabilen 20-30 kişilik, aslında güç bile sayılamayacak gruplarımıza, düşman, "Yenildiler, söndürüldüler, küllerinden duman yükseliyor" diyordu. Düşmanın, o zamanki değerlendirmeleri böyleydi ve biraz da gerçek payı vardı. Bunun esas nedeni, yetmez yönetim, rolünü kavramayan savaşçı, bugünle kıyaslanmayacak kadar gerçeklerden habersiz bir hareket tarzıydı ve bu neredeyse yenilgiyi 12 Eylül dönemine denk getiriyordu. Ama yine müdahalemiz ve Agit arkadaşın o yürekli, taktiğe bağlı ve sürekli eğitim çabaları; aynı zamanda III. Kongre çözümlemeleri ve bu temelde hazırlanan güçlerin '87 boyunca ülkeye aktarılması; düşman çok tedbirli olmasına rağmen, bizim de daha çok sayıda alana ve daha iyi bir vuruş tarzına ulaşmamız ve bir adım daha ileri gitme kararlılığımız kurtarıcı oldu.

Fakat bu defa, kendini daha değişik düzeyde dayatan çizgi-dışılık, parti üzerinde bireysel tasarruf, parti-dışılığı maskeli bir şekilde egemen kılma, kadroları etkisizleştirme tutumları, böyle ileri fırlayan bazı provokatif çabalar karşımıza çıktı. '87-'88 boyunca daha da şiddetlendirilen bu tutumlar, yurtdışından da beslenen bu provokasyonlar, partiyi neredeyse '88 sonlarında yenilginin eşiğine getiriyordu.

Yol açtığı tahribat aslında etkisini sürdürmektedir. Buna yönelik olarak dar kapsamlı müdahaleler ('89 müdahaleleri) söz konusu oldu. Botan'a, 300'e yakın, tepeden-tırnağa donanımlı güç aktarildı. Diğer bölgelere de, en azından bir bölgeyi rahatlıkla faaliyet kapsamına alacak kadar bir güç aktarıldı. '89'u böylece provokatif çabaları boşa çıkarma ve parti taktiğini işlerliğe kavuşturma temelinde ele aldık.

Bu çabalar '90 boyunca aralıksız sürdürüldü. Bu dönemde biraz daha yetkinleşme ve taktik olanakların geliştirilmesi sağlanmasına rağmen, bir türlü oportünist yönetimlerden kurtulamama, bütünüyle bahsettiğimiz saplantılara girme ve neredeyse bunları normal bir PKK işleyişi, PKK'nin çalışma tarzıymış gibi sunma, tutucu davranma ve bu temelde uzlaşmalara girme durumları bizi oldukça uğraştırdı.

Geçen yılki toplantılarda, bu kontra pratiği ile -bu pratik sahipleri kaçıncaya kadar- uzlaşma, maskesi açığa çıkana kadar da bunu sürdürme durumları yaşandı. Doğru bir komuta işleyişine ulaşılmadığı için,

hesap alıp verme bile düşünülmedi. Birlikleri ardına kadar saplantılara açık tutma, bir kez daha karşımıza şunu çıkarıyor: Parti öncülüğünün ileri kadro düzeyi, eğer taktiğe tamamen hakim olmazsa, büyük kayıplar ve ağır yenilgiler kaçınılmaz olur.

Silahlı mücadele tarihimizin örgütsel yönetimini böyle ortaya koyduğumuzda, görüyoruz ki; doğru yönetim bütün gelişmelerin belirleyici yönünü teşkil ediyor. Yine tabanın, partiye doğru sahip çıkması, güç vermesi, çizginin sahiplenilmesi gelişmelerin belirleyici yönü oluyor. Yerine getirilmeyen görevler ise ardına kadar parti dışılığa, her türlü imhaya, tasfiyeye ve yenilgiye götürüyor. Silahlı mücadelenin örgütsel yönetimi, bu yönüyle incelenmelidir. O halde, yeni bir dönemin üzerine giderken, her şeyden önce silahlı mücadelenin yönetimini, yani kurmayını sağlam oturtmak gerekir. İşlere köklü yaklaşma bu temelde olmaktadır.

Taktiğe derinden inanan, başarısı için herşeyini ortaya koymaya hazır, bunun teorik perspektif düzeyini yeterince yakalamış, taktik uygulama esaslarını iyi bilen, bu konuda kül yutmayan, her türlü saplantıya anında karşılık verebilecek, tedbirleri- yedekleri hazır tutan bir kurmaylık, silahlı savaşımımız için vazgeçilmezdir. Kurmay derken, ilk defa ordulaştığımızı göz önüne getirerek düşünmek gerekiyor. Halk ordumuzun kurmaylığı büyük anlam ifade eder.

Ne kadar özlü ve dürüst olunursa-olunsun bu bireysel tarzları, bireysel yiğitlikleri bir kenara atmak gerekiyor. Kurmaylık bir ekip işidir. Silahlanma, örgütlenme, denetim ve istihbarat yönü içiçedir. Çalışmaları işbölümü temelinde gelişir. Harekat komutanlığı, planlama, eğitim, istihbarat ve karargah düzeni ayrı kollarda çalışır, ancak hepsi orantılı-dengeli ve içiçe olacak şekilde ayarlanır. Bu temelde merkezden organize edilir. Nerede ne kadar üslenme, ne kadar gizlilik, ne kadar hareketlilik, ne kadar eylem ve ne kadar alan açma, bunlar gözetilir ve nerede bozukluk varsa oraya müdahale edilir. Bütün bunlar, kurmayın plan ve perspektifleri dahilinde, sıkı denetimi altında gelişir. Kurmaylık ve karargah, yani harekat düzenlemesinin, gerçekten bir ordu kurmayına yaraşır olarak ele alınması gerekiyor. Ortam ve olanaklar bütünüy le bunun için değerlendirilmelidir.

Nereye üslenilebilir, emniyetiyle, olanaklarıyla, genele ulaşma kabiliyetiyle, hangi birimler kaç kişiyle yürütülebilir? Ortamları ele alma, değerlendirme, bu anlamda büyük önem taşıyor. Harekat komutanlığı, yani sevk-idare ve alan yönetimleri kimlerden oluşur? Bunların önlerine plan ve hedefler koyma, eğitimi, emniyeti, istihbaratı, denetimi gibi zorunlu olan hususları sağlama almak gerekmektedir.

Bu çalışmalara işlerlik kazandıracak öğeleri seferber etmek gerekecektir. En sıradan lojistik sorunlarından tutalım, en amansız eylem biçimlerini bulmaya ve doğrusunu yapmaya kadar durumlar değerlendirilip belli bir beynin ürünü olarak oluşturulmaya çalışılır. En önemlisi de, bu savaşa alınacak gücün niteliği-niceliği sıkı-sıkıya üstünde durmayı gerektirir. Eğitim, çok sistemli bir faaliyet olarak verilecektir. Genç savaşçıların korunması, güçlenmesi tecrübe ile sağlanır ki; bu da savaş pratiğiyle mümkündür.

Parti öncülüğü önemli bir görev olarak tüm birimlere oturtulmalı ve bu birimlere bir parti komite veya temsilcilik düzeni verilmelidir. Parti öncülüğünü, sürekli ve kesintisiz olarak her alana yaymak gerekir. Birliklere, parti yaşam tarzı ve her türlü yoldaşça yaklaşım egemen kılınmalıdır. Şikayetçilik, çekememezlik, alttan-alta düşmanca tutumlar içine girme ve bir bütün olarak yoldaşlığa sığmayan tek bir tutuma müsaade etmemek gerekiyor. Bunun için de, büyük yoldaşlık ruhuyla, sevgiyle dolu bağlar geliştirmek vazgeçilmez bir görevdir.

Halkla ilişkilerde bu kadar düşmanca bir tutum yaşanıyor. Halbuki, halkımıza nasıl bir öncü olduğumuzu, onun ne kadar büyük fedakar-kahraman kurtuluşçuları olduğumuzu göstermek için, halkımızın dört gözle yolunu beklediği kişiler olduğumuzu görmesi için, herşeyi yapmak ve anlamasını sağlamak gerekiyor. Halkın hiçbir şeyini karşılıksız almama, büyük fedakarlığı sürekli halkın gözleri önünde sürdürme ve böylece halkın halk savaşına katılımını mümkün kılacak bir gerillayı ve öncülüğü oturtma, savaşı geliştirmenin en temel koşuludur. Halkla ilişkiler, şimdiye kadar param-parça edilen, düşmanın bile maruz bırakmadığı uygulamalara sebebiyet veren ilişkiler oluyor. Düşman provokatörleri en çok tahribatı burada yapmışlardır. Dolayısıyla, yeniden düzenlemenin en önemli bir yönü de halkla ilişkilerdir. Bu artık halk cephesine kadar götürür. Gerillanın tam da onun istediği bir savaş olduğunu sergiler bir tarzda yaklaşmayı iyi bilmek gerekmektedir.

Halka zarar veren tutumları yerle bir etmek, halkın malına, canına el uzatan, karşılıksız el koyan tutumları affetmemek gerekmektedir. Gerilla, halkın her türlü değerine sahip çıkmalı ve karşılıksız hiç birşey almamalıdır. Bu durumlardaki olumsuzluklar, halk savaşı, sosyalizm ve adalet adına yapılmasına rağmen bunların kabullenilmeyeceği ve affedilmeyeceği ortadadır. Halkın gözü önünde cereyan eden ve düşmana hizmet eden tutumlara halk nezdinde müdahale etmek ve gönüllülüğü esas almak gerekmektedir. Biz, sınırsız bir fedakarlıkla halkımıza hizmet etmeyi esas görev bildik. Halkla ilişkilerimize böyle yaklaşmak, bunu her sahada vazgeçilmez bir ilke olarak kabul etmek, ihlali halinde ise en ağır cezaların verilmesini düzenlemek gerekiyor. Lojistik ve silah ihtiyacı dahil olmak üzere, halkı, düşman değerlerinden, denetiminden koparacağız. Halktan aldığımız herşeyin karşılığını vereceğiz.

Uzlaşma politikasını iyi işleteceğiz. Her düşman öğesini veya aşiret ağasını vurmak mümkün değildir. Bazı küçük tavizler politikasını yaygın olarak hayata geçireceğiz. Bir yandan tavizler politikası uygulanırken, bir yandan da devrimci zoru işleteceğiz. En tehlikeli olanları, zorla; uzlaşma olasılığı olanları, tavizlerle, (af etmekten tutalım, nötrleştirmeye ve hatta onu adımıza savaştırmaya kadar çeşitli yöntemlerle, bazılarına para bile vererek) düşmandan koparacağız.

Düşmanın en stratejik, en canalıcı noktalarına, bizim en az kayıpla en fazla yarar elde edeceğimiz, düşmana çok kayıp ve zarar verdireceğimiz hedeflere yöneleceğiz. Rastgele hedeflere yönelmek, bizim vuruş tarzımız olamaz. Eylemlerin seçimi başlı-başına bir önderlik sorunudur, bir çalışma meselesidir. Eylemler ciddi ele alınıp, ciddi planlanmalıdır. Hedefler, gücümüze uygun olmalıdır. Bizim için en gerçekçi hedef saptaması, hedeflere doğru yürüme tarzıdır. En az kayıpla yürüme, geriye çekilmeyi olanaklı kılan, hem intihar anlayışından hem de pasifizmden uzak bir eylem anlayışı bu konuda en doğru tutum ve tarz oluyor. Bunun uygulanmasını özenle düzenlemek, iç düzenlemeyi

> *"Halkla ilişkilerde bu kadar düşmanca bir tutum yaşanıyor. Halbuki, halkımıza nasıl bir öncü olduğumuzu, onun ne kadar büyük fedakar-kahraman kurtuluşçuları olduğumuzu göstermek için, halkımızın dört gözle yolunu beklediği kişiler olduğumuzu görmesi için, herşeyi yapmak ve anlamasını sağlamak gerekiyor. Halkın hiçbir şeyini karşılıksız almama, büyük fedakarlığı sürekli halkın gözleri önünde sürdürme ve böylece halkın halk savaşına katılımını mümkün kılacak bir gerillayı ve öncülüğü oturtma, savaşı geliştirmenin en temel koşuludur..."*

böyle geliştirirken, bunu mıntıkalar düzeyine kadar indirgenmiş plan ve perspektiflerle yakınlaştırmayı bilmek gerekiyor.

Planlar, gerçekçi ve ani değişikliklere açık olmalıdır. Planı aşan veya uygulanamaz duruma getiren hususlara dikkat edilmelidir. Perspektifler, doğmatik olmamalı, subjektif niyetler ifade etmemelidir. Büyüme, bütün sınırlar zorlanarak gerçekleştirilmeli, ulaşılabilecek sonuçlar esas alınmalıdır. Bir bütün olarak gerilla taktikleri uygulanmalıdır. Toplanma-dağılma, hareket tarzı, vuruş tarzı, üslenmeler, pusular ve çok çeşitli vur-kaç taktikleri üzerinde dikkatli ve titizce durmak gerekmektedir.

Taktik yönetim, en ağır yönetim görevini üstlenir. Bu da taktik işleyişe ilişkindir. Taktikleri geliştirme, eskimiş ve düşmanın bilip de tedbirini aldığı taktiklerin yerine yenilerini yaratma, taktik önderlik için vazgeçilmez görevlerdir. Eski denenmiş taktikler, doğaldır ki kayıplara yol açacaktır. Düşmanın farkettiği, bildiği taktikleri kesinkes değiştirmek gerekiyor. Düşmanın ulaşamadığı, farkedemediği ve onu hiç düşünmediği anda ve yerde vuracak taktikleri geliştirmemiz gerekiyor. Ülke geneline yayılmak, silahlı savaşımımızın en büyük hedefi ve görevidir. Bunun için güç dağılımını iyi yapmak gerekiyor. Bir kişi bile, fazla ve anlamsız kalmamalıdır.

Silahlı mücadelemiz, verimliliği esas almıştır. En ufak bir birimi bile, büyük bir güç yaratabilecekse, en başarılı olduğu noktada harekete geçirmek ve savaştırmak gerekiyor. Böyle durumdaki yüzlerce kişinin anlamsız bir şekilde işlevsiz kılındığını biliyoruz. Halbuki, bu yüzlerce kişi bölgelere sağlamca taşırılsa bu, yüz misli verimli çalışma demektir. Gücümüzün tüm ülke genelinde yayılmasını en gerçekçi ve en verimli bir biçimde yapmak büyük önem taşıyor.

Bütün bu sorunlar gerilla çözümlemelerinde yeterince işlenmiştir. Gerillanın tüm özellikleri en ince detaylarına kadar işlenmiş ve düzenlenmiştir. Gerillanın tanımı, kuruluş-denetim-büyüme esasları yeterince konulmuştur. Gerilla savaş tarzı bizim herşeyimizdir. İnsanlarımızı kendine getiren, yurtseverleştiren, siyasallaştıran, cesaretlendiren, fedakarlık ruhu getiren, bir bütün olarak onu çağdaş insan yapan eylem tarzıdır. Düşmanın gaspını, talanını göz önüne getirdiğimizde, gerçekten gerilla tarzının, ekonomik seviyeden tutalım siyasal seviyeye kadar halkın kendini yaşatma tarzı olduğu açıktır.

Bu temelde gerillaya, şu tanım verdirilebilir: Gerilla düşmanın özel savaşı karşısında tek yaşam kaynağımızdır. Ekonomisinden tutalım, siyasal yaşamına kadar, her düzeyde dayatıp, yaşayacağımız biricik yaşam tarzımızdır. Bunun dışındaki yaşam tarzları iflasa götürür. Bu aşamada gerilla, Kürdistan halkının örgütlenme aracıdır. Bütünüyle çağa açılma, uyanma, maddiyatını sağlama, maneviyatını geliştirme aracıdır. Bizde gerilla, bütünüyle siyasal bir işleve sahiptir. Yani, düşmanın zorla dağıttığı-parçaladığı ulus-toplum yapısında bilinç, örgütlenme, koruma ve cesaret yaratır. Bu temelde, sindirilmiş, köleleştirilmiş, kendine güvensizleştirilmiş bir halkı ayaklanmaya çeker, gücünü büyütür, yetkinleştirir.

Bütün bunlar askeri işlevden daha çok siyasal işlev görür. Hiç şüphesiz askeri görevi de vardır, ama belirleyici değildir. Gerillaya bu temelde yaklaşmak, bizi çok önemli sonuçlara götürür. Biz ulus olarak gerillayla yaratılacağız. Bunun için örgütlenip, savaşacak ve kurtuluşu kucaklayacağız. Toplumumuzu gerillayla bütünleştireceğiz. Partimiz, gerillayla militanlaşacak bir partidir. Parti, gerillayla güç kazanır, militanlaşır ve zafere doğru yürür. Gerillaya dayanmayan bir pratikçilik, her türlü sapmaya ardına kadar açık olan bir pratikçiliktir.

Halkı uluslaştırmada, bu temelde örgütleme ve militanlaştırmada en temel araç, gerilladır. O halde, anlamı bu kadar büyük olan bu araca doğru yaklaşmak, hakkını vermek, büyütmek, geliştirmek en acil görevimizdir. Yetkinleşmiş ve ülkenin her alanında kurumlaştırılmış bir gerilla, başarının ve zaferin biricik koşuludur. Silahlı savaşımızın ve devrimci şiddet anlayışımızın gerilla yönlerine ilişkin sorunlarını böylece ortaya koyabiliriz.

Düzeltme yöntemleri üzerinde durmamız gerekiyor. Silahlı savaşımdan sorumlu olan taktik önderlik, mevcut pratiği en ince detaylarına kadar sorgulayacak, hataları ortaya koyacak ve deney-tecrübeleri geliştirecektir. Sorunları tartışarak, çözüm yollarını geliştirecektir. Bu tartışmaların doğru geliştirilip, Kongre sürecinden geçirilmesi ve doğru kararlara ulaşılması, zorunlu ve acil bir görev olmaktadır. Yani, gerilla savaşımının kesin ve doğru kararlaştırılması ve partinin bu savaşıma temel bir rol atfetmesi, bu konuda yapılan saptırmaların mahkum edilmesi ve bu temelde doğru bir politika belirlenmesi, Kongre'nin en temel bir görevi ve gerçeği olmalıdır. Bu temelde ele alırsak rahatlıkla bir sonuca götürebiliriz.

Deneyimimiz, tıkanan yönleri kadar, çözüme yatkın yönleri ile de hayli anlam ifade ediyor. Silahlı savaşımımız, giderilmediği takdirde, bizi büyük tehlikelerle yüzyüze getirebilecek tutumları da bağrında barındırmıştır. Dolayısıyla büyük bir dirayetle, çözümleyici güçle, sorumluluk duyarak, böylesine temelli bir görüşün sahibi olarak yaklaşmayı bilmemiz gerekiyor. Hesap sorma kadar çözüm yollarını da gösterme, bu temelde taktikle açık-gizli savaşanları ortaya çıkarmak kadar uğruna kendini veren çabaları da görmek; kaçırılan fırsatlar kadar, halen elimizdeki fırsatları da değerlendirmek zorunluluk arzediyor.

Partinin bütün olanaklarını, halkın beklenti ve olanaklarını bir de gerilla açısından ele almak, düşmanın zaaflarını, gerillayı boşa çıkarma yönlerini de ortaya çıkarmak büyük önem taşıyor. Kürdistan'ın eski durumu kadar, yeni siyasal konumunun gerillaya ne rol tanıdığı iyi ortaya konulmalıdır. Ortamın, özellikle Güney'de yeni gelişen durumun ve yine güçlerimizin hudut boylarında oturduğu mevzilenmelerin gerilla için ne anlam ifade ettiğini, mevcut mevziler kadar olası mevzilerin nelerden ibaret olacağını, yine Türkiye ortamının buna ne kadar etkide bulunacağını hesaba katarak sonuca götüren bir yaklaşım geliştirilmelidir.

Meseleyi salt bir askeri sorun olarak ele almayıp, kapsamlı ve objektif sorunların değerlendirilmesi şeklinde yaklaşmak; yine öncülüğünde bir partinin bulunduğunu göz önüne getirerek onun önemli siyasal ve örgütsel işlerini esas alan kapsamlı bir yaklaşımla sorunu tartışıp bu dönemde en güçlü çıkışı gerçekleştirecek kararlara ulaşabilmeliyiz.

Kongre gerçeğimiz, tüm bu nedenlerden dolayı en çok askeri sorunların tartışıldığı ve sonuca götürüldüğü bir Kongre olacaktır. Daha önceki tüm çalışmaların, silahlı savaşıma bir hazırlık olduğunu söyleyebiliriz. Ama IV. Kongremiz veya onun süreci aslında gerilla kongresi anlamını taşır. Gerillaya öncülüğünü oturtma, tüm gerilla kurallarını uygulama ve halk ayaklanmasıyla gerillayı irtibatlandırma kongresi olacaktır. Kongremiz, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferle sonuçlandırılmasında belirleyici rol oynayan bir çalışma olacaktır.

Bu temelde yaklaşılırsa, şimdiye kadarki sapmaların yol açtığı kayıplar ne olursa olsun, mevcut durumdaki mevzi-olanak ve güçlerimizle önümüzdeki dönemde büyük bir atılım yapacağımız kesindir. Bu silahla hedeflerin üzerine yürüme büyük kazanımlar sağlayacaktır. Ulusal kurtuluş ve demokratik savaşımımızda dev boyutlu gelişmeleri yaratacaktır. Şimdiye kadar ortaya çıkan gelişmelerin çok ötesinde gelişmeler olacak, düşmanın özel savaşı sınırlandırılacak ve onu siyasi çözümlere zorlayan gelişmeler sağlanmış olacaktır.

Kısaca, stratejik savunma dönemindeyken -ki dönemler bizim için o kadar belirgin değildir. İçiçe yaşanmaktadır- askeri üstünlük anlamında dengeye ulaşmasak da, siyasi üstünlükte rahatlıkla dengeye ulaşabiliriz. Veya şimdiden ulaştığımızı söyleyebiliriz. Siyasi denge, siyasal üstünlüktür. Askeri dengeyi ancak siyasal üstünlük sağlayabilir. İçiçelik bu nedenledir. Dolayısıyla, gerilla kendi içinde askeri dengeye ulaşmazsa da yarattığı siyasi üstünlükle zaferi belirlemede temel bir rol oynayan savaş biçimidir. Diğer ülkelerdeki ulusal kurtuluş savaşlarından farkı, bu yönlüdür. Onlar, düzenli, hareketli savaşla sonuca gitmek isteyebilirler. Biz ise, birçok sonucu ancak gerilla savaşıyla alabiliriz. Bizde, gerillanın siyasal niteliği, siyasal üstünlüğü kesin sağlama ve düşmanı siyasal yönden sıfıra doğru tüketme gerçeğini bağrında taşır. Bu yön ve birçok ulusal kurtuluşçu çözüme siyasal yönde gidildiği göz önüne getirildiğinde, askeri üstünlüğün belirleyici bir anlam ifade etmediği ve siyasal yönün işlevinin zaferi sağlayacak kadar önemli olduğu görülecektir.

İşte, savaşıma böyle yaklaşma, biricik doğru ve diğer gelişmelere de anlamını veren, çalışmaları güçlü kılan ve bu temelde belirleyici rol oynayan, anlam ifade eden bir durumu görmemizi sağlayacaktır.

Gerillayla oynamamak, taktiğini saptırtmamak, hele inançsızların, bu hayat içerisinde kavgalarına fırsat vermemek, sonuna kadar inanan, gerillayı başarının esası olarak gören ve bu konuda bütünüyle devrimciliği yaşam tarzı haline getirenlere bu temelde yaklaşmak ve bunu somutlaştırmak, önümüzdeki dönemin belirleyici yanıdır. Bu görevimizi başarabildiğimiz oranda, zafer kesinleşecektir.

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden...

Mêrdîn Eyalet Raporu'ndan

Silahlı mücadele sorunu

Her ne kadar Mêrdîn (Mardin) Eyaletimizde siyasal-örgütsel faaliyetler ağırlıklı ise de, silahlı mücadele, yani gerillanın da geliştirilmesi gerekliliği vazgeçilmezdir. Mücadelemizde 1978-1979 yılından itibaren gerillaya benzer grupların faaliyeti süregelmiştir. Bu grupların faaliyeti belli aralıklarla devam ederek, özellikle 1984'ten sonra giderek daha sistemli bir hale gelmeye başlamıştır. Bu dönemlerde partinin birçok müdahalesi, düzeltme hareketleri vardır. Fakat en büyük müdahale 3. Kongre sonrasında alana bir takım nitelikli güçle gelen **Sabri(M. Emin ASLAN)** arkadaşın öncülüğündeki müdahaledir. O zamana kadar dar gruplarla süregelen gerilla faaliyetleri, bu müdahale grubunun gelişiyle birlikte nitel bir değişime uğramıştır.

Akademi sahasında Kongre sonrası yürütülen Mêrdîn planlaması çalışmalarında gerillanın geliştirilmesi konusunda tartışmalar yürütülmektedir. Güç kazanan eğilim, "Botan'da takımlar düzeyinde hareket ediliyor. Bu bileşimle gerillayı geliştirmek doğrudur. Böylelikle düşmana daha büyük darbeler vurulabilir" biçimindeki eğilimdir. Burada sol-sekter bir çıkış söz konusudur. Bu anlayış vuruş ve hareket tarzına da yansımaktadır.

Mêrdîn'de az sayıdaki gerilla grupları ile hareket etmek esastır. Daha çok geliştirilmesi gereken, halkın siyasal ordulaşması, yine milisin yer yer silahlı düzeye çıkarılmasıdır. Bu anlamda gerilla halkın örgütlülüğünün, eylemliliğinin yaratılmasında, direnişin esas kılınmasında bir araçtır. Büyük gruplarla Mêrdîn'de hareket etmek imhayı göze almak demektir. Ve nitekim yaşanan budur.

Büyük gruplarla hareket edildi mi kendini gizleyemezsin. Açık, yarı-açık üslenmek zorundasın. Bu da düşmanla çokça sıcak temas kurmana yol açar. Bir Bagok olayı biraz da bunun sonucu olarak gelişmiştir. Elli beş kişilik bir arkadaş grubu, bir aya yakın süre randevu adı altında Bagok'ta açık üslenmiştir. Birliğin ihtiyacı için (erzak vb.) her gün köylere giren ve bu temelde açık hareket etme durumuna düşen birlik, düşman tarafından hemen farkedilmiş ve yoğun bir hazırlık sonrası birliğe yönelen düşman sonuç almış, yirmi değerli savaşçı ve komutanın şehit düşmesi yaşanmıştır.

Bu katliamın yaşanmasına sebebiyet veren, Mêrdîn gibi bir alanda büyük güçle hareket etme, açık üslenme, sağlam mevzilenmemedir.

Bu anlayış kendisini vuruş tarzına da yansıtacaktır. Orta sınıf aşiretçi özelliklerinin ağır bastığı, köylü intikamcılığı, isyancılığını esas alan bu anlayış, vuruş tarzında partinin vuruş tarzını, gerilla taktiklerini dıştalamış, kendi bireysel üslubunu uygulamıştır. 1987 yılında Mêrdîn'de en çok çeteciliğe yönelinmiştir. Partinin çeteciliğe yönelik politikası bellidir. Politik yaklaşımı esas alan, kesinlikle de şiddeti dıştalamayan bir anlayıştır. Mêrdîn'de katliamcılığa varan bir uygulama olmuştur. Bu, aşiretçi özelliklerin, köylü intikamcılığının konuşturulmasıdır.

O halde şu ortaya çıkıyor: Mêrdîn'de uygulanan, gerilla ve gerilla taktikleri, vuruş tarzı, hareket ve üslenme tarzı değil, parti-dışı tarzlardır. Bunun temeli orta sınıf özellikleri ve bu özelliklerin yansımasını köylü intikamcılığı biçiminde bulmasıdır. Köylü isyancılığı düşünmez, geleceği planlamaz, örgütlemez ve vuruş tarzında sonuç alıcı değildir. Parlar ve kısa sürede söner, bu kaçınılmazdır. Köylü isyancılığı sonuç alıcı olmadığı gibi büyük değerlerin heder edilmesine de yol açmıştır.

1987 döneminde Parti Önderliği yoğun müdahaleler, uyarılar yapmıştır. Buna rağmen müdahale ve uyarılar dikkate alınmamış, sonuçta bunca kayıp yaşanmıştır.

1988'den itibaren yoğun müdaheleler tekrar başlamıştır. Mêrdîn'de gerillanın reddi olan büyük gruplarla hareket tarzı eleştirilmiştir. Alanların coğrafik durumuna göre; 3-5-7 kişilik gruplar esas alınmıştır. Ve bu doğrudur da. Fakat bu ne kadar uygulanabildi? Bu grupların hareket ve vuruş tarzı ne kadar düzenlenebildi, uygulandı? Gerillanın konumlanması ne düzeyde gerçekleşti? Bu sorulara olumlu cevap verilebilir mi? Hayır. Bunun da boşa çıkarılması yaşanmıştır. Gerilla değil, avare-asi çetecilik yaşanmıştır. Gerillanın örgütlendirilmesi, üslendirilmesi görevi ihmal edilmiştir. Oysa Mêrdîn'in tüm bölgelerine, yerellerine gerilla grupları üslendirilebilirdi. Sağlam bir hareket ve vuruş tarzına ulaşılarak ve en önemlisi de gerilla yaşam biçimi tutturularak gerilla geliştirilebilir ve bu temelde siyasal-örgütsel ordulaşmanın önü açılabilir, çığ gibi büyütülebilirdi, fakat bunlar en çok ihlal edilen konular olmuştur. En çok da gerilla yaşam biçimi dumura uğratılmış, gerilla yaşamı değil, gerilla yaşamı dışında her şey geliştirilmiştir.

Ordu kuruluşu (gerillanın örgütlendirilmesi)

Mêrdîn Eyaleti'nde gerilla yönetimi, Eyalet Komitesi'nin Askeri Konsey diye ifadesini bulmasıdır. Eyalet yönetimi aynı zamanda Askeri Konsey'dir. Bunun alt örgütlenmeleri (bölge-yerel-grup) de vardır. Daha çok yönetimler aynı zamanda gerilla komutanlıklarıdır. Bu parti-cephe-ordu faaliyetlerinin içiçeliğinden kaynaklanmaktadır. Gerilla yönetimi böyle örgütlenmiştir. Mêrdîn Eyaletimizde her bölge ve yerele grup yerleştirme imkanı varken buna ulaşılamamış, daha çok eski alanlarla sınırlı kalınmıştır. Bu son dönemlere kadar birçok alana hala gerilla grupları ulaşabilmiş değildir. Bu çok önemli bir yetersizliktir. Buna yol açan etmenler, gerillaya oportünistçe ve pasifçe yaklaşımlardır. Oportünizm gerillayı geliştirmeyi değil, geliştirmemeyi esas alır. Eğer bazı gruplar alanlara yerleştirilmişse, bu kendi yaşamlarını korumaya alma, bireysel yaşamlarını gerillaya dayanarak örgütleme istemlerindendir.

Örneğin, Parti Önderliği'nin yoğunca eleştirdiği, ordu-cephe faaliyetlerinin karıştırılması hususu vardır. Cephe ve gerilla faaliyetleri neden karıştırılmakta ve neden ayrıştırılmamaktadır; yine, bunun sonuçları nelerdir? Her ne kadar bizde parti-cephe-ordu faaliyetleri iç içe geliştirilmektedir denilse de, Mêrdîn'de bu biraz daha değişiktir. Cephe ve ordu faaliyetlerinin birbirinden ayrıştırılması gerekmektedir. Çünkü gerilla bir anlamda kitle faaliyetlerinin önünde engel olma konumuna gelmiştir. Halbuki, gerilla kitle faaliyetinin, eylemliliğinin önünü açan motordur. Fakat bu motor hem çalıştırılmamakta, hem de işlevinden uzaklaştırılmaktadır. Daha çok gerillanın ihtiyaçlarını, hem de en basit ihtiyaçları karşılamak için kitle ile ilişki kurulmaktadır. Yani gerilla bireysel yaşamı örgütleme aracı haline getirilmiştir. Gerilla ihtiyaçlarını birkaç köyle karşılamakta, diğer alanlara açılmamakta ve bu temelde kendi sonunu hazırlamaktadır. Açılmayan, derinleşmeyen gerilla ölmüş, giderek yozlaşmaya doğru gitmiş demektir. Kitle temelini geliştirmeyen ve derinleştirmeyen gerilla kolaylıkla düşmana yem olmaktadır. Son yaşanan şahadetlerin nedeni buradadır. Gerillanın kitle ile ilişkisi, ekmek-su ilişkisine dönüştürülmüştür. Halk kesinlikle örgütlendirilmemiş, siyasal bir güç haline getirilmemiştir. Potansiyel bir güç konumundadır ve bizim gerillanın da bunun üzerinde bireysel yaşamını tesis etme, kendini korumaya alma durumu vardır. Gerillanın bu durumu kitle faaliyetlerinin geliştirilmemesine yol açmakta, yani cephenin örgütlendirilmesini engellemektedir.

Savur grubu

Bunca müdahale ve talimatlara rağmen, gerilla bu biçimde cephenin örgütlendirilmesinin önünde engel olma konumunu aşamamaktadır. Tek cümle ile belirtebiliriz: Gerillayı ele alma anlayışı, kitlenin sırtında asalakça bir yaşam tarzı sürdürme anlayışıdır ve bu çoğunun hoşuna gitmektedir. Bu oportünizmin daniskasıdır. Şu anda yürütülen gerilla asalakçadır. Genişleten değil gerileten, açılım yapan değil daraltan, örgütleyen değil dıştalayan bir konumdadır. Bu tarzda gerillanın sürdürülmesi, cephe-ordu faaliyetlerini tasfiye etmek demektir. Yine gerillanın bu tarzda sürdürülmesi gerilla yaşamına çok kötü yansımıştır. Yaşam dejenere edilmiş, içeriğinden boşaltılmıştır. Yaşam yozlaştırılmıştır. Yaşamın yozlaşması ise, birçok kaybımızın temel nedenidir. Kerboran'da şehit düşen iki arkadaşın şahadeti ve yine birçok kaybımız bundandır. Dar ilişkilerle yetinme, köye giriş-çıkışlarda dikkatsizlik, kurallara uymama gibi nedenler buna yol açmıştır. Bir çay, yemek ya da değişik bir ihtiyaç için köye uğrayan gerilla gece geç saatlere kadar köyde kalmakta ve darbeler bu temelde yenmektedir. Yine dar ilişkilerle yetinme, kitle temelini geliştirmeme darbe yemenin diğer bir nedenidir. TC yaygın bir ihbar ağı geliştirerek gerillayı denetim altına almakta, sıkıştırmakta ve kayıplar vermemize yol açmaktadır.

Gerillanın hareket tarzı ile ilgili olarak Parti Önderliği şöyle diyor: *"Köylere dayalı silahlı birlik esprisine bağlı hareket etme, basit bir yaşam içinde kalır, gece köy içinde gündüz köy çevresinde kalma önemli bir hareket olarak karşımıza çıkıyor... Kendini koruyacak silahlı birlikler yerine, kendini halkın inisiyatifine terk etmiş, hatta kendini düşman inisiyatifine terk etmiş, açık ve küçük birimler halinde hareket etme çoğunun imhasına neden olmuştur. Coğrafyayı uygun değerlendirmeme, yine hareketlilik esaslarına bağlı kalmama, açık hareket etme, tabi ki bunların imhasına yol açacaktır... Özellikle Mêrdîn pratiğinde ve diğer bazı alanlarda da hiç bir silahlı mücadele mantığına sığmayan, ovada halkla yakın bağlar içinde kendini silahlı tutma durumunda olan üçer-beşer kişilik gruplar her an köylere girebiliyor. Aslında böylesi bir durumda imha olmaktan kurtulamayacaklar. Köylerin düşman denetiminde olduğu ve arazinin vur-kaç taktiğine elverişli olmadığı göz önüne getirildiğinde bu tip grupçukların imha olacakları açıktır. Bu mantık ısrarla dayatıldı, ve üstelik yüzlerce kaybımıza sebep olduğu halde."* (P. Önderliği, 4. Kongre'ye sunulan Politik Rapor, syf. 108)

Mêrdîn'de bu hareket tarzı ile hareket edilmiş ve yüzlerce kayıp verilmiştir. Halbuki her an hareketli bir konumda kendini tutma, vur-kaç taktiğine göre kendini üslendirme, her an bunu yapabilecek bir konumda olma, düşman kuşatmasına girme şurda kalsın ona darbe vurma, kendisini bu temelde ayarlama söz konusu olsaydı, buna gerilla denebilirdi ve bu gerilla gelişme yaratabilirdi. Ancak, uygulanan gerilla değil, avare-asi grup pratiğidir ve bu pratik yenilgiye mahkumdur.

Halen bu tutumlarda ısrar edilmektedir. Bunun nedeni ise bireysel yaşam kaygıları ve bunun derinleşmiş biçimi oportünizmdir. Yönetim kademelerinde hakim olan oportünizm kendisini silahlı savaşıma bu biçimde dayatmıştır. Esasında taşınan anlayış, gerilla savaşına inançsızlık, hele Mêrdîn gibi bir alanda gerillanın geliştirilebileceğine tümden inançsızlıktır.

Hareket tarzında ve kitle ilişkilerinde böyle olan oportünizmin vuruş tarzı ne olabilir? Düşmanı ne kadar darbeleyebilir; ne kadar sonuç alabilir? Açık ki, vuruş tarzında da oportünizm kokacaktır. Yer yer eylem yapsa bile buna eylem demek için bin şahit ister. Eylemde şahin gibi değildir, daha çok kaçak döğüşür. Mêrdîn'deki eylemlere bir göz atılsa, bu ortaya çıkacaktır. Kaçak döğüşün tüm özellikleri kendisini ele verecektir. Taciz eylemleri, zayıf mayınlamalar, esas hedefe değil tali hedeflere yönelmeler vardır. Bu gerillanın değil, eşkiyanın vuruş tarzıdır. Hatta ona bile ulaşılamamış, büyük oranda eylemsizlik yaşanmıştır.

Eylem yapma adı altında eylem yapma vardır. Toplantı-rapor süreçleri yaklaştığında hesap verme endişesi ile veya kendi kariyerini korumak için eylem geliştirme-tabi eylem denilirse-vardır. Yine, rayından çıkardığı yaşamını kamufle için eylem geliştirme söz konusudur. Yani gerilla yaşamını dejenere etmiştir. Hem de en kötü bir biçimde bunu yapmıştır. Burada Apocu ruh yoktur. Son derece zayıflamıştır. Yer yer olumlu eylemler olsa bile, bazı çıkışlar yaşansa bile; geneli kurtaracak durumda değildir. Elbette ki, parti yaşamı, gerilla yaşamı boşa çıkarılmışsa Apocu ruh, Apocu vuruş tarzı da yok olacaktır. Ve olan da budur.

Oportünizm kendisini en çok gerilla yaşamında, hareket ve vuruş tarzında ele vermektedir. Her ne kadar bazı gerilla örgütlenmeleri yaratılmış ve birimler bazı alanlara yerleştirilmişse de, gerilla hareket ve Apocu vuruş tarzına ulaşılmadığı için gerilla tasfiyenin eşiğine getirilmiştir.

Eğer Mêrdîn'de gerilla geliştirilmezse reformizmin atağa kalkacağı açıktır. Böylece bireysel yaşam kolaylıkla tesis edilecek, tüm değerler üzerinde rahatlıkla at oynatılabilecektir. Bu açıdan oportünist anlayış en çok gerilla üzerinde oynamaktadır.

Bunun gerilla taktiklerine yansıması da tahripkardır. Mêrdîn'de gerilla taktikleri değil, taktiksizlik; gerilla ilkeleri değil, ilkesizliği hakimdir. Daha çok avare, başıboş, asi gruplar biçiminde hareket eden gerillacılık vardır. Burada sonuç alıcı bir pusu, baskın, sabotaj vb. yoktur. Vur-kaç taktiği değil, vurup-durma, düşman denetiminden çıkmama ve giderek imha olma yaşanıyor. Esasında ölümü bekleme vardır. Düşman denetiminden çıkma söz konusu değildir. Kendini kontrol altında ve her an imhaya açık bir konumda tutma vardır. Mêrdîn'de gerilla savaşı yürütülmemekte, gerillacılık oyunu oynanmaktadır.

Eylemlerin geliştirilmesi için keşif yapma, istihbarat toplama zayıftır. Bu işlerde halk işletilmemektedir. Ya keşifsiz, istihbaratsız, plansız, programsız eylemlere gidilmekte ya da plan yapalım adı altında eylem uzun bir sürece yaydırılmakta ve sonuçta vazgeçilmektedir.

Eylemde çeşitlilik yoktur. Tekdüze eylemler geliştirilmektedir. Mayınlama, taciz eylemleri yapılmakta veya hep aynı eylem taktiği denenmekte; bu da sonuç alıcı olmamaktadır. Düşman sürekli taktiklerimizi takip etmekte ve bir sonuca ulaşmakta, tedbir geliştirmektedir. Fakat bizde düşmanın taktiklerini dikkatle inceleme, sonuca ulaşma ve bu temelde devrimci taktikler geliş-

tirme yoktur. Daha çok rastgele, tekdüze, kendiliğinden gelişen eylemler vardır. Zaman zaman halkın dayatması, bizi eylem yapmaya götürmüştür. Burada yaratıcılık yoktur.

Gerilla savaşı bir plan temelinde geliştirilir. Oysa gerilla savaşının nasıl geliştirileceği konusunda eyalet yönetiminde sağlıklı bir planlama geliştirilmemiş ve buna cevap veren bir düzenleme yapılmamıştır. Plan değil, plansızlık egemendir. Bu tutum savaşın geliştirilmesini bireyin insafına terk etmiştir. Yani burada bireyin insafı her şeyi belirlemektedir.

Mêrdîn'de ekonomik, kültürel, siyasal hedefler yoğunluktadır. Bunlara yönelme çok zayıftır. Hatta askeri güçlere yönelme bile zayıftır. Daha çok ajan, muhbir vb. hedeflere yönelme vardır. Bazen hedef şaşırmalar yaşanmıştır ve bu birçok tahribatın yaşanmasına sebep olmuştur.

Yine, milislerin geliştirebileceği birçok eyleme gerilla el atmıştır. Ve tedbirler sağlıklı olmadığından ya da uygun olmayan bir alanda eylem yapıldığından dolayı gerilla darbe yemiştir. 1987'de Dêrika Çiyayê Mazî(Derik)'de yaşanan budur. Benzin istasyonunun yakılması eylemi vardır. Bunu milisler bile yapabilirdi -ki milislerin bu yönlü yakınması da var- fakat gerilla bu işe girişiyor ve ertesi gün toplam yedi değerli kadromuz, çok basit bir hedef için imha olabiliyor.

Milislerin eylemlerde kullanılması bir yana, bu yönlü yanlarına bile yaklaşılmamıştır. Halbuki milis grupları-silahlı-oluşturma imkanları var. Gerçi bazı alanlarda kurulmuştur. Fakat bu çok nisbi bir durumdadır. Eylemlerde kullanılma durumlarında gizliliğe dikkat edilmemiş, milislerin tanınmaması için tedbirler alınmamıştır. Bu onların kısa sürede deşifre olmasına yol açmıştır.

Eylemlere birçok arkadaşın katılımına gerek yoktu. Köylerde milis mangaları, grupları oluşturularak, bunlar uygun biçimlerde zaman zaman eylemlerde kullanılabilirlerdi. Gerillaya bağlı olarak milis komutanlıkları bu temelde oluşturulabilirdi. Gerçekten bunun imkanları çokça vardı. Ve kitlemiz devrime silahlı temelde sahip çıkabilecek konumdadır. Ancak bu imkanlar değerlendirilmemiş, çar-çur edilmiştir.

Gerillanın yaşam tarzı, eğitim ve disiplin

Gerillanın yönetiminde oportünizm hakim anlayış oldu mu bunun gerilla yaşamına yansıması epey tahripkar olacaktır. Yoldaşlık ilişkilerinde zayıflıklar, sekter çıkışlar, didişme, diğer yandan ahbap-çavuşluk vb. biçimde kendisini gösterecektir. Keyfiyetçilik, plansızlık, kendiliğindencilik yaşama hakim olacaktır. Yaşanan budur. Disiplin burada aranabilir mi? Hayır! Uyum aranabilir mi? Hayır! Otoriteyi kabul etme-buna uyum denir-aranabilir mi? Hayır! Demek ki, gerilla yaşamı değildir yaşanan. Yaşanan değişik sınıfların özelliklerinin en sivri tarzda konuşturulmasıdır. Burada ordu düzeni, gerilla düzeni yoktur. Daha çok bireysel yaşam dürtülerinin kendini konuşturduğu bir ortam hakimdir. Gerillaya tip olarak bile benzememe, burada yoğun bir biçimsizliği yaşama vardır. Özde gerilla yaşanmamaktadır ve tabi ki biçimde de gerilla ifadesini bulmayacaktır.

O kadar yetersizlik yaşanmasına ve bazen bunlar suç düzeyine çıkmasına rağmen, suç-ceza yönetmeliği işletilmemektedir. Daha çok uzlaşmacılık, liberalizm egemendir. Bireysel bir yaşam tutturulmuştur.

Mêrdîn'de gerillanın nitelik bünyesinde zayıflıklar yoğundur. Bu ancak savaşçının eğitimi ile giderilebilir. Fakat sağlıklı bir eğitim yok. Bazen eğitim devreleri açılmışsa bile, bu çok yetersizdir. Daha çok eğitimsizlik vardır. Bu gerillanın nitelik seviyesinde düşüşe yol açmıştır. Askerlik kanunu ile saflara alınan gençlerin sağlam bir eğitimden geçirilmemeleri nitelik seviyenin düşmesinde önemli bir yer tutmuştur.

Burada askerlik yasasının işletilmesine kısaca değinelim. Askerlik yasası gereği 1987'de zorunluluk ilkesi uygulanarak bazı gençler alınmış, fakat daha sonra hepsi kaçmıştır. Yine '89 yılında Kerboran'da zorunluluk ilkesi işletilerek 15 genç çıkarılmış, fakat büyük bir kısmı kaçmıştır. Buna sebep olan ise, despotik yaklaşımlardır. Kitleyi bu kanunun uygulanmasına göre hazırlamama, kitlenin tepkisine sebep olmuş; kitlelerin bir kısmı ya göç etmiş ya da gençlerini metropole göndermiştir.

Öncelikle 1990'la birlikte gelen tüm güçler, gönüllü temelde gelmişlerdir. Yüzün üzerinde genç saflara gönüllü katılmışlardır. Faaliyetler çok dar olmasına rağmen bu kadar gencin saflara gelmesi göstermiştir ki, eğer faaliyetler geliştirilirse, Partinin etkinliği iyi örgütlenebilirse, büyük bir katılımın olması işten bile değildir. Ancak pratikte bu imkan değerlendirilmemiştir.

Son dönemlerde gönüllü katılımı kısma tutumuna girilmiştir. Faaliyetleri düzenleme, gerillanın düzenini oturtma adı altında tutuculuğa düşülmüştür. Bu da oportünistçe bir tutum olarak kendisini ele vermektedir.

Özellikle serîhildanlar sonrası yoğun katılım isteklerinin olduğu bir dönemde böylesi tutuculuğa düşmek affedilmezdir, kabul edilmezdir. Bu, savaşı geliştirmekten, gerillayı büyütmekten korkmadır. Son tahlilde oportünizmdir.

Sonuç olarak; Mêrdîn Eyaleti'nde gerilla savaşı değil, avare, başıboş, asi-çetecilik pratiği yaşanmıştır. Yer yer köylü intikamcılığı, isyancılığı biçiminde bir uç kendisini gösterse bile, daha çok pasifizme düşülmüştür. Bu gerilla savaşının geliştirilmesine olan inançsızlıktır. Bu konuda iddiasızlıktır. Peki, Mêrdîn Eyaletimizde gerilla geliştirilemez mi? Bunun zemini yok mudur? Tam tersine, olanaklar epey vardır. Belki bir Botan gibi olamaz ama, kendi özgün durumu içerisinde geliştirebilir. Son dönemlerde bir sivilleşme hastalığı tutturulmuştur. Gerillayı biraz dıştalama yaşanmakta veya bunun işaretleri görülmektedir. Halbuki Mêrdîn Eyaleti'nde gerillanın olmazsa olmaz kabilinden geliştirilmesi gerekmektedir. Halkın siyasal ordulaşmasının, ayaklanmasının gerillayla sürekli biribirini güçlendiren bir biçimde geliştirilmesi gerekir. Fakat silahlı savaşımın geliştirilemeyeceği yaklaşımı objektif olarak ortaya çıkmıştır. Bu, gerillaya özde inanmamadır, inançsızlıktır. Bu anlayış ise, "sivilleşme" adı altında ilk işaretlerini vermektedir. Bu, reformizmin başını yavaş yavaş kaldırmasıdır.

Halbuki gerilla olmadan Kürdistan'da hiç bir şey kurtarılamaz. Halkın siyasal ordulaşması, ayaklanması gelişmez, halk gerilla silahından yoksun bırakılarak düşmana yem edilir. O halde, Kürdistan'da yaşam eşittir gerilladır ve bu vazgeçilmezdir.

Cephe faaliyetleri

"Bugün halk komiteleri, halk birlikleri örgütlenmeden biz Partinin etkinliğini fazla geliştiremeyiz. Öncü savaşımıyla ideolojik-politik etki geliştirilebildiği kadar geliştirilmiştir. Mesele şimdi bu etkinin halk birliklerinde ifadesini bulmasıdır. Yani bu birliklerin programlanmasıyla, örgütlenmesiyle, mücadele tarzıyla somutlaşmasıdır. Halk komiteleri halkın savaş organlarıdır. Halkın ekonomik isteklerinden tutalım, siyasal gösterilerine kadar dayanacağı temel araçlardır. Halk komitelerini geliştirmeden ve burada halkın aktif güçlerini örgütlendirmeden, halkın hiç bir hakkını elde etmesi, bunun için ayağa kalkması mümkün değildir." (Parti Önderliği)

Parti Önderliği'nin belirttiği gibi, cephe komiteleri, örgütlenmeleri geliştirilmeden, Partinin etkinliği geliştirilemez. Her ne kadar tüm ülke için böyle ise de, bu durum Mêrdîn Eyaletimiz için daha da vazgeçilmezdir. Çünkü, özellikle Mêrdîn'de sosyal, ekonomik, kültürel ve siyasal seviye daha ileridir. Ve cephenin örgütlendirilmesine hazır konumdadır. Bu anlamda elverişlidir. Mêrdîn'de çok çeşitli sınıf, tabaka ve kesimler mevcuttur. Geniş bir nüfus vardır. Bunun için Parti Önderliği bu alana ilişkin gönderdiği talimatta, *"Burada yüzde doksan siyasal faaliyet sürdürülmelidir"* demiştir. Bu alanda daha çok kitle faaliyetinin örgütlenmesine cephe esprisi temelinde yaklaşmamız gerektiğini ortaya koymuştur.

Buradan hareketle 3. Kongre'den sonra Mêrdîn Eyaletimizde sürdürülen cephe faaliyetlerini şöyle değerlendirebiliriz: 3. Kongre sonrası Mêrdîn Eyaletimize de müdahale oldu. Kongre çizgisinin taşırılması çabaları geliştirildi. Görülen en temel yetersizlik, Botan'da yürütülen hareket ve çalışma tarzının burada da esas alınmasıdır. Müdahale ile birlikte daha çok eylemsel faaliyetlere ağırlık verildi. Köylü isyancılığı, intikamcılığı gelişti. Bunda kesinlikle kitle faaliyetlerine önem verme yoktur. Komiteler oluşturma, temsilcilikler atama hiç yoktur. Genelde cephe faaliyetlerine hiç önem verilmedi. Burada sol sekter bir yaklaşım söz konusudur. Kitleye daha çok gerillanın ihtiyaçlarını temin için yaklaşım vardır. Bu tutum cephe faaliyetlerini olumsuz yönde etkilemiştir. Halbuki o dönemde çok iyi bir potansiyel halk gücü vardır. Ve Partinin etkinliği hayli güçlüdür. Ancak bunlar örgütlendirilememiş, ilişki düzeyinde bırakılmıştır. Bu durum, yönetimdeki salt askeri anlayıştan kaynaklanmıştır. Bu anlayış kitleye önem vermez. Kitle örgütlenmesine, komiteleşmesine önem vermez. Çünkü gerilla-cephe faaliyetleri biribirine karıştırılmış, bu temelde cephe faaliyetleri boşa çıkarılmıştır. Gerilla birliklerimiz kitlenin ve milisin yapabileceği birçok şeye kendileri el uzatmış; kitlenin katılımını bu temelde engellemişlerdir. Bundan dolayı da var olan ilişkiler dağınık, potansiyel bir durumda kalmış ve örgütlenmemiştir.

1987-1988 yılında bu yaklaşımdan dolayı siyasi, askeri, örgütsel faaliyetler aşırı bir şekilde biribirine karıştırılmıştır. Örneğin bir ilişkimiz, hem adres noktası, hem kurye, hem keşif-istihbaratçı, hem rehber, hem de lojistik ihtiyaçları temin eden kişi durumundaydı. Bu şunu gösterir: Faaliyetler çok dar bir çevrede sınırlı olarak sürdürülmektedir. Daha çok gerillanın ihtiyaçlarının temini esastır. Yaklaşım bu temeldedir.

1988-89 yılında yeni bir müdahale evresi vardır. Bu sürede cephe faaliyetleri yeni bir boyut kazanmıştır. Daha önceki salt askeri, köylü intikamcılığı anlayışı yerine bu sefer, sağ-savunmacı, pasifist anlayış egemen olmuştur. Bu anlayış bir nevi diğer anlayışa tepki olarak doğmuştur. Biçimsel olarak yeni cephe komiteleri, temsilcilikleri atanmıştır, fakat özlü bir yaklaşım söz konusu değildir. Çok doğmatik bir örgütlenme söz konusudur. Ayrıca cephe faaliyetleri, yine gerilla grupları aracılığıyla yürütülmeye çalışılmaktadır. Yani cephe-gerilla faaliyetleri ayrışmamıştır. Herşey gerillanın ihtiyaçlarının, bireysel yaşamın örgütlendirilmesinin emrindedir. Gerilla bu anlamda cephe faaliyetlerinin geliştirilmesinin önüne bir baraj olarak dikilmiştir. Belli bir gelişme vardır. Fakat belirttiğimiz gibi, biçimseldir, şematiktir. *"İşte biz şu kadar komite kurduk, şu kadar temsilci atadık, cephe faaliyetlerine bu kadar önem veriyoruz"* demek için bu işe el atılmış; biraz da bu mantık faaliyetlere yön vermiştir. Bu yaklaşım sağ bir yaklaşımdır. Pasifizm biçiminde ifadesini bulur. Mêrdîn cephe faaliyetlerinde en çok eleştirilmesi gereken husus bu oluyor.

Bu dönemde yaşanan ağır sağ-tasfiyeci, oportünist anlayışın etkisini en olumsuz tarzda cephe faaliyetlerinde gösterdiğini belirtmiştik. Özellikle serîhildanların başladığı dönemde yönetimin içine girdiği yetersizlikler affedilmezdir. Partinin öncülüğü olmadan, cephe faaliyetlerinin geliştirilemeyeceği açıktır. Halbuki Parti öncülüğü bir yana çok büyük yetersizlikler yaşanmıştır. Serîhildanlar geliştirilirken, kitlenin nabzını elinde tutmama, gelişmelere karşılık verebilecek örgütlenme biçimlerini dayatmama, serîhildanı günlük olarak yönlendirmeme, kendini bu konum içinde tutmama vb. yetersizlikler, serîhildan komitesi olması gereken komitemizin içinde bulunduğu durumu ortaya koyar.

Parti komitesinin kitlelere öncülük edecek konuma getirilmediği, kitleyi tümden geriden takip ettiği, yöneticilerin bunu dert yapmadıkları, kendi bireysel yaşamlarına daldıkları açıkça ortaya çıkmıştır. Özellikle Stewr(Savur)'de onüç yoldaşımızın direnerek şehit düşmeleri ve Nisêbîn(Nusaybin) halkının şehitlerin cenazelerine içtenlikle sahip çıkması serîhildanın habercisiydi. 15 Mart'ta ilk tepkiler gündeme geldi ve 21 Mart Newroz'da doruğa ulaştı. Bu dönemde Cizîra Botan(Cizre)'dan da cevap geldi. Ve bu direniş dalgası adım adım tüm ülkeye yayıldı. Bu, Kürdistan tarihinde yepyeni bir adımdı, yepyeni bir dönemdi ve bir anlamda eskinin kat be kat aşılmasıydı. Peki, böylesine atılım yapan halk ayaklanmalarının ortaya çıkabileceği düşünülüyor, tahlil edilebiliyor muydu? Buradaki gücümüz olası halk ayaklanmalarına cevap verebilecek bir yürütme gücüne, formasyona sahip midir? Yine, ayaklanmalara cevap verebilecek bir kitle örgütlülüğü var mıdır? Hayır! Bunun sonuçları nelerdir? Gerçekten ayaklanmaların ilk ayak sesleri olması itibarıyla, burada örgütlülük çok önemliydi, ancak başarılamamıştır. Fakat halkın cenazelere sahiplik etmesi, onun, gittikçe yükselen siyasal bilincinin bir göstergesi olmaktaydı. Bu durum, Parti genel faaliyetlerinin, Parti etkinliğinin bir sonucudur. Başta Parti Önderliği'nin çabaları olmak üzere, şehitlerin yarattığı değerlerin ve yıllardır sürdürülen çalışmaların bir ürünüdür. Her ne kadar yönetimin belli çalışmaları varsa da bunlar çok yetersizdir, kitleleri kucaklayabilecek bir seviyede değildir.

Uzun yıllara dayanan Parti mücadelesi, halkın büyük yurtseverliği, kitlelerin siyasal bilinci, düzeyi Mêrdîn Eyaleti'nde cephe faaliyetlerinin geliştirilmemesi için hiç bir nedenin olmadığını göstermektedir. Eyaletin sınırları çok geniştir ve yoğun bir kitle potansiyeli vardır. Kısacası, Mêrdîn'de cephe faaliyetlerinin mutlaka geliştirilmesi gerekirken, kitleye nasıl yaklaşıldı? Gerilla-kitle ilişkileri nasıl ele alındı ve sonuçları nelerdir? Mêrdîn'de kendisini cephe faaliyetlerine dayatan hastalık, gerilla-cephe faaliyetlerinin birbirine karıştırılmasıdır. Cephe faaliyetlerinin dar gerilla birimlerinin faaliyetleriyle sınırlı bırakılması, çok geniş bir alan olan Mêrdîn Eyaleti'nde kitelelerin gereğince örgütlenememesine neden olmuş ve yine gerilla birimlerinin bu faaliyetlere karıştırılması olumsuz sonuçlara da yol açmıştır. *"Alanda geçmişte bu yüzden yapılan karışıklık, ortaya çıkan ihmalkarlık büyük kayıplara yolaçmıştır. Mêrdîn'de kayıpların temelinde bu rol oynamaktadır. Dar tutulması ve üç-beş kişilik vurucu gruplarla yerine getirilmesi gereken silahlı görevlere, biz yüzlerce kişiyi koşturduk. Bunlar yüzlerce kişiyle, halkla temasa geçtiler, birçok ilişkiyi açığa çıkardılar. Ufak bir çözülmede yüzlerce köylü yakalandı, bir o kadar silah yakalandı."* (Parti Önderliği) Gerillanın cephe ilişkilerine bulaştırılması örgütsel faaliyetleri dumura uğratmış ve geriletmiştir.

Her ne kadar gerillanın kitle ile ilişkisi olacaksa da bu rol, öncülük düzeyindedir ve cephesel gelişmenin önünü açmak için kendini konuşturmadır. Peki yaşanan ne olmuştur? Kitle ile ilişkiler daha çok gerillanın lojistik, keşif vb. ihtiyaçları için çok basitçe ele alınmış, faydacı bir yaklaşım sergilenmiştir! Bu yaklaşım örgütlülüğü dıştalar, kitle örgütlülüğünün objektif olarak reddidir. Yapılması gereken neydi? *"Dolayısıyla bu vahim durumu önlemenin yolu olarak, silahlı güçleri çok dar ve gizli birimler içinde uygun hareket alanlarında tutmak, bu alanın çok önemli örgütsel-yönetsel görevi oluyor. Ama daha çok da silahsız. Bu demek değildir ki kendilerini koruyamazlar, hiç eylem-gösteri yapmazlar, hatta silaha başvurmazlar. Hayır yaparlar, fakat söylenen çerçevede yaparlar. Siyasal zor dediğimiz olayı geliştirirler. Bunlar, gösteridir, protestodur, toplantıdır, her türlü örgütlenmedir. Sosyal-siyasal içerikli tüm faaliyetlerdir, legal-illegal faaliyetlerdir. Kısaca bu konuda cephenin çalışma taktiklerinde görülen bütün yöntemleri, biçimleri yaratıcı bir biçimde uygulamadır."* (Parti Önderliği)

Yukarıdaki alıntı cephenin gerilla ile ilişkisini çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Çok sayılı birimlerin devreye sokulması tahripkar rol oynamıştır. Son tahlilde bu, bireysel yaşamın parti içinde örgütlendirilmesidir ve ifadesini oportünizmde bulur. Bu anlayışın kitleye yaklaşımı devrimci değildir. Daha çok gelişmeleri, kitleleri geriden takip eden, kuyrukçuluk biçiminde gelişen bir yaklaşımı doğurur. Örgütlülüğü değil, örgütsüzlüğü doğurur.

Diğer yandan, sekter çıkışlar söz konusudur. 1987 pratiğinde doruğa ulaşan bu yaklaşım birçok biçimde sonraki dönemlerde de görülmüştür. Ve bu madalyonun diğer yüzüdür. Genelde Mêrdîn'de her iki yaklaşım da görülmüş ve gerçekten önemli tahribatlara sebep olmuştur. Eğer hala kitle Partiye bağlıysa bu, partinin genel etkisinin bir sonucudur. Aksi takdirde bunca yetersizlik, suç düzeyindeki yaklaşım kitleyi kırk defa bitirirdi. Bunca yetmezliğe rağmen halkın desteğinin sürmesi onun yurtseverlik düzeyi ile de bağlantılıdır.

Yukarıdaki belirlemeler, yönetimin durumunu, kitleye yaklaşım tarzını, parti öncülüğünün ne derece yitirildiğini, parti komitesinin kitlenin gelişim düzeyinin çok uzağında olduğunu, öncülüğün bu temelde

ortadan kalktığını, kitlenin bu öncülüğü aştığını gösterir. Durum böyle olunca öncü güç kitle eylemliliğinin önderi olabilir mi? Serîhildanları örgütleyebilir mi ve sonrası dönemde kitleyi çeşitli biçimlerde koruyabilir mi? Özellikle serîhildanlarda parti öncülüğü çok önemlidir. *"İsyanın, ayaklanmanın gelişmesinde iki temel olgu vardır: Parti öncülüğü ve gerilla. Bu iki temel olgu olmadan isyanın, ayaklanmanın gelişmesi mümkün değildir... Gerilladan destek almayan bir halk hareketi nasıl ki gelişmemeye mahkumsa, halk ayaklanmasından destek almayan bir gerilla da yenilgiye mahkumdur. Partimizin eğitici, yönetici ve denetleyici çabasına dayanmayan bir halk hareketinden bahsedilemeyeceği gibi, halk hareketi gelişmeden parti çekirdeğinin kendini gizleyemeyeceği ve örgütleyemeyeceği de açık ve kesindir. Öncü örgütlenme yetmedi mi bu iş gelişmez. Gerillanın halka yaklaşımı böyle zarar verici oldu mu halk ayaklanmaz."* (Politik Rapor, Parti Önderliği)

Parti-cephe, ordu-cephe ilişkisi bizde böylesine biribirini etkiler. Ve bu belirlemeler parti öncülüğünün esas alınması gerektiğini; bu anlamda öncünün kendisini, gelişmelere karşılık verebilecek, serîhildanı yaratmaya ve onun örgütlenmesine cevap verebilecek bir örgütlülük seviyesine ulaştırması gerektiğini ortaya koyar. Bu temelde 21 Mart halk isyanına ve daha sonraki süreçlerde gelişen serîhildanların durumuna bakarsak, öncü örgütlenmesinin hiç yetmediği, son derece yetersiz olduğu, bazı örgütlenmeler varsa bile bunun şekilsiz olduğu, bunların görevlerinin netçe belirlenmediği, bu noktada kitlenin eğitimden geçirilmediği, halkın öncüyü aştığı ortaya çıkar.

Halk isyanlarının denetim altında ve örgütlü yürütülmesinin tek yolu olarak kurulup eyalet çapına ve özellikle şehir merkezlerine yaygınlaştırılması gereken halk komiteleri konusunda, aylarca önce, Parti Önderliği Koma-Gel'e ilişkin talimatıyla uyarıda bulunduğu halde, gerekli adımlar atılmamış, atılan birkaç cılız adım da amaca ulaşmadan epey uzak kalmıştır. Dolayısıyla serîhildanların patlak vermesi, kadroların, eyalet komitesi ve sekreterliğinin inisiyatifi, hatta öngörüsü dışında olmuş; halk düşmanın katliamına duyduğu tepkiyi sokaklara dökülerek başkaldırı hareketiyle dile getirirken, buna parti öncülüğünü dayatması gerekenler, sığınaklarda, gelişmeleri ancak radyo ve gazetelerden duyarak bilgilenmişlerdir. Oysa zamanında halk komiteleri esnaf, köylü, kadın, gençlik, öğrenci vb. kesimler içinde kurulsa, hatta temsilcilik düzeyinde bile tüm bu kesimlerin büyük çoğunluğuna ulaşılmış olsa, halkın serîhildanı parti denetiminde ve yönlendirmesi altında gelişecek ve düşmanın ya da diğer kesimlerin üzerinde hesap yapmalarına olarak bırakılmayacaktı. İş işten geçtikten sonra bir şeyler yapmaya çabalayan yeni müdahale gücü ise, ancak biçim yönünde bazı değişiklikler yapacak tarzda girişimlerde bulunmuş; biçimsel, işlerliğe kavuşamayan komite, temsilcilik vb. atamalara girişmiş; ancak bu çabalar ne serîhildanları örgütleyebilecek ne de yönlendirerek dış etkilerden kurtarabilecek bir özgünlük ve içerikte olmuş, dolayısıyla cılız, yetersiz ve şematik kalmıştır.

Buna rağmen halkın düşmana karşı yıllardır birikmiş olan kin ve öfkesiyle Parti çizgisine, gerillaya ve kurtuluş savaşımına olan inanç ve bağlılığı, serîhildanların Nisêbîn'den Cizîra Botan'a, oradan da dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılmasını doğurmuş ve halk Partiye, ulusal kurtuluş savaşımına açık desteğini bu ulusal birlik, beraberlik ve başkaldırı gösterisinde sergilemiş, bu da gerek dost gerek düşman çevrelerde büyük yankıların yaratılmasına sebep olmuştur. Hem Kürdistan'ın kendi içinde halk ulusal bir birlik ruhuna kavuşmuş, hem de Türkiye ve dünya kamuoyuna Kürdistan halkının da artık sömürgeciliği yerle bir edecek uyanış, bilinç ve örgütlülüğe varmış olduğu ilan edilmiştir. Ancak tüm dünyanın serîhildanları konuşup değerlendirdiği ve yıllardır şekillenmiş olan klasik politikalarını artık gözden geçirmeye, yeniden ele almaya başladığı bir aşamada ve serîhildanların gerek ortaya çıkış, gelişme ve gerekse yayılma tarzlarıyla gelecek süreçte de sık sık gündeme gelecekleri, daha da yoğunlaşıp yaygınlaşacakları gerçeği göz önüne alındığında, tüm bu gelişmelerin kucaklanabilmesi ve yeni serîhildanların örgütlülüğe kavuşturulması için son derece gerekli olan halk komitelerinin kurulup yaygınlaştırılması çalışmaları ne kadar yürütülüp başarılmıştır? Eyaletteki öncünün değil böylesi bir seviyede işleri ele alması, yüz akıyla vereceği bir cevabının bile olmadığı ortadadır. Öyleyse yeni dönemde kesinlikle geniş halk kitlelerini parti öncülüğünde, cephesel bir örgütlülüğün içerisine çekmek gerekliliği kendini çok açıkça dayattığı halde, bunu yapmamanın, başarmamanın altında devrimi özlüce yaşamayan, devrim sorunlarıyla yoğrulmayan, kişisel rahat ve düşkünlüklerini halkın çıkarlarının önünde tutan kişiliğin yattığını söylemek ve ancak bu kişiliğin aşılarak komple devrimciliğe ulaşılması temelinde önümüzdeki dönemde serîhildanların hak ettiği yere oturtulmasının sağlanabileceğini belirtmek mümkündür.

Kerboran(Dargeçit) Newroz serîhildanı

Cephenin merkezi konumunu atfettiğimiz Mêrdîn gibi bir eyaletimizde cephe komitelerinin birlikler halinde örgütlenmesinde ne kadar adım atılmıştır? Partinin genel gelişmelerinden etkilenerek ve alanda Partinin ilk dönemlerinden beri kesintisiz bir faaliyetin yürütülmüş ve yüzlerce şehidin verilmiş olması ile, adeta Partiye ruh, bilinç, kan ve can bağlılıklarıyla bağlanmış binlerce insanımızın büyük örgütlülük zemini olduğu bilindiği halde, sürekli bir katmana dayanılarak diğerlerinin kenarda bırakılması tarzında bir yaklaşım ve çalışma tarzı yürütüldüğünden, halkın cephesel birliği yaratılamamıştır. Gerçekten örgütlenmeyi bekleyen her kesimden yüzlerce insan bulunduğu halde bunlara ulaşma zahmetine katlanılmayarak ya köy odalarında ya sığınaklarda, günlük yaşamın edebiyatı yapılmış, dolayısıyla şimdiye dek belli bir örgütlülük aşamasına getirilmiş olması gereken birlikler kurulamamış, kurulanlar amacına uygun işletilememiş ve atılan adımlar cılız, yetersiz kalmıştır. Yurtsever İmamlar Birliği'nden, yurtsever esnaflar, kadınlar, hatta memurlar birliğine kadar, onlarca birliğin kurulmasında talepler halktan geldiği halde, bunları görevlendirme, eğitme, önlerine plan koyma, yönlendirme zahmetine katlanmamak için, ya temsilcilik düzeyinde tutulmuş ya da *"Kendi kendinize örgütlenin, biz sonra yardım ederiz"* tarzında bir sağ tasfiyeci yaklaşımla yanaşılmıştır. Dolayısıyla gerekli örgütlülüğe kavuşulamamış, bununla da halkın bu potansiyelinin çeşitli partilerin üzerinde hesap yapacağı bir zemin olmasına objektif veya subjektif ortam hazırlanmış, en yurtsever kitlelerimiz bu kuruluşların inisiyatif ve insafına terk edilmiştir. Halktan insanlar gerillayla bir bağ kurabilmek için onlarca düşman engelini aşarak, ta dağa kadar günlerce ve defalarca geldiği halde, onlarla ilgilenmeyen, kendi can telaşıyla, onlara görünme, onlarla görüşme güvencesini kendinde yaratamayan "öncünün" PKK ruhuna yaraşır bir öncülükten ne kadar uzak olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Öylesi bir öncüden de elbette tüm halkın birliğinin ifadesi olması beklenilemezdi.

Nitekim öyle bir ifade olunamamış, aksine yıkımın, bozgunculuğun, örgütsüzlüğün bileşkesi olarak hep halk ve halkın isyan ateşleri geriden, sağdan izlenmiş ve mevcut proletaryadışı kişilikler nedeniyle düşmanın üzerlerinde oyun oynamasına ortam hazırlanmıştır. Kitlelerin yoğunluğu ve şehirleşme durumu göz önüne getirildiğinde, gerek cephesel faaliyetlerin yürütülmesinde ve gerekse askeri eylemlerin buna bağlı olarak geliştirilmesinde, gerilla öncülüğünde yaygın bir halk milisinin kullanılması gerekliliği açıktır. Halk komitelerinin işletilmesinden sabotaj, suikast gibi eylemlere kadar, şehir içinde yürütülecek faaliyetlerle kırda az sayıda gerilla öncülüğünde yoğun milisin katılacağı bir eylemlilik için gerekli milis örgütlenmesine gidilecek ortam ve şartlar olduğu halde, milis böyle amaçlar için değil, kuryelik, şahsi ihtiyaç alımları vb. gibi tali işlerde kullanılmış, örgütlülüğü geliştirilmemiştir. Cephe-ordu çalışmaları için örgütlendirilmesine çalışılan az sayıdaki kesim de legal çalışma tarzı nedeniyle, düşmanın hedefi durumuna getirilmiş, dolayısıyla ürkütülmüş, kaçırtılmıştır. Kısaca milis amaç dahilinde örgütlendirilmemiş, örgütlenen varsa kullanılmamıştır. Hatta askeri eylem geliştirmemek için sayısını az tutan, buna milisi katmayan ve bu nedenle sağ savunmanın doruğunu yaşayan, kendini bir-iki köyün üç-beş evine hapseden anlayış sahipleri, milisin önemini bile kavrayamayacak derecede milis örgütlenmesinden uzak durmuşlardır. Bu alanda hemen her bölgede kısmi milis örgütlenmesi ve bunun cephe-ordu faaliyetlerinde kullanılması sağlanmışsa da, Mêrdîn kitlesi göz önüne getirildiğinde bunlar devede kulak misali az, yetersiz, eğitimsiz ve donanımsızdır.

Buna bağlı olarak, son dönemlerde Parti Önderliği'nin sivil eylemci, propagandacı ve örgütleyiciler kullanılması yolundaki talimatı, sağ bir anlayışla yorumlanarak, gerillanın kendini sivilleştirip, silahsızlandırması tarzında ele alınmak istenmiştir. Oysa Parti Önderliği'nin dikkat çekmek istediği, yaygın bir milisin örgütlendirilmesi ve çalıştırılmasıdır.

Geniş okur-yazar ve aydın kesimlerin yer aldığı Mêrdîn kitlesinin düşmanın yoğun propaganda-ajitasyon ve yanlış bilgilendirme etkilerinden kurtarılması için gerek kadro, savaşçı ve milislerin, gerekse halkın bilinçlendirilmesini sağlayacak bir basın-yayın faaliyetinin yeterince sürdürüldüğü söylenemezse de, bunda ilk adımlar 1989 Mayıs takviyesi ile atılmıştır. Gerekli teknik donanım sağlanarak sığınak vb. hazırlanmış ve eyalete yönelik **"Serîhildana Gel"** dergisi çıkarılarak, çeşitli bildiriler basılmış, Parti Önderliği'nin çözümlemeleri çoğaltılmış, halka yönelik iki propaganda kaseti hazırlanıp dağıtılmıştır. Ancak daha sonra, bunun sürdürülmesi ile görevli olanlar, devam ettirilmesi yönünde gerekli çabayı göstermemişlerdir. Sonraları bazı bildirilerle bu süreç kapatılmak istenilmişse de yetersiz kalınmış, ne kitle ve ne de kadro, savaşçı ve milislerin eğitimi yapılabilmiştir. Halk, düşmanın basın-yayın, propaganda ve ajitasyonunun insafına terk edilmiştir. Kitle eğitimi ve basın-yayın faaliyetlerinin yürütülmesi ve bu temelde binlerce insanın eğitilip, saflara çekilebilmesi için teknik donanım ve insan gücü açısından hemen her eyalette olduğundan çok daha fazla olanak ve hazırlık olduğu halde, kendini sıkmayan, bireysel rahatından taviz vermeyen, devrimin sorunlarını kendine dert etmeyen anlayış bunda da geride kalmıştır.

Kitleye yaklaşım da ya kuyrukçu ya da sekter tarzda olmuş, görevlendirmede seviye tutturulamamış, legal davranılmış, cephe-ordu görevleri birbirine karıştırılmış, kimine sürekli ve ağır görevler yüklenirken, kimine hiç uğranılmamış, sorunlarının çözümünde yeterli olunamamış, Parti çizgisine layık bir kitle politikası ve yaklaşımı sergilenememiştir.

Vergilendirmede sağcılığa düşülmüş, milyarlarca liralık para toplanabileceği halde, ya bir eylem yapmaya cesaret edememe, ya da yeterli bir örgütlülüğü yaratamama, kimilerinde kuyruğa takılma, kendini kişisel şirin gösterme gibi nedenlerle gerekli bir vergilendirme yapılmamış, ulusal kurtuluşa akmaya hazır milyonların düşmana gitmesi adeta seyredilmiştir. Binlerce insanın aidata bağlanmasının, kimi suçlarda cezalandırmanın yürütülmesinin imkan ve ortamı olduğu halde, bunlar sorun edilmemiş, kısmi uygulamalarda ise amatör ve yetersiz kalınmıştır. Yer yer halka sekter yaklaşımlar sergilenmişse de bunların tahribatları sınırlı kalmıştır.

Onlarca şehir olmasına rağmen, *"Bunlar mıhelmidir, devrimdeki çıkarları talidir, dolayısıyla örgütlülüğümüze gelmezler"*, anlayışıyla yaklaşılıp Mêrdîn merkezi başta olmak üzere Mehsert(Ömerli), Estel, Stewr, Heskîf(Hasankeyf) gibi şehirlerin örgütlendirilmesine ve bu şehirler etrafındaki yüzlerce köyün saflara katılmasına hemen hiç yanaşılmamış, diğer birçok alana da hakeza gereken yoğunlukta yönelim olmamıştır. Nisêbîn ve kısmen Midyad-Kerboran alanları dışındaki yerlerle gerekli şekilde ilgilenilmemiş, ilişkileri amaca hizmet edecek düzeye vardırmada çaba harcanmamıştır. Oysa Mêrdîn Eyaleti dahilindeki şehirlerin mücadeleden yoğun etkilenmeleri ve belli bir bilinç düzeyine varmış olmaları mahalli özelliklerle birleştiğinde ileriki dönemde şehir devrimlerine kalkabilecek nitelikte olduğu açıktır. Ancak bu devrimlerin düşmanın komplo ve provokasyonlarına açık halde bırakılmamaları için kesin bir örgütlülüğe, yani halk komitelerine kavuşturulması en acil bir görev olduğu halde, bu yönlü çabalarda düzey hala amaçtan çok uzak, yetersiz ve şekilsizdir.

Tüm bunlara bakılarak, "serîhildanlar kendiliğinden oldu" demek de yılların çabaları, onlarca şehidin kanı ve Parti Önderliği'nin emeklerine saygısızlık ve bunların inkarı olur! Halkın örgütlendirilerek başkaldırı durumuna getirilmesinde gerek canları-kanlarını veren şehitlerimizin gerekse ölümüne geceli gündüzlü emek ve çaba harcayan Parti kadro ve savaşçılarının rolü şüphesiz birincil derecededir. Ancak tüm bu çabalar, serîhildanların denetim altında ve hazırlıklar dahilinde, ortaya çıkmasına yetmemiştir. Yine de serîhildanlar ortaya çıktığı andan itibaren Partinin öncülüğünde yürütülmüş ve yaygınlaştırılmıştır. Kaldı ki serîhildanlarda baş sırada yer alan insanlar ya şehit yakınları ya da parti ile yıllarca ilişkide olan insanlarımızdır, serîhildanların Partimizin yıllardır verdiği ulusal kurtuluş mücadelesinin bir ürünü olarak, onun öncülüğünde geliştiğini, ancak bunun bir komiteleşme temelinde planlı yürütülüp sonuçlandırılmasında sorumlu kadroların yetersiz ve geri kaldığını söylemek en doğrusu olacaktır. Kaldı ki, halk ayağa kalkarken, parti öncülüğüne destek sunma, yani gerillanın düşman tarafından şahadetine bir tepki ya da gerillaya el verme tarzında ayaklanmıştır ve bu da gerilla-halk birlikteliğini sergileme açısından belirleyicidir. Halk, arkasında Parti ve gerilla olduğunu bilerek baş kaldırmış ve sürekli gerilladan öncülük istemiş, ilişki-irtibat içinde olmuştur. Ancak bu ilişki-irtibat ve öncülükte gerilla istenilen çaba içinde olamamıştır.

Sonuç olarak, Mêrdîn Eyaletimizde cephe faaliyetleri bu biçimde değerlendirilebilir. Her ne kadar döneme denk düşen bir örgütlülük sağlanmamışsa bile, parti ve gerillanın öncülüğünde cephe esprisi temelinde bir çalışma içerisine girilirse çok büyük gelişmeler yaratılabilir. Bu durum ulusal kurtuluş savaşımızda bizi halk iktidarı hedefine daha da yakınlaştıracaktır.

PKK IV. Ulusal Kongre Kararları —IV—

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerine ilişkin

4. Ulusal Kongremiz, partimizi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi bugünkü aşamaya getiren değerlerimiz ve halkımızın eşsiz komutanları olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerini minnet ve şükranla anar ve anıları önünde saygıyla eğilir.

Büyük enternasyonalist önder **Haki KARER** yoldaşla başlayan, Diyarbakır zindan direnişinin kahraman önderleri **Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ** ve **Kemal PİR** yoldaşlarla devam eden, bölünmüş vatanımızın birliği uğruna şehit düşen **Mehmet KARASUNGUR** yoldaşla bağımsızlık, özgürlük ve birliği dayatan, ulusal direniş kahramanımız **Mahsum KORKMAZ** yoldaşla doruğa ulaştırılan ve günümüzde halk ayaklanmalarımıza damgasını vuran serîhildan şehidimiz **Binevş AGAL (Berîvan)** yoldaşın da dahil olduğu şehitler zincirimizin parçası olan onlarca parti önderi ve yüzlerce kadro ve savaşçı, halkımızın haklı davası için canlarını vererek ulusal kurtuluş mücadelemizde zaferin yolunu aydınlattılar ve topraklarımızı kanlarıyla suladılar.

Partimizin 3. Kongre çizgisi ve ruhunu yaşatmak, gerilla savaşını geliştirerek yaygınlaştırmak ve sömürgeci-faşist Türk devletinin içte ve dışta geliştirdiği her türlü saldırı ve komplolara karşı koymak için, eşitsiz koşullarda amansız bir mücadele yürütülmüş, özel savaş yöntemi boşa çıkarılmıştır. Elbette bu kolay sağlanmamıştır. En başta Partimizin Merkez Komite üyeleri **Mustafa YÖNDEM, Ahmet KESİP, Haydar KARASUNGUR, M. Emin ASLAN, Süleyman ARSLAN, Abdullah AVCI** ve **Şexmus YİĞİT** yoldaşlar olmak üzere onlarca önder kadro, devrimci militan ve halkımızın yiğit evladı şehit düşmüşlerdir. Onlar, her türlü işbirlikçiliğe, uşaklığa, teslimiyete ve ihanete ölümcül darbeler vurarak, halkımıza hangi değerler uğruna savaşılması gerektiğini gösterdiler. Onlar, uğruna kan dökülmeyen bir davanın halka mal edilmesinin çok zor olduğunu ve özellikle her türlü ulusal ve insanlık değerinin ağır bir biçimde tahrip edildiği ve ihanetin adeta doğal bir olgu olarak kabul gördüğü Kürdistan'da bunun mümkün olmayacağını bildikleri için bir an bile düşmanla savaşın ateş hattında yer almaktan geri durmadılar. Onlar, kanları ve canları pahasına nasıl savaşılması ve hangi fedakarlıklara katlanılması gerektiğini gösterdiler, kendi gerçeklikleri etrafında halkımızı ayağa kaldırdılar. Ve 1990 yılında Kürdistan baştan başa serîhildan oldu ve zafer yakınlaştırıldı.

Bağımsızlık ve özgürlük şehitlerinin dökülen kanları PKK hareketinin ideolojik-politik ve örgütsel gelişiminin yaşam kaynağı ve öz suyudur. Onların adı ve anıları PKK hareketinin doğuşuyla başlayan ve zafer yolunda ilerleyen modern ulusal direniş tarihimizle özdeştir. Her direniş şehidi, mücadelesi ve anısıyla PKK hareketini ve onun önderlik ettiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini daha da güçlendirmiş, onu halkımızın biricik kurtuluş umudu ve önder gücü haline getirmiştir. Onlar, direnişçi yaşamlarıyla partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize dışardan ve içerden dayatılan her türlü bozgunculuğa, yıkıcılığa, tasfiyeciliğe ve imha çabalarına bedenlerini siper etmişlerdir. Parti silahını en güçlü işletenler olarak mücadelemizin gerçek sahipleri ve temsilcileri olduklarını kanıtlamışlardır. Bu nedenle partimizin direniş çizgisini fedakarca uygulayan ve bu çizgi ile her türlü iç ve dış düşman güçlerini yenilgiye uğratan devrim şehitlerinin anılarına bağlı kalmak demek, parti taktiğine dönülmez bir biçimde sarılmak ve onun kararlı uygulayıcısı olmak demektir.

Bugün parti ve halk olarak mücadelemizin yeni bir dönemine girerken bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin şehitlerinin anısınına bağlılığın ancak mücadelede zaferi yaratmakla yerine getirilebileceği iyi bilinmek zorundadır. Onların ölümsüz anısına bağlılığın gerçek anlamı buradadır. Bağımsız, demokratik ve birleşik bir Kürdistan için savaşımı sonuna kadar götürmek ve halkımızı zafere ulaştırmak, onların anısına bağlılığın gerçek ifadesidir. Onlar üstün önderlik vasıflarıyla ve ulusal kurtuluş çizgisini en yetkin bir tarzda uygulayan partililer olarak bunu emretmektedirler.

Onların mücadeleleri ve anıları kadar hiç bir şey, mücadelede yol gösterici olamaz. Bunun için her devrimci militan bu değerlere yaklaşırken, onların ulaştığı devrimci militan ölçülere ulaşmayı esas almak ve bunu başarmak zorundadır. Zafere ulaşmak ancak onların soylu örneğini izlemekle mümkündür. İşte her bir militan ve savaşçı için şehitlerin anılarına bağlılığın en somut ifadesi budur. Bunun dışında hiç bir şey anıya gerçek bağlılığı ve onların manevi komutanlar olarak kabul edildiğini kanıtlayamaz.

Bunun için Kongremiz;

1– Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerinin tüm mirasını korumayı ve geliştirmeyi temel görev bilir.

2– Mayıs ayını **Direniş Şehitleri Ayı** olarak ve her alanda güçlü etkinliklerle anmayı amaç edinir.

3– 21-28 Mart günleri arasının **Ulusal Kahramalık Haftası** olarak ilan edilmesini karar altına alan III. Kongremizin bu kararını yeniden onaylar.

4– Şehitlerin anılarını dile getiren ve onları tanıtan şiir, roman, hikaye, albüm, kaset vb. gibi tanıtıcı araçları en geniş kitlelere dağıtarak onları halka mal etmeyi,

5– Oluşturulan komutanlık ve çeşitli örgütlenmeleri onların adları ile adlandırmayı,

6– Tüm şehitlerimizle ilgili anı ve yazıların toplanması ile her yılın albümlerinin çıkarılmasını sürdürmeyi,

7– Tüm şehitlerimizin aileleri ile ilişkiler kurarak Parti-Cephe ve Ordu komiteleri ve komutanlıkları adına ailelere mesajlar göndermeyi, yardıma muhtaç olan ailelere maddi-manevi yardımlarda bulunmayı, onların parti koruması altına alınmasını,

8– Her eyaletin kendi alanlarında şehit düşen yoldaşların ve yurtsever halkın bir bilançosunu çıkarmasını, yeni şahadet olaylarında şahadetin meydana geliş şeklini ve bilgileri içeren raporları hazırlayarak merkeze ulaştırmasını,

9– Her eyaletin kendi alanında bir şehitlik kurmayı amaçlamasını, şehitlerin bir araya toplanarak şehitlik kabirlerinin koruma altına alınmasını,

10– Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ, Akif YILMAZ ve **Ali ÇİÇEK** yoldaşların ölüm orucuna başladıkları 14 Temmuz gününün, **Ulusal Onur Günü** olarak kabul edilmesini,

11- Şehit **Ali ÇİÇEK** arkadaşın örnek kahramanca direniş yaşamından dolayı **Gençlik Kahramanı** ünvanına layık görülmesini,

12– Şehit **Mehmet SEVGAT** ve **Akif YILMAZ** yoldaşlara Partiyi örnek düzeyde temsil vasıflarından dolayı **Parti MK üyeliği** itibarının verilmesini,

13– Şehit **İhsan ÇIRKAN (Mazlum)** ve şehit **Cuma** arkadaşların yaşamlarındaki örnek kahramanca vasıflarından dolayı **Kürdistan Çocukları Ulusal Kahramanları** ünvanına layık görülmesini,

14– Kasaplar Deresi'nin **Ulusal Şehitlik** olarak kabul edilmesini karar altına alır.

Şehitlere ve tutuklu ailelerine ilişkin

Parti hareketimizde yeni bir zirve olarak gerçekleşen, geçmiş dört yıllık pratiğimizi çözümleyen ve yeni dönemin devrimci gelişme zeminini döşeyen 4. Ulusal Kongremiz her konuda olduğu gibi şehit ve tutuklu aileleri sorununu da ele almak ve doğru çözümler getirmek gücündedir. Devrim kitlelerin eyleme geçişi sonucu gerçekleşir. Genelde devrimlerde olduğu gibi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde de temel rol oynayan kitlelerin önemli bir parçasını şehit ve tutuklu aileleri oluşturur. Onbeş yılı aşkın süredir şiddetle geçen zorlu ulusal kurtuluş mücadelemiz, bu uğurda binlerce şehit vermiş, hayatının en verimli çağında sayısız genç insanımız Kürdistan için kanını akıtmaktan ve zindanlara düşmekten çekinmemiştir. Bu yoldaşlarımızın geride bıraktıkları yakınları, kendiliğinden mücadelemizin taraftar ve taban kitlesi olmuş, onbinleri bulan büyük bir güç oluşturmuşlardır. Şehit ve tutuklu yoldaşlarımız kendi tertemiz kanlarını dökerek, işkencelerde, zindanlarda çektikleri onca acılar pahasına, bu kitleyi doğal bir biçimde ve güçlü bağlarla kurtuluş mücadelemize omuz verecek önemli bir kuvvet olarak ortaya çıkarmışlardır. Şehit ve tutuklu aileleri bu özelliklerini göstermiş, kendi evlatlarına sahip çıkmış, onların uğruna ölüme gittikleri devrime bağlılıklarını ortaya koymuş ve birçok şey yapabileceklerini kanıtlamışlardır. Bu gerçeklikten dolayıdır ki, faşist-sömürgeci düşman bin bir türlü yöntemle onlara el atmış ve devlet olanaklarını kullanarak en alçakça bir şekilde onları devrimden koparmaya ve parti mücadelemize karşı çıkarmaya çalışmıştır. Sürekli bunun yoğun çabası içerisindedir. Diğer yandan şehit ve tutuklu ailelerinin devrim açısından tuttukları yerin öneminin bilincinde olan partimiz, daha başından itibaren bu soruna el atarak, onları örgütleyip devrimin görevlerini yerine getiren yurtsever bir güç olarak parti mücadelemizin kalesi haline getirme çabasını yürütmüştür. Çünkü şehit ve tutuklu aileleri şehitlere, zindan direnişçilerine, Parti Önderliği'ne ve partiye bağlılık içinde düşmana karşı durmuş; bağlı oldukları değerler uğruna sömürgeciliğe karşı her türlü direnişi kararlıca göstermiş; en suskun dönemlerde bile cesaretli çıkışlar yaparak kitlesel eylemin sesi, öncüsü ve uygulayıcı gücü olmuş; protestolardan açlık grevlerine, kendi kendini yakma eylemlerinden şiddet temelindeki kitle eylemliliğine, serîhildanlara kadar bütün yığın eylemlerinin en önde yürüyen uygulayıcıları olmuş; en örgütsüz dönemlerde bile mücadelemiz doğrultusunda önemli bir örgütlenme gücü rolünü oynamış; bu konumlarıyla Kürdistan, Türkiye ve uluslararası kamuoyunun dikkatlerini sürekli üstünde toplayan bir güç ve sömürgeciliği ciddi bir biçimde uğraştıran bir hareket haline gelmiştir. Bütün bu nedenlerle, Partimiz III. Kongre'de şehit ve tutuklu ailelerini sıkı bir biçimde örgütleyip düşmana karşı yetkin eylemlilik içine sokmak kararını almıştır. III. Kongre'den bu yana dört yıllık süre içerisinde birçok merkezde bu yönlü faaliyetler sürdürülmüştür. Ancak bu çabalar bazı sonuçlar vermişse de esas olarak zayıf kalmış ve amaca tam ulaşılamamıştır.

Bu gerçeklerden dolayıdır ki, şehit ve tutuklu ailelerini yeni dönemde yetkin bir örgütlülük ve yönetim içine alarak devrimde oynamaları gereken rolü tam anlamıyla oynatmak, başlı başına bir güç olarak ERNK'nin temel kuvvetlerinden biri şeklinde örgütlemek, bu temelde yaygın ve güçlü kitle eylemliliği içine sokarak devrimin örgütlü bir gücü haline getirmek, bunlar vasıtasıyla en geniş kitle kesimlerine ulaşmak, ulusal kurtuluş savaşının önemli sorunlarından biri olup, IV. Ulusal Kongremizde çözüm beklemektedir.

Bu nedenle:

1– ERNK Şehit ve Tutuklu Aileleri Birliği örgütlendirilmelidir. Bu birlik kendisini ülke içi ve yurt dışı alanlarında merkezi biçimde örgütlemeli ve bu her iki sahada faaliyet yürütmelidir.

2– Ülke içi ve yurt dışı sahalarında şehit ve tutuklu aileleri ile ilgilenen irtibat büroları oluşturulmalı ve bunlara pratik işlerlik kazandırılmalıdır.

3– Şehit ve tutuklu aileleri ile sürekli bir ilgilenme olmalı, gerekenlere imkanlar dahilinde maddi ve manevi yardımlar yapılmalı ve düşman karşısında koruma altına alınmalıdır.

4– Şehit ve tutuklu aileleri düşmanın oyun, provokasyon ve komplolarına karşı sürekli uyanık tutulmalı, uyarılmalı ve karşı tedbirler alınmalıdır.

5– Şehit ve tutuklu aileleri arasında ilişki ve irtibatın geliştirilmesi, devrimin çıkarlarına hizmet eden veya onunla çelişmeyen ekonomik, sosyal ve kültürel örgütlenme ve bağlar vasıtasıyla bir araya getirilmeleri yönünde faaliyet yürütülmelidir.

6– Şehit ve tutuklu aileleri, gerekli koşul ve olanakları sağlanarak her türlü kitle eylemliliği içerisine çekilmeli ve bu yönlü rolleri kendilerine oynattırılmalıdır.

7– Bu ailelerin cezaevi direnişlerini ve şehitleri anma günleri etrafında ortak dayanışmaları sağlanmalı, bu temelde düşmana yönelik çeşitli ortak eylem biçimleri geliştirmelerine öncülük edilmelidir.

8– Şehit ve tutukluların yakınları mücadele içine çekilmeli, böylece güvence altına alınmalıdır.

9– Eyalet ve bölgeler düzeyinde tüm şehitlerin aileleri tesbit edilerek bunlara Parti adına baş sağlığı ve anma mesajları gönderilmeli; tutuklu aileleri tespit edilerek bunlara Parti adına dayanışma ve sahiplik mesajları gönderilmelidir. Şehit ve tutuklu ailelerine Parti temsilcileri tarafından olanaklar dahilinde ziyaretler yapılmalıdır.

10– Şehit ve tutuklu ailelerine yönelik ortak bir çağrı ve mesaj yazılmalıdır.

Zindana ilişkin

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde her gün ileriye yönelik mevzilerin, kazanımların derinliğine ve genişliğine sağlandığı, bir bütün olarak artık savaşımızın durdurulamaz boyutlarda geliştiği ve Türk sömürgeciliğiyle halkımızın tarihsel hesaplaşmasında kendine özgü yanıyla varlığını ispatlamış bir cephesini de zindan direnişçiliği oluşturmaktadır.

Bu direnişle partinin, ulusal kurtuluşun -ve halkın- inkarcı, imhacı faşist saldırgan güce karşı temsili yapılarak devrim bayrağı taşınmış, barbar sömürgeciliğin gerçek yüzü tüm dünyaya teşhir edilmiş, en zor dönemlerde mücadelemizi satan reformist, tasfiyeci, ihanetçi güçlere karşı PKK öncülüğünün direniş çizgisi ve doğruluğunun zaferi sağlanmış; bir bütün olarak insanlık onuru ve değerlerine sahip çıkılmıştır.

Bu anlamda zindan direnişçiliği tarihte hiç bir halkın devriminde bizde oynadığı rolden fazlasını oynayamamıştır. Bugüne kadar üzerlerine düşen görevi, fiili direnişçilik bağlamında, içte ve dışta gelişen provokasyona, tasfiyeciliğe karşı direnme ve boşa çıkarma bağlamında, yazınsal çaba bağlamında olanaklar dahilinde güçlü bir şekilde yerine getirdiklerini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bizler zindanlarda yükseltilen mücadeleye, kavgaya en iyi karşılığı vermenin çabası ve azmi içinde olarak; **Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin** anlamlı mesajlarını Kürdistan'da sıcak savaşa dönüştürdük. Onların layık takipçisi olduk. Zindan direnişçilerinin kesintisiz direniş tavırlarına karşılık parti olarak, savaşı kesintiye uğratmamanın ve geri dönülmez bir noktaya getirmenin azimkar, kararlı uygulayıcıları olmaya çalıştık. Bunu her şeyden önce, zindan şehitlerimizin, direnişçilerinin bir buyruğu olarak ele aldık ve bu buyruğa bağlılığın anlamı olarak kavradık. Zindan direnişçileriyle bütünleşmek, onları vahşete karşı savunabilmek, ulusal kurtuluş savaşımızı bu cephesinde de donatabilmek, güçlü tutabilmek için toplantımız;

1– Zindan direnişçilerinin ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük bir direniş değerini ifade ettiklerini, onların direnişine layık olmanın ulusal kurtuluş mücadelemizi bütün cephelerde geliştirmeyi, güçlendirmeyi ve yükseltmeyi esas almakla yerine getirileceğini,

2– Cezaevleriyle ilişkileri merkezileştirmeyi ve bunu örgütlülüğe kavuşturmayı, aktif desteği bu temelde sağlayıp yürütmeyi,

3– Cezaevlerini boşaltma, kurtarma ve intikam operasyonlarını daha da geliştirmeyi,

4– Cezaevlerinden çıkan yoldaşlarla sürekli ilişkiler kurmayı, böylece mücadele bağını kesintiye uğratmaksızın süreklileştirmeyi,

5– Her türlü cezaevi etkinliğini halkımıza ve dünya kamuoyuna yansıt-

mayı, bu yönde her çeşit belge, yazı vb. dökümanları değerlendirmeyi,

6- Tutuklu yoldaşların her türlü maddi-manevi ihtiyaçlarını gidermeyi,

7- Aile hareketlerini güçlendirmek için;

a- Tutuklu yoldaşların aile ve çevreleriyle ilişki kurmayı, bunu özgün aile hareketinden cephesel birliklere, tutuklu ve kayıp aileleri birliğine dönüştürmeyi,

b- Aile hareketini ve örgütlülüğünü, Türk sol güçlerini de kapsayıcı tarzda bütünleştirici kılarak Türkiye ve Kürdistan'da muhalefet birlikteliğinin bir odağı haline getirmeyi,

c- Uluslararası tutuklu ve kayıp aileleri hareketi ile bütünleştirerek sağlıklı ilişkiler geliştirmeyi, bu temelde faşist-sömürgeci vahşetin uluslararası teşhirini, zindan direnişçiliğine desteği ve onun temsilini politik-diplomatik yapıda sağlayıp yürütmeyi karar altına alır.

Bu görevler doğrultusunda içe yönelik de zindan direnişçisi yoldaşları bekleyen görevlerin olduğu, amaçlananların hayata geçirilmesinde sorumluluk sahipleri oldukları açıktır. Bu yönlü olarak zindan direnişçisi yoldaşların;

1- Yazınsal alanda;

a- Başta mücadelenin dışarıdaki ihtiyaçlarına cevap verici tarzda eğitim broşürleri, kitap, dergi vb. ideolojik-politik yazını geliştirmelerini, imkanları zorlayarak bunları dışarı taşırmalarını,

b- Yaşanan zindan direnişini ve tecrübeleri, şehitlerin pratiğini ve anılarını başta Partiye ve halkımıza mal etmek üzere dış dünyaya sunmalarını,

c- Legal dergi ve imkanları da kullanarak Türkiye halkı ve sol güçleri üzerinde ideolojik-politik etkimizi yerleştirici ve yönlendirici olmalarını,

2- Dışarıda etki alanlarına girebilecek tüm kesimlerle ayrımsız bağlar kurup geliştirerek, bunu örgütsel yapıya dönüştürmeye kadar her fırsatı değerlendirmelerini,

3- Her tutuklu yoldaşı partinin yetkin bir kadrosu haline getirmelerini, tutuklu yodaşları parti görevlerini bir bütün olarak omuzlayıcı tarzda hazırlayarak yetkinleştirmelerini ve dışarıyı besleyici kılmalarını,

4- Zindan direnişinin dışımızdaki sol güçlerde yarattığı devrimci-demokratik güç birliğini, direniş temelinde dışarı taşırıcı, dışarıyı etkileyici, harekete geçirici tarzda yönlendirici kılmalarını,

5- Aile ilişkilerinin siyasallaştırılmasını ve bunun örgütsel bütünleşmeye dönüştürülerek görevlere sahip çıkılmasını temel yaklaşım ve görev olarak almalarını karar altına alır.

Savaşı parti öncülüğüne ulaştırma ve Parti-Ordu ilişkisi

Yürütmüş olduğumuz savaşın sağlam bir tarzda gelişmesi ve sonuç alabilmesi için, savaşı yönlendirmede ve düzenlemede güçlü bir konumu tutturmak gerekir. Partinin buna özen ve dikkat göstermesi şarttır. Bizi ulusal bağımsızlığa ve toplumsal kurtuluşa götürecek olan şey, modern bir savaştır. Ve savaşın en etkili aracı ordu, ordunun en etkili aracı ise insandır.

Modern bir ulusal kurtuluş savaşını veren ordu sıradan halk kitlelerinden oluşur. Halk kurtuluş savaşlarını veren ordular modernliklerini kullandıkları silahlardan, teknik araç-gereçten almazlar. Ve belki de, teknik araç ve gereç bağlamında ele alındıklarında, modern burjuva ordularına karşı oldukça ilkeldirler. Halk kurtuluş ordularının modernliği onların savaş çizgisinden, bu çizgiyi uygulama kabiliyetinden ileri gelmektedir. Öyle ki, bu orduları oluşturan halkların tümü de, oldukça geri bir yapıda bulundukları halde, sonuçta zafere varabilmişlerdir.

Burada tanıklık ettiğimiz olay siyasal üstünlüktür, siyasetin gücüdür. Ve yine burada tanıklık ettiğimiz bir diğer olgu da, siyasal güç ve üstünlüğü uygulama kabiliyetidir. Karşılıklı güçlerin kavgasında taraflardan birinin siyasal üstünlüğü herşeyden önce haklılık ve haksızlık bağlamında işgal ettikleri konumdan kaynaklanır. Haksız, tarihe karşı durmuştur; haklı ise, tarihi omuzlayarak ileriye taşırmak istemektedir. Haksız olan çürümeyi temsil etmektedir ve yaşamak için haklıya karşı girişmiş olduğu her hareketi onu daha da çürütmekte ve yok oluşa götürmektedir. Ve bundan dolayı da, ne kadar modern teknik araç-gerece sahip olsa da, kendisi için kaçınılmaz olan ölümden kurtulması mümkün değildir.

Siyasal oluşumunu düşmanın haksızlığının eleştirisi üzerine oturtanlar, bunu kitlelere mal edebilmişlerse ve kitleleri bununla yönlendirebilmişlerse, onların ulaşacağı son mutlaka başarı olacaktır. Çünkü, haksızlığa yapılan eleştiri, onun zaafını, zayıf yanını açığa çıkararak haklının gücü haline gelir.

Onun için, orduları oluşturanlar ne kadar geri bir toplumsal yapıdan olurlarsa olsunlar, öncü siyasetle donandılar mı, en mükemmel eğitimli ve deneyimli askerden daha asker olurlar. Ve siyasette donanmak, hiç de öyle entellektüel derinleşme demek değildir. Hayır... siyaset bunlara sadece ve sadece haklı olduklarını ve harekete geçerlerse kazanacaklarını kavratacak, bunun inancını verecektir. Bundan sonra yapılması gereken şey, kitlelerin bu inançla ayağa kalkışını örgütlemektir.

Savaşta örgütlenme ordu kurmadır. Savaş, insan hareketinin varmış olduğu en yüksek hız ve yoğunlaşma anıdır. Onun için, böyle bir harekete tekabül eden örgütün de en yüksek hız ve yoğunluğa ulaşması gerekmektedir. Dolayısıyla ordu biraz özel bir örgüttür. Burjuva orduları en yüksek hız ve hareketi tekniğin seviyesinden ve gücünden alırlar. Halk orduları ise, insan bilinci ve bu bilincin açığa çıkarttığı hareketten alırlar. Bu da, özel bir ilişki gerektiriyor. Söz konusu ilişki tarzı demokrasi ve disiplinde anlam bulur. Demokrasi, insanın yaratıcılığını açığa çıkarmak; disiplin ise, yaratıcılığı harekete geçirmek içindir. Bu, kendine özgü bir yaşama tarzıdır.

Parti Önderliği bu konuda şunu söylüyor: *"İşlerin üzerinde bir uzman inceliği ile durmak gerekiyor. Yani, TC ile aramızdaki dengesizliği geliştireceğimiz yaşam şekli ile gidereceğiz, teknikle değil. Bunu çok iyi bilmek gerekiyor. Biz teknikle hiçbir zaman aramızdaki uçurumu kapatamayız. Bu, kaba bilgilenmeyle de kapatılamaz. Biz, onların asla girmeye cesaret edemeyeceği yaşam tarzımızla mesafeyi açacağız. Bu oldukça önemlidir. Yeni yaşam şeklini düzenleme, yaşama iflasçı yaklaşım ve kendi yaşamını sahte düzenlemenin yıkılması bizi ürkütmemeli."*

Burada sözü edilen, fedakar, üretken, atılgan ve sürekli geliştiren bir yaşama tarzı ve bilincidir. İşte bu da siyasal öncülüğün yaşam tarzıdır, Parti yaşamıdır. Buna ulaşıldı mı, hareket hedefe uygun hale getirilmiş ve zafer yakalanmış demektir.

Belirtmek gerekir ki, doğru bir siyasal öncülük olmazsa, sözünü ettiğimiz yaşam tarzı tutturulamaz ve yine, sözkonusu yaşam tarzı tutturulmadan da siyasal öncülüğe uygun yol yürünemez.

Savaşımızın varmış olduğu aşamada olmazsa olmaz kabilinden ulaşmamız gereken nokta budur. Yani, sonuna kadar doğru olan siyasal öncülüğümüzü savaşa oturtma ve ona uygun bir yaşam tarzını oluşturmadır; içeriğinde bunların olduğu bir örgüt, bir ordu kurmadır. Bütün halk orduları, halk savaşları için geçerli olan sözkonusu durum, ayağa kaldırmak istediğimiz toplumun yapısal özellikleri dikkate alındığında, bizim için çok daha canalıcıdır.

Zafer, Parti öncülüğüne ulaşmış, onun siyasal öncülüğünde hareket eden, partileşen bir orduyla mümkündür.

Bunun için;

1- Partiyi ordunun karar gücü haline getirmek ve bunu sağlamak amacıyla en üstten en alta kadar ordunun bütün birimlerinin komuta kademesine partilileri egemen kılmak gereklidir. Buna göre;

a- Çekirdeğini Parti Merkezi'nin askeri komitesinin oluşturduğu Askeri Konsey ve buna bağlı eyalet ve bölge komite ve temsilciliklerinin tümü parti kadrolarından oluşur.

b- Ordunun birlik kuruluşlarında ise, takımın ve manganın komuta kademesinin en az 2/3'si parti kadrolarından oluşur. Bu esasa bağlı olarak, siyasi komiser ve buna bağlı askeri ve siyasi iki yardımcı kuralına göre komuta kademesi düzenlenerek, siyasi komiser ve siyasi yardımcının mutlaka parti kadrosu olması sağlanır.

c- Orduya parti öncülüğünün oturması ve işleyişi yetkinleştiğinde ve garantiye alındığında; "tüm komuta kademelerinin 2/3'si parti kadrolarından oluşur" esasına, üst yönetim birimlerinde de geçilebilir.

2- Bu pratik temelden sonra, parti öncülüğünün somut bir olgu haline gelmesi için, parti işleyişi ve yaşam tarzının orduya egemen hale gelmesi sağlanır. (...)

Sağlık sorununun çözümüne ilişkin

Savaşımızın gelişim düzeyi gözönüne alındığında daha bugünden önemli bir sorun olan sağlık sorununun ileride daha ciddi boyutlarda kendisini dayatacağı açıktır. Bundan dolayı işi ciddi olarak ele almak ve önemli oranda çözümünün tedbirlerini acilen geliştirmek, yaşamsal önemdedir. Buna göre:

1- Savaşımızın yoğunlaştığı alanlarda stratejik olarak gizlenmeye ve korunmaya elverişli noktalarda yeraltı hastanelerinin kuruluşuna gitmek,

2- Gerekli sağlık personeli ve ilaç temini için yurtdışında kampanya geliştirmek; yurt içinde yurtsever, devrimci, demokrat kesimlerle ilişki geliştirmek; doktor, hemşire, sağlıkçı ve tıp öğrencileriyle ilişki kurmak ve bu yolla ikna temelinde katılımı sağlayarak hem personel ve hem de ihtiyaç duyulan ilaç, araç-gereç teminine gitmek,

3- Yaralı ve ağır hastaların tedavisinde kırda milisten, şehirde özel tedavi noktalarından faydalanmak ve bunun örgütlenmesini sağlamak,

4- Her silahlı birlik içinde sağlık işlerinden anlayan bir birim oluşturmak,

5- Özel sağlık kursları düzenlemek ve en azından her savaşçıyı kendisine ilk müdahaleyi yapabilecek duruma getirmek,

6- Araç-gereç temininde, işbirlikçilerin eczanelerini ve ecza depolarını, sağlık ocakları ve hastaneleri basmak ve malzemelerini kamulaştırmak,

7- Olanaklar ölçüsünde halkın bu yönlü sorunlarına cevap vermek gerekmektedir.

8- Savaş birliklerinin sağlık sorunu ile ilgilenir konumda tutularak atıl kalmaları kabul edilmemeli, bunun tedbirleri alınmalıdır.

9- Sağlık sorununun çözümü için, ortaya çıkan ihtiyaçlarımızın olanak dahilinde giderilmesi, bunun merkezi ve sistemli bir örgütlülüğe kavuşturulması sağlanmalıdır.

Lojistik sorununa ilişkin

Lojistik, savaşan bir gücün, yiyecek, giyecek ve barınmadan tutalım, silah araç-gereç ve cephanenin temin edilmesine kadar tüm ihtiyaçlarının temin edilmesi demektir. Bu sorunun çözümünde pratik tedbirlere gitmeyen bir güç, savaşı ileriye götüremez. Muharebeyi direkt etkileyen bir olgu olduğundan, lojistik stratejik konumdadır. Savaşan bir gücün mutlaka halletmesi zorunlu olan bir savaş sorunudur. Yiyeceğinden tutalım cephanesinin teminine kadar ihtiyaçların sağlanması demek olan lojistik sorununu halletmeyen bir gücün savaşımını uzun vadeli kılması mümkün değildir. Çünkü şu bir gerçektir ki, aç olan, mermisini, silahını düşmandan temin etmeyen bir gücün bir hafta içinde darmadağın olması kaçınılmazdır. Savaş pratiğimizi irdelediğimizde, bu konuda önemli yargıların olduğu görülmektedir. Çeşitli alanlarda birimlerimizin sırf lojistik yüzünden aylarca atıl kaldıkları, gereksiz hareketlerle olmaması gereken kayıpların yaşandığı, mevcut olanakların yeterince değerlendirilerek derlenmesine gidilmediği, mevcut malzemelerin doğru kullanıma sunulmadığı veya korunmasına yeterli önem verilmediğinden heba olduğu görülmektedir.

Sorunun köklü çözümüne yanaşılmamıştır. Bu açıdan alanlar hep dışa bağımlı kalmış veya bazı noktalara bağımlılık sürmüştür. Bu durum, güçleri atıl kıldığı ve beklenmedik kayıplara yol açtığı gibi olumsuzlukların gelişmesinin de kaynağını oluşturmuştur.

Bunun için:

1- Lojistik sorununu savaşın ve mücadelenin gelişim düzeyine uygun olarak, merkezi düzeyden başlayarak alt birimlere kadar örgütlendirmek, temini için gerekli düzenlemeleri yapmak,

2- Sorunu, rastgele teminden ziyade bir örgüt çerçevesinde, belli bir plan-program dahilinde gerçekleştirecek uygun düzenlemeyi sağlamak, savaş birimlerini lojistikle uğraşır konumdan çıkararak, atıl kalmalarını engellemek,

3- Lojistik teminde asıl kaynak düşmandan kamulaştırma olmakla birlikte, diğer kaynakları (halktan bağış, yardım, vergilendirme, dost güçlerden yararlanma vb.) gözardı etmemek, işler kılmak,

4- Savaşın lojistik sorununun ülke geneline uygun dağılımını yapmak, merkezi düzeyden başlayarak gerekli takviye ve dağılımın sağlanması için uygun örgüt kanallarını açmak, bunları her koşul altında işler kılmak,

5- Başta üs alanları olmak üzere savaş birimlerinin hareket ettiği her yerde birimlerin ihtiyacına cevap verecek tarzda lojistik depolamaya gitmek, sırf bundan kaynaklanan hareket ve bunun doğurabileceği zorunlu karşılaşmaları engellemek,

6- Güçlerin lojistik sorununu çözmede kendi özgücüne dayanmak, bağımlılıktan kurtulmak,

7- Temin edilen veya ele geçen lojistik malzemelerinin her birisinin bir değer olduğunu unutmadan, gerekli korumayı sağlamak,

8- Bunun için uygun depolamalara giderek gizliliğini korumak, rastgele kullanımdan doğacak açık vermeleri ve buraların gereğinden fazla kişice bilinmesini engellemek,

9- Lojistik malzemelerini cinsine göre depolamayı esas almak (silah, basın-yayın, gıda malzemeleri, giyecek vb.),

10- Depolama faaliyetini uygun bileşimlerle yürütmek (sayı ve nitelik olarak),

11- Ambalaj ve depolama hatalarından doğacak zayiatın kesinlikle önünü almak, gerektiğinde yönetmelikleri işletmek,

12- Değerleri heba eden hareket ve davranışlara müsaade etmemek, gerektiğinde yönetmelikleri işletmek,

13- Lojistik teminini zamanında yapmak, rastgele ve ölçüsüz kullanma gibi durumların önüne geçmek, gerektiğinde yönetmelikleri işletmek,

14- Lojistiği kullanımına ve savaş düzeyine uygun olarak temin edip takviye etmek (Her birim, alınanı tüketmek değil, daha da geliştirmek zorundadır.),

15- Koşullar, düşman yönelimleri vb. durumlar gözönüne alınarak sorunun zamanında çözümünü sağlamak,

16- Depolanan malzemelerin tehlike durumunda başka noktalara aktarımını yapmak, bunun tedbirlerini geliştirmek,

17- Kitleler içerisinde bu sorunu çözümlemekle görevli örgütlenmeyi oturtmak,

18- Diğer parçaların sunduğu olanaklardan yararlanmak, bunun için gerekli düzenlemeyi sağlamak gereklidir.

Eğitim üzerine

Savaşın en önemli sorunlarından biri eğitimdir. Halk ordusunun tabanı olan geniş köylü kitlesinin durumu göz önüne alındığında eğitimin nasıl can alıcı ve acil bir sorun olduğu kendiliğinden anlaşılacaktır. Ordu içinde eğitimin ihtiyaca cevap verecek tarzda çözüme kavuşturulması, sorunun üzerinde titizlikle durulmasını gerektirmektedir. Bunun için eğitim sorununu üç biçimde ele almak gerekmektedir.

1- Birlik içinde eğitim:

Bu eğitim günlük ve sürekli olarak yapılacak eğitimdir. Bu çerçevede, askeri ve siyasi eğitim verilir. Buna göre;

a- Birliğe alınan yeni askerler, en fazla bir gün gecikmeyle, hemen eğitime alınırlar. Eğitimde ertelemeye kesinlikle gidilmemeli, savaşımızın amaçlarını kavratma ve savaşçının katılım isteğini güçlendirme esas alınmalıdır.

b- Genel olarak birlik üyelerinin eğitimi pekiştirilmelidir.

2- Dönemsel eğitim:

Gelişme adayı olan ve tıkanma içine giren kadrolar için, üs alanlarında iki ay veya kırkbeş günlük süreleri kapsayan dönemsel eğitimler verilmelidir. Dönemsel eğitimler için sınır boyları veya sınır ötesi alanların aranması esasından hareket edilmemeli, ve esas olarak mevcut çalışma alanlarında bu imkan zorlanmalıdır. Bu eğitimden geçenlerin küçük birliklere komuta edebilecek düzeye gelmeleri gerekir.

3- Akademi eğitimi:

İleri gelişmelere aday olan, adaykadro ve kadroların Parti siyasetinde ve askeri sanatta yetkinleşmeleri ve ordunun komutan ihtiyacını karşılamaları için Akademik eğitim esas alınmalı ve bu çalışma yaygınlaştırılarak yoğunlaştırılmalıdır.

4- Eğitimde pratik faaliyetlerin sorunlarını esas alma ve savaş pratiğinin irdelenmesi temelinde, savaşçı ve kadro adaylarının yetkinleşmeleri sağlanmalıdır.

5- Savaş sorunlarını inceleyen ve aktaran broşür ve makaleler hazır- aktaran broşür ve makaleler hazırlanmalıdır.

6- Birlik yaşamı sürekli bir eğitim ortamına çevrilmeli, siyasal ortam hazırlanmalı, yaşam ve ilişki biçimi buna göre şekillendirilmelidir.

7- Merkezi düzeydeki Parti kadrolarının eğitimi geliştirilecek ve bu, konferanslar temelinde ele alınacaktır.

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden özeleştiriler

Z. arkadaşın özeleştirisi:

"Mazlum'un birikimine, Hayri'nin olgun kişiliğine, Kemal'in saldırı ruhuna, Agit'in vuruş tarzına layık bir tarzda yürüyeceğim"

1986 yılının sonlarında gittiğim Doğu Kürdistan'da, III. Kongre sonuçlarının alana ulaşmasıyla birlikte yönetime getirildiğim bildirildi. Yaklaşık 20 gün eğitime katıldıktan sonra ... kampına sorumlu olarak atandım. 1987 kışını bu kampta faaliyetlere katılarak geçirdim. 1987 baharında sorumluluğum daraltıldı. Değişik arkadaşlarla ortak kamp faaliyetlerine katıldım. 1987 yazında III. Kongre çizgisini pratiğe geçirmek üzere ülkeye yöneldim. ... bölgesinde var olan takımın askeri komutanı olarak görev aldım. Takım sayısının ikiye çıkmasıyla birlikte bir takımın sorumluluğuna getirildim. 1987 sonbaharında Botan Eyaleti Hazırlık Komitesi'nde yer aldım ve yapılan toplantıdan sonra Parti Önderliği'nin talimatıyla ... bölge sorumluluğuna getirildim. 1988 yılının başlarında ... bölgesine gidip bu alanda faaliyet yürüttüm. 1988 bahar toplantısına katıldım. 1988 yılının Aralık ayında güz toplantısına katıldıktan sonra, Parti Önderliği'nin istemiyle yurt dışına gittim. 1989 Yeni Atılım Devresi'nin yönetiminde yer aldım. Eğitime katıldım. 1989 Haziran ayında tekrar ülkeye yöneldim. Haziran toplantısına katıldım (1989). II. Bölgenin Ana Birliği sorumluluğuna getirildim. 15 Ağustos 1989 tarihine kadar ..., ... alanlarında faaliyet yürüttüm. Bu tarihten sonra Parti Önderliği'nin talimatıyla Orta Eyalete sorumlu olarak gittim. Bu eyaletimizde 10 ay yürüttüğüm faaliyetlerden sonra, Parti Önderliği'nin çağrısıyla Botan Eyaleti'ne geçtim. Botan Eyaleti'nde kaldığım iki aylık zaman süresinde resmi görevli olarak görev yürütmedim. Parti Önderliği'nin çağrısı üzerine, Eylül 1990 tarihinde Akademi'ye gittim. Bir ay eğitim gördükten sonra, IV. Kongre Hazırlık Komitesi'nin üyesi olarak ülkeye geldim. Bu görevimi gerçekleştirmenin ilk adımlarını atıyorum. Dört yıllık pratik faaliyetlerim belirttiğim yer ve zamanlarda ifade ettiğim sorumluluklar çerçevesinde gerçekleşmiştir.

Şimdi bu pratiğin değerlendirmesine geçerken, ayrıntılara inmekten çok esas noktalar üzerinde duracağım.

Ben yönetime getirildiğim 1986 yılında, kesinlikle getirildiğim göreve hazır değildim. İyi niyetli, yapmak isteyen, ancak örgüt olayına yabancı, deneyimsiz, geri ve apolitik bir konumdaydım. Bu durumumdan dolayı her gelenin kolayca etkileyebileceği bir kişiliktim. Kendime değil başkasına aittim. Hele birisi Parti adına hareket ediyorsa, tümüyle ona ait olurdum. Bu kişilikle Doğu Kürdistan'da katıldığım eğitim çalışmalarında basit bir onaylayıcı durumundaydım. Parti adına neye yükleniliyorsa, ben de ona yükleniyordum. Doğruluğu-yanlışlığı fazla kestirilmeden bu yapılıyordu. Rapor kişisel olduğu için kendimle sınırlı tutmaya ve kendi yetmezliğimi ortaya koymaya çalışacağım. Ancak üzerinde birçok spekülasyonlar yapılan bu sahadaki gelişmelere yine de tek bir cümleyle de olsa değinecek olursak; hemen belirtmek gerekir ki, bu pratikte hiç kimse rolünü oynayamadı. Herkes kafasını uzattı; evet efendimci, destekleyici ve kıraldan daha da kıralcı tutumlara girdi. ... kampına geldiğimde, orada da sadece gelen talimatları uyguladım. Talimatlar dışında attığım tek bir adım yoktur. Dolayısıyla Doğu Kürdistan'da yaşananların bir benzeri de burada yaşandı. 1987 baharında benim pratiğim eleştirildi. Durumumu izah etmem için özeleştiri istendi. Bir yandan kampta üzerime düşen görevleri yerine getirirken, diğer yandan özeleştiri raporumu hazırladım. Ancak özeleştiri vermeme rağmen olup bitenleri hala anlayamamıştım.

Dolayısıyla 1987 yazında ülke içi pratik faaliyetlere yönelirken, Kör Cemal pratiğinin izleriyle yürüdüm. Sahada gerek aldığım eğitim ve gerekse de sorumluluk düzeyinde görev yürütmem sonucunda edindiğim deneyimler beni önemli oranda geliştirmişken, yöneltilen eleştiriler ve kazanılan bazı özellikler son derece olumsuz yanları ifade ediyordu. Öte yandan ben önemli oranda da kendimi kanıtlamak isteyen bir tutum sahibiydim. *"Beni anlamadılar, bazıları beni oyuna getirdi, kendi olumsuzluklarını üzerime yıktılar"* biçiminde düşüncelerim vardı.

1987 ortalarında görev aldığım ... bölgesinde sorumlu arkadaşın inisiyatif tanıyan, destek sunan tutumu da söz konusu olunca burada faaliyetlere bütün gücümle katılma ortamını buldum. Bu sahada geçen dört aylık faaliyetlerimin olumlu yönleriyle birlikte olumsuzlukları da oldu. Halka ve savaşçı yapısına karşı takındığım sert tutumlar bir dizi insanın kaçmasına yol açtı. Ancak gerek alanda yürüttüğümüz yoğun faaliyetlilik ve bu temelde güç büyütmemiz, gerekse de alanda öteden beri faaliyetlerimizin yoğun olması, benden kaynaklanan yetmez yaklaşımların tahribatını sınırlandırıyordu. Bu nedenle ben durumumu göremezken, arkadaş yapısından da eleştiriler sınırlı geliyordu. Bu dönemde askerlik yasasının uygulanması denilebilir ki bir iki olumsuz örnek dışında doğruydu ve sonuç alıcı oldu. 1987 sonbahar toplantısına katıldım, ancak katkım çok sınırlı oldu. Kısacası ... bölgesinde bulunduğum bu süreç içerisinde pratik faaliyetlere yoğun olarak katıldım.

... alanında kaldığım 1988 kışında Metin unsurunun sorumlusu olduğu ana birlikle birlikte hareket ettik. Ana birliğin bir yedeği, levazım ihtiyaçlarını temin eden birlik olmaktan kurtulamadık. Metin unsuru tarafından tümüyle bastırıldım. Yaklaşım ve uygulamalarını kabul etmedim, ancak onları yenemedim de. Dolayısıyla kış boyu yürürlükte olan, uygulamaya geçen Metin'in ve onun talebesi olan Hogır'ın yaklaşımı oldu. Bu benim bu dönemdeki durumumu yansıtıyordu. Geçmişte olduğu gibi Partinin olmayan tutumları göremeyecek kadar kör değildim, ancak onları mahkum edecek güç ve ustalığa da sahip değildim. Sadece rahatsızdım. Bu rahatsızlığımı 1988 bahar toplantısında gideririm düşüncesiyle biraz da sessiz kalarak toplantıya geldim. Metin'den kaynaklanan durumları sorumlu arkadaşa anlattım. Ancak hem toplantı öncesinde ve hem de toplantıda kayıtsız kalındığı gibi, toplantının tümüne damgasını vuran Metin unsuru oldu. Sorunların çözülmediğini görüyordum. Buna rağmen fazla beklemeden pratiğe yönelmeyi doğru buldum ve pratiğe yöneldim. ... pratiğine yönelirken, *"Ben tatmin olmadım, sorunlarımız çözülmedi, pratiği geliştirmek zorunda olduğumuz için pratiğe yöneleceğim. ... arkadaşla mutlaka görüşüp sorunları çözmek istiyorum"* diyerek alandan ayrıldım.

... yaz pratiğimiz (1988) güçlerin korunmasını, sınırlı olarak büyütülmesini başarmasına rağmen, burada da önemli olumsuzluklar çıktı. Faaliyetleri dar bir alanda sınırlı tutma, zemini zayıf olmasına rağmen askerlik yasasını uygulamada ısrar etme esas yetmezlikler olarak görüldü. Kaynağını geçmişten alan bu yaklaşımlar... alanında nispeten daha tahripkar rol oynadı. Olumsuz etkileri günümüze kadar kendisini hissettirdi.

1988 yaz toplantısında ... alanda yürütülen faaliyetlerin özellikle kitlesel yönü eleştirildi. Bunun yanında eyalet çapında yürütülen faaliyetlerin taktik dışı olduğu ortaya konuldu. Bu toplantıdan sonra yürüttüğüm faaliyetlerde kitlelere yaklaşımda önemli gelişmeler sağladım.

1988 yaz toplantısı konferans niteliğindeydi. Bu toplantıda kişisel kaygılara girmeden yaşanan durumları daha açık eleştirme cesaretini gösterdim. Ancak düzenlemelerde ya önerilere kayıtsız kaldım ya da yaratıcı tutum takınamadım. Birçok unsurun göreve getirilmesinde bu kapsamda benim payım vardır.

Toplantı sonrasında gittiğim Akademi ortamında başlangıçta ortama ayak uyduramadım. Ancak Parti Önderliği'nin Ocak ve Nisan Çözümlemeleri, talimatlar, girdiğim özeleştiri platformları benim açımdan son derece geliştirici oldu. Kendime köklü yönelmeyi ve yenilenmeyi bu sahada yaşadım diyebilirim. Geçmiş pratiğin kapsamlı özeleştirisini geliştirerek ve bir daha aynı yetmezliklere düşmeme kararlılığıyla 1989 Haziran'ında Botan alanına geldim.

Botan alanında kaldığım iki aylık sürede Haziran toplantısına katıldım ve ana birliğin faaliyetlerini yönettim. Hakkında çok şey söylenen bu pratiğin üzerinde kısaca durmak istiyorum.

Haziran toplantısına yönelik Parti eleştirileri ortadadır. Bu toplantıda önceden hazırladığımız planlama onaylandı. Yani yapılanları onaylayan bir toplantı oldu. Yine yeni yönetimler seçim yoluyla oluşturuldu. Dolayısıyla toplantının en belirgin yanı, var olanla yetinme oldu. Ancak toplantıda bazı dayatmaların önüne geçme, onlara geçit vermeme durumumuz da söz konusu olmuştur. Kendi payıma hiçbir biçimde kariyer yapma, yetki gasp etme tutumlarına girmedim.

Toplantı sonrasında birlikler oluşturuldu. Bölge yönetimlerinde yer alan arkadaşların görev yerleri ortaklaşa tespit edildi. Birliklerin oluşturulmasında ise bazı bireysel hesaplarla yaklaşıldı. Dolayısıyla ... ve sorumluluğunu yaptığım ana birlik tümden nitelik olarak düşük ve henüz askerlik yasasıyla alınan savaşçılardan oluştu. Hem arkadaşları tanımamam ve hem de kendime olan aşırı güvenimden dolayı, "Ne olursa olsun yürütürüm" mantığıyla tepki göstermedim. Birliğin bu durumu bir de ...'in rahat ortamına alıştırılan kişiliğin ... gibi zorlukların yoğun olduğu bir alana yönelmemizle birleşince, hem birlik ve hem de ben çok zorlandık. Bir tarafta düşmanın yoğun saldırılarına rağmen, pratiği geliştirme ısrarı, savaşçıların ...'ten ayrılma istemlerinin olmamasına rağmen onları ...'e taşırma çabaları bütün bunları da nitelik olarak çok zayıf bir birlikle yapma; işte bu noktada kaçışlar gündeme geldi.

Söz konusu dönemde kitlelere herhangi bir ters yaklaşımımız yoktur. Halen de iyi olmadı diyeceğimiz eylemimiz yoktur. Girê Nîskê'de 5 arkadaş şehit düşmüştür. Askerlik yasasıyla alınan ve ...'de çalışmak istemeyen bazı savaşçılar kaçmıştır Bunlardan öteye, girilen her köyde toplantı yapıldı. Düşmana darbe indiren, Welatê Bikatê çeteciliğini önemli oranda çözen eylemlerimiz olmuştur. Birlik içinde toplantı sistemi, hareketli yaşam aksatılmadan sürdürülmüştür. Hiçbir hazırlığımızın olmadığı ... gibi bir alan Cûdî ve Mêrdîn(Mardin)'den gelen savaşçılar için adeta bir geri üs durumuna getirilmiştir. Bunlar da hiçbir kayıp verilmeden yapılmıştır.

Üzerinde yoğunca eleştiriler bulunmasına rağmen, ben bu pratiğin olumlu ögelerini ağırlıkta buluyorum ve dolayısıyla bazı eleştirileri bireysel hesaplara ve etkilenmelere bağlıyorum. 15 Ağustos 1989 tarihinden sonraki tahribat ve gelişmeleri ise sorumlu arkadaşların görevlerine sahip çıkmamalarına bağlıyorum. Bazı düzenlemelerin ters yapılması ise kadro boşluğundan, yapıyı tanımamamızdan ve gelişebilirler umudunu taşımamızdan kaynaklandı. Tüm düzenlemeler ise bölge yönetimince yapılmıştır.

Orta Eyalete gidişim talimat gereğidir. Gidişi acele ve nitelikli bir güçle gerçekleştirmek, koşulların zorunlu kıldığı bir durumdu. Partinin, hakkında net değerlendirmeleri olmasına ve benim de çok yi tanımama rağmen ... yanımda götürmem, sorumlu kılmam, eyalet faaliyetlerine yönelirken içine girdiğim en büyük yetmezliktir. Şehit Munzur arkadaşın deyimiyle, "Partinin yıllarca devrimcileştiremediği bir kişiliği ... arkadaş, ben devrimcileştiririm diyor!" Bu tespit ...'e ve onun şahsında Parti talimatlarına yaklaşımımı gösteriyor. Geçmişin tam tersi bir durum var ortada. Geçmişte her yetmezlik içine giren kişiyi bir tarafa atma tutumu varken, bu dönemde de bütün yönleriyle Parti karşıtlığını yaşayan ögeleri ısrarla devrimcileştirmek istemi, inat ve çabası vardı.

Orta Eyalete ulaşma, yerleşme, tutunma, alanın özelliklerine göre gerillayı geliştirme, mevzilendirme, örgütleme, eylemlilik yaşatma, geniş alanlara yayılma durumları taktiğimize yakındır. Ana birliğin eğitimi, örgüt içi sorunların çözümü, çalışma, vuruş ve yaşam tarzının düzenlenmesi taktiğe yakın hususlar oldu. Kitleleri mücadeleye çekmek için gereken önemi vermeme, bir dizi yöntem geliştirmeme rağmen, bunu sorumluluğum altındaki birliğe mal edememe ve hatta sorumluluğum altında kitlelere düşmanlık yapan tutumların dahi gelişmesi, benim en ciddi yetmezliğim olmuştur. Sadece bu konuda değil, diğer hususlarda da doğru olanı birliğe özümsettiremediğim için, alandan ayrılmamla birlikte yenilen ciddi darbeler gündeme geldi.

Botan'a çağrılmamdan sonra görevsizlendirildim. Bu durum bende bir sınırlamaya yol açtı. Yapılan bazı eleştirilerin yerinde olmadığını bilmeme rağmen, Partiye ve pratik görevlere kesinlikle tepki duymadım. Haddim neyse onu bilmeliyim düşüncesiyle, ancak verilen görevleri yerine getirdim. Bu arada doğan boş zamanımın tümünü çözümleme ve daha değişik kitapları okuyarak geçirdim.

1990 Eylül ayının sonunda çıktığım Akademi ortamında Parti Önderliği'nin eğitmeyi amaçlayan yoğun desteğini aldım. Partiyi tanıdığım için beklediğim bu yaklaşım beni eğittiği gibi cesaretlendirdi de. Bir ay kaldım, ama çok şey aldım diyebilirim.

Buraya kadar pratik içindeki durumumu bazı yönleriyle ortaya koymaya çalıştım. Bu pratiğin sahibi olan kişiliğin izahı, söz konusu pratiğin yol açtığı olumlu ve olumsuz gelişmelerin tümü Parti Önderliği'nin Ekim Çözümlemeleri'nde hem genele ve hem de özel olarak bana yönelik geliştirdiği eleştirilerde ortaya konulmuştur. Benim durumum doyurucu bir biçimde izah edilmiştir. Dolayısıyla Parti Önderliği'nin bana yönelik geliştirdiği eleştirileri ben aynı zamanda kendi özeleştirim olarak kabul ediyorum. Bundan sonra onun pratik gereklerini tam anlamıyla yerine getirmek kalıyor.

Kuşkusuz bu kişilik, Parti Merkezi'nde ve Askeri Konsey'de de olsa, geliştireceği fazla bir şey olamaz. Olmamıştır da. Bu nedenle, Merkez yaratma, Konsey'i çalıştırma çabalarımdan bahsetme gereğini bile duymuyorum.

Şimdi Kongremizin Hazırlık Komitesi'nin bir üyesi olarak görev yürütüyorum. Bu, Partinin sunduğu büyük bir şanstır. Layık olmadığım bir sıfattır. Kongre sonuçlanıncaya kadar layık olmaya çalışacağım bir görevdir.

Gerek Kongre süreci boyunca ve gerekse Kongre sonrasında takınacağım tutum tümüyle Partiye layık olma temelinde gelişecektir. Kişi olarak gerek kendime dair ve gerekse de Parti faaliyetlerine dair hiç bir kaygım yoktur. Parti günümüzde bütün gelişmelere hakimdir. Sorunları ortaya çıkarmıştır. Çözüm yollarını ve biçimlerini geliştirmiştir. Kadrosunu yaratmış ve örgütlemiştir. Bütün sorunlarımızın pratikte adım adım çözüleceğine dair güvenim sonsuzdur. Rahat olmanın kaynağı da bu oluyor. Kendime güveni ise, sorunları adım adım çözülen, taktiği oturan bir parti ortamında çalışmak, her şeyiyle kendilerini devrime vermiş yoldaşlar topluluğuyla yürümek, Parti Önderliği'nin eğitici çabaları sonucunda önemli bir teorik birikime ulaşmak, geçmiş pratikten kazandığım deney ve tecrübeye dayanmaktan alıyorum.

Bundan böyle nasıl yürüyeceğime dair çok şey yazıp söylemek istiyorum. Ancak delegelerin zamanını alacağı için kısa keseceğim.

Yoldaşlar, ben kanımı damla damla akıtarak, son damla kanıma kadar sizinle birlikte bu savaşımın içinde ve ön sıralarda yer alacağım. Mazlum'un birikimine, Hayri'nin olgun kişiliğine, Kemal'in saldırı ruhuna, Agit'in vuruş tarzına layık bir tutum takınarak, Parti Önderliği'nin talimatlarına harfiyen bağlı kalarak yürüyeceğim. Bunun için hep kendimi eğiteceğim. Yoldaşlarımın ve halkımın desteğini alacağım. Hiç yetersizliklerim olmayacak demiyorum ancak, karşınıza başı dik alnı ak çıkacağım. Bu benim iddiamdır ve bunu gerçekleştirmede kararlıyım. Ben en çok yetmezliği olan yoldaştan tutalım diğer tüm yoldaşlara kadar hepsinin Parti hattını tutacaklarına inanıyorum, güveniyorum. Yoldaşların da bana güven beslemelerini istiyorum. Geleneğimizde kişinin kendisini belli bir göreve aday olarak göstermesi yoktur. Ben bana verilen her türlü göreve layık olacağım. Hiçbir görevden kaçmıyorum ve hiçbir görevi küçümsemiyorum.

Bu temelde ben IV. Kongremizin çizgisine, onun devrimci gereklerine bağlı kalacağıma ve Partinin haklı beklentilerine beklenen anlamlı cevabı vereceğime dair tüm Kongre delegeleri huzurunda söz veriyorum. Söz böyle olduktan sonra, iki adım ötede şahadete gitmek zamansız da olsa anlamlıdır.

– Partimizin IV. Kongresi hepimiz için yeni ve güçlü bir çıkışın başlangıcı olsun!
– Yaşasın Partimizin yeni bir dönemi müjdeleyen IV. Kongresi!
– Yaşasın ihtilal hareketi PKK!
– Yaşasın Önderimiz APO!
Devrimci selam ve saygılarımla çalışmalarınızda en üstün başarıları diliyorum.

15.11.1990

M. arkadaşın özeleştirisi:

"En önemli sorunumuz, taktik önderlik sorunudur"

Partiyle tanışmam 1977-78 dönemine rastlar. Bu dönemden '79 sonlarına kadar sempatizanlık dönemidir. '80 yılında yavaş yavaş profesyonel faaliyetlere başladım. 15 Eylül 1980'de tutuklandım. 34 ay Maraş ve Hatay cezaevlerinde kaldım. İlk mahkemede tahliye olduktan sonra bırakıldım ve '85 ortalarında Yunanistan'a geçtim. Orada Parti ile tekrar ilişki kurdum. Ve sırasıyla Yunanistan, Belçika, Almanya ve Hollanda'da bulundum. Çeşitli yerel sorumluluklar aldım. Daha sonra Lübnan alanına geldim. 11 aylık bir eğitim döneminden sonra (bu süreçte kamp yönetiminde de yer aldım) Botan Eyaletine geldim. Kademeli bir biçimde çeşitli sorumluluklar alarak en son Botan'da yapılan Ülke İçi I. Parti Konferansı'nda ülke içi merkeze seçildim. Kongreye kadarki döneme değin bu görevi sürdürmeye çalışmaktaydım.

Lübnan alanına gelişim III. Kongre sonrası sürece rastlar. Biz bu dönemde III. Kongre belgeleri üzerinde eğitimlerden geçtik. Açıkça itiraf etmek gerekirse bu eğitimler yüzeysel geçti ve III. Kongre gerçeği yüzeysel kavrandı. Ama III. Kongre kararları ve özellikle de halk ordusunun kuruluş kararı beni derinden etkiledi. Bu kararlar öğrenildiğinde tüm Avrupa'da bir devrimci dalga esti. Tüm yapımız bundan etkilendi. Somut gerçekliğimizi daha da kavramaya başladım. Önderlik nedir, Parti gerçekten bu süreçten güçlü geçebilecek midir? Ordulaşmak gerekiyordu. Halk, cephesine kavuşmak istiyordu. Buna cevap verilebilecek miydi? Yaşanan yoğun yetmezlikler vardı. Bunlar aşılabilecek miydi? İşte III. Kongre tüm bu sorunların panzehiri oldu.

III. Kongre en büyük bir çözümleme olayıdır. Böyle tasvir edilebilir. "Burada çözülen an değil tarihtir, birey değil toplumdur" belirlemesi esasında önemini ortaya koymaktadır. Tüm Parti-Ordu-Cephe faaliyetlerinin en üst düzeyde irdelenmesi ve çözümlenmesi olayıdır. III. Kongre bu anlamda en üst düzeyde bir çözümleme olayıdır ve tarihi bir atılımdır. Parti taktiğine ulaşamayan, gelişmeleri karşılayamayan, partinin taktik önderlik hattından uzak kişilikleri çözmüş, Partinin gerçek taktik önderlik ölçülerini dayatmıştır. Dar ve geri yaklaşımlar III. Kongre gerçeğine çarparak parçalanmış ve gelişim tohumları etrafa serpilmiştir. Bu, büyük bir kişilik çözümlenmesidir. Kürdistan tarihine ve Parti tarihine en eleştirisel bir yaklaşımdır.

III. Kongre büyük bir planlama ve düzenleme hareketidir. Tüm Parti-Cephe ve Ordu faaliyetleri planlanmış ve Parti taktiği netleştirilmiş, buna uygun karar ve düzenlemelere varılmıştır.

Kongre süreci içerisinde bulunmadığımdan dolayı o dönemde fazla gerçekleri kavrayamadım. Yukarda da belirttiğim gibi, bu yüzeysel bir yaklaşımdı. Derinlemesine bir kavrama yoktur. Fazla kavranamayan bir gerçeklik nasıl harekete geçirilebilir, uygulanabilir? Elbette birçok eksiklikle uygulanmıştır. En önemli bir yetersizlik ise sorumluluk olayına yaklaşımdır. Esasında ciddiyetle yaklaşılmamıştır. Gerekli ciddiyetle ve olgunlukla yaklaşılmadığı özellikle Botan pratiğinde ortaya çıkmıştır. Sorumluluğa sımsıkı sarılmama, gereklerini yerine getirmek için bitmez tükenmez bir çaba sergilememe, daha çok kendiliğindenciliğe bırakma ve yine sorumluluğun ağırlığını hissetmeme, bayağı bir görevmiş gibi ele alma olayı var ki, en kötüsü de budur. Sorumluluk ağır bir olaydır. Yönetim, yönetici güç olma müthiş sorumluluk duygusu isteyen bir durum. En kaba terimle görevlere yaklaşımda bir hafiflik vardır. Her ne kadar bir şeyler yapılmak istendiyse de, görevlere belli oranda sahiplik edildiyse de bu yetersiz ve partinin önderlik gerçeği ile çelişen bir durumdadır.

Benim yönetim kademelerinde yükselişim açık ki çok hızlıdır. Bu biraz da dış nedenlerden, boşluklardan kaynaklanan bir durumdur. Yani ben hakkettiğim yerdeyim diyemem. Önemli oranda arkadaşın şehit düşmesi, gelişmelerin artık bizi aşan durumlara ulaşması boşluklar doğurdu ve ben bu durumdan dolayı Konferans'ta merkeze seçildim.

Mesele kendimi merkeze layık görüyor muyum, görmüyor muyum meselesi değildir. Mesele ne kadar görevinin adamı olabildim meselesidir. Şimdi pratiği şöyle bir gözden geçiriyorum. Gerçekten başarabildim mi? Hayır! Tümden mi işe yaramazdım. O da değil. Fakat önemli örgütsel görevler, sorunların yoğunlukta olduğu, Parti taktiğinin, önderlik gerçeğinin, Parti yaşam biçiminin, vuruş tarzının vb. raydan çıktığı, çıkartıldığı böylesi nazik bir dönemde daha alt düzeylerde kendimi sınırlandırarak, görevlerime, yetkilerime yaraşır bir pratik sergileyemedim. Dar bir sorumluluk alanı içerisinde kaldım. Şunu açıkça belirtmek gerekir: PKK'nin taktik önderlik gerçeğini kavrayamadım, ağırlığını hissedemedim ve sonuç itibarıyla daha alt düzeylerde kaldım. Bu, merkezi görevleri başaramadım demektir.

Başta Parti Önderliği olmak üzere tüm Parti bana önemli yardımlarda bulundu. Beni geliştirmek için önemli olanaklar sağladı. Yönetim tecrübesi edinmem için Avrupa'da, Akademi'de ve en son da Botan'da önemli yönetim kademelerinde yer verdi, destek oldu. Fakat ben onca saygı ile karşılanması gereken desteğe rağmen olaya ciddiyetle yaklaşmadım ve şu andaki durumumla, görevim gereği bulunmam gereken konumdan uzak bir durum sergilemekteyim.

(...)

Kadro sorunu günümüzde kendisini dayatan en önemli bir sorundur. Şimdiye kadar Parti Önderliği'nin yoğun çabaları ile yetiştirilen ve ülkeye gönderilen kadrolar önemli oranda boşluğu doldururken -gerçi çoğu işlevsiz bırakılmıştır- bu günümüzde yetmemekte ve önemli darbeler de aciliyetini artırmaktadır. Şehit düşen kadroların yeri doldurulmadığından dolayı önemli boşluklar yaşanmıştır. Kadro eğitim merkezleri oluşturmak gerektiği açıktır. Yine birliklerde eğitimlerle bu yapılabilir. Kişi kendi eğitimine ağırlık vererek kendini yenileyebilir. Kendini yenileyemeyen birey, örgüt bitmiş demektir. Bu temelde pratiğe baktığımda önemli yetersizlikler kendisini göstermektedir. Bir kere ne kendimin ne de kadroların eğitimi ile ilgilenmedim. Yedekler geliştirmedim, kadro-komutan adayları oluşturamadım. Sorunun önemine denk düşen bir yaklaşım sergileyemedim. Bir kere eğitim olayı ihlal edilmiştir. Savaşçı eğitimleri yapıldı, fakat komutan-kadro adaylarının yetiştirilmesine gereken önem verilmemiştir.

Eskiden beri şu yaklaşım hakim: Yeni kadro yaratamadığımızdan dolayı hep eskilere bağlı kalma, mutlak bağlı kalma olayı gelişti. Her yerde bu böyledir. Akademi'den gönderilen arkadaşlara yeterince doğru yaklaşamadım ve kendilerinin de yanlış yaklaşımlarından dolayı boşluklar doldurulamadı. Bu ne pahasına olursa olsun eskilere bağlı kalmaya yol açtı ve faaliyetleri olumsuz yönde etkiledi. "Ben gidersem faaliyetleri kim yönetecek" veya "görevden alırsam faaliyetleri kim yürütecek" saplantısı bizde gelişti. Bu kadro politikasındaki önemli yetersizliklerimden birisidir.

Kadroları sorunlara ortak etme, onlarla yoğun tartışma vardı. Gerçekten önemli görevlendirmelere de tabi edilmişlerdir. Fakat günlük ilgilenme, eğitimine ağırlık verme zayıftır. İnisiyatif tanınmıştır. Fakat yedek haline getirilmemiştir. Her ne kadar çaba varsa da, yine yeterli değildir.

Halka yaklaşım '89 ve '90 yılında en çok ihlal edilen bir husustur. Feodal çeteci yaklaşımlardan, faydacı yaklaşımlardan tutalım, kuyrukçu yaklaşımlara kadar her yelpazeden yaklaşımlar sergilendi. Örgütlendirilmesi ve düşmana karşı temel bir silah haline getirilmesi gereken kitleler kaçırtıldı. Bu yaklaşımlar içerisinde daha çok kitleye gerillanın ihtiyaçlarını temin etmek için yaklaşım benim pratiğimde de görüldü. Kitlelerin gerillanın ihtiyaçlarını temin için kullanılması onların potansiyel güç olarak kalmasına sebep oldu, hatta çekincelerini sık sık belirttiler.

Halka yanlış yaklaşımın bir diğer sonucu ise, geçmiş faaliyetlerde feodal çeteci anlayıştan dolayı kitlelerin bizden uzaklaşması -hem de bize en yakın kesimlerin-, hatta çeteleşmesi olmuştur. Partinin bunu sert bir şekilde eleştirdiği ve doğru yaklaşımın ne olduğunu ortaya koyduğu belli idi. Fakat bu doğru yaklaşım yer yer aşınmaya uğradı. Kitleleri kaçırtmayayım derken bu sefer kuyrukçuluğa varan bir yaklaşım gündeme geldi. Doğru yaklaşım tutturulamadığından dolayı Parti otoritesinin zayıflaması yer yer yaşandı.

Bulunduğum tüm alanlarda kitlelerin örgütlenmeye açık olduğu belli. Her ne kadar aşırı yanılgılı, despotluğa varan bir yaklaşımın sahibi olmasam bile, var olan bu potansiyeli örgütlülüğe dönüştürmede zayıflığım var. '89 pratiğinin eleştirisi kitlelerde olumlu bir hava yarattı, fakat biz bu olumlu havayı örgütleyemedik. Kitleleri çeşitli birimler, komiteler çerçevesinde bir araya getiremedik. Kitlelerin örgütlenmesine değil, gerillaya ağırlık verdik, eylem yapmaya ağırlık verdik. Onu da tam olarak başardığım söylenemez. Yani kitlelerin devrimdeki gücü tamamıyla kavranamamıştır. Gereken önem verilmemiştir. Çok nispi bir şekilde kitle örgütlenmeye çalışıldıysa da burada yaratıcılık yoktur. Bir ilişki ne kadar önemlidir, o ilişki hangi örgüt içine alınacak, nasıl harekete geçirilecek, bu netleştirilmemiştir.

Dönem serîhildan dönemidir, halkın devrim olayına sahip çıkma dönemidir. Bu dönemi karşılayabilecek partinin kitle politikası nettir. Bu politikayı özümsedim mi, bu dönemi kavrayabildim mi? Tamamıyla kavrayamadım diyemem, 21 Mart Cizîra Botan(Cizre) serîhildanı başlarken bu gerçek kafalara çarptı. Daha önce böyle birşey beklemiyordum. Bu kitlelerin nabzını elimizde tutmadığımız anlamına gelir. Tabii kitlelerin nabzını elinde tutmadın mı onu hazırlayacak örgütlenmelere de gidemezsin. Yine kitleler her yerde serîhildanı geliştirirken tam zamanında gerillanın buna cevap verememesi, bu konuda gecikmesi de önemli bir eksikliktir. Kitle hareketliliği gerilla ile bütünleştirilememiş, kitleler savunmasız bırakılmıştır. Bu da bir gerçektir.

Serîhildanlar gündemde iken merkezi olarak da bir örgütlenmeye gidilmedi. En azından merkez içerisinde bir serîhildan komitesi oluşturulmalı ve bu alt birimlere kavuşmalıydı. Fakat merkez kendini bu konuda örgütleyemedi. Bunun derin bilinci ile hareket bile edilemedi. Buna biz de dahiliz. Doğal olarak merkezin bu konumda olmasında sebep bizim bu yetmez yaklaşımımızdır. Eğer merkez kendini serîhildanları karşılayabilecek bir düzeyde örgütleseydi, hatta biz bireysel olarak bile kendimizi zorlasaydık önemli gelişmeler yaratabilirdik. Fakat gelişmeleri kendiliğindenciliğe bıraktık. Parti öncülüğünü bu temelde oturtamadık ve bir anlamda kitlenin kuyrukçusu olundu. Kitleye önderlik etme bir yana, kitle önderlik eder konuma gelmiştir. Ve iyi incelenirse, '90 yılı kitlelerin partiye sahip çıkması ile kurtarılabilmiştir.

Gerillanın savaş tarzı uygulanmış mıdır? Bireysel çaba ve çıkışlar vardır. Bunlar amatörce çıkışlardır. Pusu, baskın, mayınlama, gece pusuları, taktik saldırılar var. Fakat yeterince planlamama, buna gerekli önemi vermeme var. Bir de eylemleri, savaşı süreklileştirememe, yani sorunlar kendini dayattığında -zamanında örgütlenemediğinden dolayı- gerileme başgöstermektedir. Yani savaşa tam hakimiyet zayıftır. Her ne kadar silahlı mücadelenin sürdürülmesinde çaba varsa bile hiç de yeterli değildir ve somut bir sonuca ulaşamamaktadır.

Askerlik kanunu yerinde bir karardır. Fakat uygulamadaki yetersizliklerden dolayı uygulanamaz duruma gelmiştir. Burda bizim yanlış yaklaşımımız vardır. Özellikle ...'de Ülke İçi I. Konferans'a kadarki dönemde fazla yanlış olmayan uygulama yürütüldü. Fakat Konferans sonrası tutuculukla eleştirildik -ki bu yaklaşımın izleri vardı. Yine Yürütme'den bir arkadaşın, "filan arkadaş şunu yapmamışsa görevden alınsın, diğeri öyle yapmamışsa görevden alınsın, yine M. arkadaş genç çıkarmamışsa görevden alınsın" biçiminde dayatması oldu. O dönemde bu yanılgılı yaklaşım hakim hale gelmişti. Bu kitleleri müthiş kaçırtmaktaydı. Buna karşı çıkma bir yana biz de pratiğimizde uygulamaya çalıştık. Ve bu bizi kötü sonuçlara götürdü.

Ordulaşmada dengeli gelişme esastır. Biz nicelik olarak arttık, fakat nitelik olarak düşüş vardı. Yine kadro-komutanların yetiştirilmemesi bizi zayıf bir konuma itti. Nitelik seviyeyi düşürdü. Gerçekten takım-manga örgütlenmelerine gitmekte zorlanıyorduk. Yani bu konuda kör bir yaklaşım sergiledim ve olumsuz sonuçların sahibi oldum.

Sonuç itibarıyla savaş kurmaylığına, taktik önderlik hattına ulaşamadım, her ne kadar bireysel bazı çıkışlar olduysa da gerilla savaşını profesyonelce değil, amatörce ele aldım. Bu amatörlük tüm pratiğime damgasını vurmuştur.

Kendi durumum hakkında en son neler belirtebilirim? Bunu Parti Önderliği'nin II. Ulusal Konferans döneminde geliştirdiği eleştirileri ve son pratik dönemi ele alarak değerlendirmeye tabi tutmanın daha doğru bir yaklaşım olacağı kanısındayım.

Parti Önderliği şöyle diyor: *"M. arkadaş Akademi ortamında biraz kişilik verdirilmeye çalışılan bir arkadaşımızdır. Onun da aktif çaba sarfeden tutumu ve hızla kavrayışa ulaşma özellikleri vardır. Ve bu onu erkenden, biraz boşluk doldurma kaygısıyla, merkezi bir görev içinde tutmaya götürdü. Bazı olumlu özellikleri olmakla birlikte onun politikada toyluğu var, eğitimde, düzenlemede vb. konularda olgunluk sergileyemedi. Kendisinin birçok yetersizliğini ele verdi. Halen emekleme safhasında olan bir arkadaşımızdır. Amatörlükten doğru bir biçimlenmeye geçişi yaşıyor. Hakkında nihai bir belirlemeyi, eleştiriyi yapmak fazla gerçek olmayabilir. Ama bu durumuyla da öyle görevlere layık birisidir de diyemeyiz. Tipik bir amatör ve emekleme sürecinde, aynı zamanda toyluğu yaşayan bir arkadaşımız oluyor. Daha fazla tecrübe içinde tutmak, doğru parti ölçülerinde ısrarlı olmak; bu temelde bir gelişim ve böylesine bir göreve layık olabileceğini belirtmek önem taşıyor. Bu temelde, şartlarımızın bu olduğunu bilerek kendine yüklenmesi, aşama kaydetmesi gerektiğini, aksi halde görevde daraltmanın kendisine de dayatılacağını bilerek, özellikle yakın çevrenin yardımıyla birlikte, bu biçimde üzerinde durarak, olumlu özelliklerini çizgi esaslarına göre yetkinleştirerek beklenen konuma ulaşmayı bilmesi en doğrusu oluyor... Amatör ve yeteneklerine biraz sevdalı olduğu ortaya çıkıyor. Sınıf bakış açısını hızla yitirebiliyor. Ve güncel ihtiyaçlara göre bunlara girmekten tehlikeli de olsa bazen kaçınamıyor. Beklemediği bir dönemde böylesine önemli bir göreve gelmesi bunda rol oynamış olabilir. Fakat bu temel bir bahane olarak ileri sürülemez. Biraz da boşluğun ortaya çıkardığı bir görevlendirme oldu. Fakat bu olumlu özelliklerin üzerinde ısrarlı durulsaydı ve Partinin biçimlenişini esas alarak partinin her düzeydeki politikalarına sıkı sıkıya bağlı kalsaydı, oldukça yoğun çabanın olumlu varlığı ile oldukça gelişebilecek bir konumdaydı. Halen yaklaşımımız bu temeldedir. Onun kendine has, öyle biraz kişiliğine sevdalı gibi gözüken yanlarını kesinlikle aşması gerekiyor. Güncel bir ihtiyaca göre bir anda taktiği bir tarafa bırakarak ister güç getirememe biçiminde olsun, ister bir anlamda bireysel bir yaklaşım olsun, kendini özerk bir konumda tutması kabul edilemez. Bu biçimde pratik içerisinde hareket etmesinin ciddi bir sakınca olduğunu bilerek, ortaya çıkan olumsuzluklarını gidererek, kendi eğitimini yapmalı ve parti terbiyesini almasını bilmelidir. Olgun devrimciliğe kesin ulaşmayı bilmelidir. O canlı, hareketli konumunu olgun bir devrimcilik biçiminde kesinlikle somutlaştırmalıdır".*

Yukarıdaki eleştiriler ve son pratik temelinde değerlendirirsek; taktik önderliğe ulaşılamamıştır, yeterli ölçüde bir sorumluluk duygusu ile hareket edilmemiştir. Profesyonelce değil amatörce hareket edildi, bu konuda olgunlaşılamadı. Parti yaşamında da olgunluk sergilenemedi. Her ne kadar yoldaşlık ilişkilerinde kolektif olma çabalarımda olumlu yanlar varsa bile bu böyledir. Yeterli ideolojik-politik yaklaşımın sahibi olmama -ki bu sınıf bakış açısının yitirilmesine yol açtı-, dar politik yaklaşımlarla, günü kurtarmayı hedefleyen yaklaşımlar sergileme, meseleler üzerinde gerekli yoğunlaşmayı sağlamadan aceleci ve plansız hareket etme, "sonuç ne olabilir" endişesini taşımama, örgüte ve resmiyete gelmeme, kendine aşırı güvenin objektif olarak kendine sevdalanmaya yol açması, sorunun esası ile uğraşılması gerekirken

Devamı 27. sayfada

Yeni bir atılım ve provokatif çırpınışlar

Baştarafı 1. sayfada

ve ihanete dayanıyor, emperyalizm ve tasfiyeci sol kesimlerce de besleniyordu. Bu karşı-devrimci çabalarında her türlü küçük-burjuva bireysel güdü ve eğilimleri harekete geçirmeye ve böylece direnişçi ruhu öldürmeye çalışarak militanları düşürmeyi hedefliyordu.

Başarısızlığa uğrayan 1983 provokasyonunun misyonunu 1988'lere gelindiğinde yeni bir provokasyon üstleniyordu. Her türlü saldırı ve komploya karşın gelişimi durdurulamayan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğmanın yollarının önderliğin tasfiyesinden geçtiği tesbitiyle, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganlarında ifadesini bulan saldırılar başlatılıyordu. TC ve emperyalizmin tezgahladığı bu provokasyon, 1983 provokasyonunun bir devamı ve tamamlayıcısı niteliğindeydi. Aynı amaca yönelmekteydi ve o da diğeri gibi, PKK'yi özünden boşaltmak, tasfiye etmek, işbirlikçiliğe ve teslimiyete çekmek peşindeydi. Ancak biliniyor ki, bu karşıdevrimci girişim de boşa çıkarıldı.

Ne var ki, mücadele sürdükçe düşmanın ve uzantılarının komplo ve provokasyonlarının da sonu gelmeyecekti. Değişik zeminlerde ve değişik biçimlerde de olsa, mücadelemizi içten baltalamak ve tasfiye etmek isteyen hainler çıkacaktı ve çıkmaktadır da. Partimizin IV. Ulusal Kongresi'nin başarıyla gerçekleştirildiği ve Kongre kararları temelinde Kürdistan'da bugüne kadarki en büyük gerilla atağının yaşandığı günümüzde mücadelemizi tasfiyeyi amaçlayan ve ucu TC'den ABD ve İngiliz emperyalistlerine, oradan da I-KDP'ye kadar uzanan hainane girişimler geliştirilmek istenmektedir. Bu girişimlerin bir parçası olarak, savaş kaçkını iki unsur Parti saflarından kaçarak I-KDP'ye sığınmış, Partimiz ve Parti Önderliğimize karşı kirli bir savaşın piyonları haline gelmişlerdir.

İçinden geçtiğimiz dönemin özellikleri ve mücadelemize karşı yürütülen savaşın büründüğü biçimleri ele almadan önce sözkonusu unsurların konumlarına değinmek gereği vardır.

Savaş kaçkınlarından biri olan Mehmet Şener(Ahmet) unsuru 12 Eylül faşizmi öncesinde yakalanıp Diyarbakır Cezaevi'nde uzun süre yatmış, 1988'de salıverilmiştir. Cezaevinde iken başlangıçta direniş göstermiş, giderek düşmana teslim olmuştur. 1984 Ocak Direnişi sürecinde ise hem "Türklük Andı"nı okumuş ve hem de yapımız içinde tek tip elbiseyi ilk giyen kişi olmuş, üstelik de tek tip elbiseyi yapımıza kabul ettirmeye çalışmıştır. Yoğun tepki toplayan bu tutumlarıyla birlikte, idam edilmemesi karşılığında düşmanla anlaştığı ve direnişi içten sabote etmeye çalıştığı yolunda yaygın söylentiler, hem cezaevinde ve hem de dışarda gelişmiştir. Bunun üzerine Cezaevi Parti Merkezi tarafından tüm resmi görevlerinden alınmış ve 1986 yılı sonlarına kadar da her türlü resmi görevin dışında tutulmuştur. Fakat o çeşitli biçimlerde saflarımızı zehirlemekten geri kalmamış, kendini dayatarak, çeşitli Parti kadrolarıyla sürtüşmeler içine girip onları hedefleyerek, cezaevi Parti Merkezi'nin otoritesini zedelemek için alttan alta komplocu yöntemler geliştirerek olumsuzluklarını sergilemiştir. Düşmanın her türlü saldırı ve komplolarına karşı direnişçi ruhu bilemek gerektiği bu dönemlerde Şahin-Yıldırım hainleri dıştan her türlü yöntemle kadroları düşürme, direnişi boğma çabalarını geliştirirken, o da temsil ettiği ruh ve başvurduğu yöntemlerle içten bu çabalara omuz vermiştir.

1988'de salıverilen bu unsur yurtdışına çıkış hazırlıkları içindeyken yakalanmış ve askere alınmıştır. Bir süre sonra da kaçarak yurt dışına çıkmış ve Partiyle bağ kurmuştur. Parti kendisini yeniden yaratması için her türlü imkanı sunmuş, Akademi zemininde çeşitli yetkiler ve görevler vermiştir. Daha sonra da gerek II. Ulusal Konferans ve gerekse IV. Ulusal Kongre'de aktif görevler içine alarak gerçekliğini tanımaya çalışmıştır.

Bu unsur daha saflara gelişinin başından beri Parti yaşamı ve militan kişiliği ile sürekli çatışmış; düşmanın cezaevlerinde geliştirdiği rehabilitasyon politikasının en belirgin sonuçlarından biri olan çarpıtılmış hümanizm anlayışını, küçük-burjuva duygusallığını, bireysel yaşam güdülerini sergilemiş ve Parti kadrolarına da aşılamaya çalışmıştır. 1983'lerde provokasyonun şekillendirmek istediği tipin tüm özelliklerini şahsında saflara taşırmaya çaba sarfetmiştir. Düşmana duyulan soylu kini törpüleyerek sınırsız bir liberalizmi ve pasifizmi ruhlara egemen kılmak istemiştir. Tüm bu kişilik özellikleri ve yaşam tarzıyla, ister zımmi ve isterse fiili olsun, düşmanın içimizdeki bir uzantısı konumunda olmuştur.

Savaş kaçkını diğer unsur, Cangir Hazır(Baran) ise I-KDP saflarından Partimiz saflarına gelmiş,uzun yıllar savaş birliklerimiz içinde yeralmış, sorumlu kademelerde de bulunmuştur. Bu unsur da tüm pratiğinde koyu bir sağcılığı yaşamış, feodal-komplocu anlayışın sahiplerinin Parti karşıtı pratiklerine omuz vermiştir. Saflarından geldiği I-KDP'inin tüm olumsuz anlayışları ve savaş tarzını saflarımıza taşırmaya çalışmış, onun saflarımızdaki bir ajanı konumunda olmuştur. Bu konumundan dolayı da, görev alanı olan Çukurca'da savaş çizgimiz geliştirilmeyip, bu alan I-KDP'nin çıkarlarının kollandığı bir alan halinde tutulmaya çalışılmıştır.

Bu her iki unsur bir süre Akademi ortamında yönetici düzeyinde görevlendirilmiş, bu süreçte II. Ulusal Konferans'a da katılmışlardır. Aynı şekilde IV. Ulusal Kongre platformunda da yer almışlardır. Ancak bu kadar yetkin ortamlarda yeralmalarına karşılık kendilerinde dönüşüm yaratmadıkları gibi saflarımızı da sinsi yol ve yöntemlerle zehirlemeye çalışmış, kontra yöntemlerine başvurmuşlardır. Parti saflarındaki bazı bayan kadroları kendi Parti karşıtı amaçları doğrultusunda kullanmaya çalışmışlardır. Parti dışı yoz ilişkiler için ortam yaratıp kadroları bu yolla özlerinden boşaltmaya çalışmışlardır. Partiye bağlı kadroları ise komplocu yöntemlerle Parti karşısında suçlu konuma düşürmeye, sorgulamalara maruz bırakmaya çalışmışlardır. Buna karşılık, Metin unsuru kendi yönetimleri döneminde **Hasan BİNDAL** yoldaşı katlettiği halde kendisini denetim altına almayı dahi düşünmemişlerdir.

Kendilerini Partiye açmamaları ve Parti çıkarlarıyla bağdaşmayan pratikleri nedeniyle Parti bu unsurların gerçekliklerini anlamak için kendilerini çeşitli denemelere tabi tutmuş, IV. Kongre sürecindeki tutumları ile kendilerini ele vermeleri üzerine de denetim altına almıştır.

Parti Önderliği, IV. Kongre Merkez Komitesi'ne 15 Ocak 1991 tarihli talimatında bu unsurların durumuna ilişkin şunları belirtmektedir:

"Bu iki arkadaşımız, özellikle uzun bir süreden beri yürüttüğümüz doğrultuyu netleştirme ve Partiyi buna katma çabamızı anlamamışa benzemektedirler. Anlamış olsalar da gereken sonucu kendileri için çıkarmamışa benzemektedirler. Onların da aktif katılmasına çaba harcadığımız Konferansı (PKK II. Ulusal Konferans, bn.) *da anlamamışlardır. Çabaların özünü anlamayıp yanlış değerlendiriyorlar. PKK'nin yaşadığı dönüşümü göremiyorlar, başka türlü yaşamaya çalışıyorlar. Üzerine başka türlü tutum belirlemeye çalışıyorlar. Yanılgı. En azından şimdilik bu söylenebilir.*

"...PKK'nin gelişmesi, özde ve biçimde bilinmektedir. Dikkatle değerlendirmelerini, bunun için inceleme, araştırma yapmalarını salık veriyorum. Bir kez daha PKK gerçeğini doğru özümseyip, özellikle de kendilerini bu temelde biçimlendirmelerini bir yoldaş olarak öneriyorum.

"... olayında kendilerini ele vermişlerdir. Dolayısıyla tehlikeli bir eğilimin ısrarlı savunuculuğunu bize rağmen ve Kongre gerçeğimize karşı da, samimi olmayan bir biçimde yansıtmışlardır. Ben bu konuda alınan karara muhalif olduğum gibi, onların bu nedenle -ki başka nedenler de var- görev almalarına da karşıyım. Merkeze seçilmelerini saygıyla karşılıyorum, fakat görev almalarını onaylamıyorum.

"İlaveten, bu görev onaylamama süreci boyunca, kendi pratiklerinin soruşturulmasını öneriyorum. Baran'ın bir bütün olarak Çukurca pratiği PKK'nin savaşçı çizgisinin hayata geçirilmesi değil. Hatta ne kadar PKK'li olduğunun soruşturulmasını öneriyorum. Bir bütün olarak, ne kadar PKK'lileşip PKK'lileşmediğinin bu soruşturma süreci boyunca anlaşılması gerektiği kanısındayım. Önerim budur.

"Ahmet arkadaşın da, özellikle zindan direnişlerindeki konumunun (82-84), çıkış sürecinde TKP'lilerle ilişkisinin, bir bütün olarak ailesi ile ilişkileri ve ailesinin konumunun iç-içe kapsamlı bir soruşturmayı gerektirdiğini, dolayısıyla bu soruşturma işinin tamamlanmasına kadar, bu iki arkadaşımızın görevlendirilmemesini öneriyorum merkezimize."

Parti dışı konum ve anlayışlarının Parti ortamında hayat bulamayacağını ve kendilerini ele verdiklerini anlayan bu iki unsur, artık Parti saflarında düşmanca çabalarını geliştiremeyeceklerini görüp Partiye ait paraları gasbederek kaçmış ve I-KDP'nın kanatları altına girmişlerdir. Üstelik gerillaya ait silah depolarının yerini I-KDP'ye ihbar ederek tam bir kontra pratiği örneği sergilemişlerdir. Kaçtıktan sonra çeşitli yerlere telefonlar açarak Partiye ve Parti Önderliği'ne alçakça dil uzatmışlardır. Kendi suçlu ve Parti dışı konumlarını gizleyerek çeşitli sıfatlar takmış, geçmiş provokasyonların çeşitli iddialarını dile getirmişlerdir. Bu iki alçak mevcut konumlarıyla I-KDP ve ABD emperyalistlerinin elinde Partimiz ve mücadelemize karşı kullanılmaya çalışılan birer piyon durumundadırlar.

Son dönemlerde meydana gelen bazı gelişmeleri göz önüne getirdiğimizde görülmektedir ki, bu iki unsurun kaçışları ve sığındıkları güçler tesadüfi değildir. Özellikle 1988 provokasyonu göz önüne getirildiğinde göze çarpan benzerlikler bunu daha da açık ortaya koymaktadır.

Her şeyden önce, bu unsurların kaçtıkları dönem çarpıcı bir dönemdir. Güney Kürdistan halkına insani yardım adı altında güçlerini Kürdistan'a yığan emperyalizmin gerçek amaçlarının açığa çıkmaya başladığı bir dönemden geçiyoruz. Bu emperyalist yığınağın esasta Kuzey-Batı Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesini ezmeye yönelik olduğu netleşiyor. Nitekim I-KDP, ABD ve İngiliz askerlerinin vurucu gücü olarak Partimize karşı saldırı girişimleri içinde bulunuyor. Gerillalarımızın yerlerini, sayılarını, savaş güçlerini tesbit ederek emperyalistlere bildiriyor, onlara klavuzluk yapıyor ve ortak bir saldırıyla güçlerimizi imha etmenin hazırlığı içinde bulunuyor. Tamamen ABD'nin bir uydusu haline gelen I-KDP, ABD yetkililerinin günlük emirleriyle hareket ediyor. Önümüzdeki günlerde ARGK gerillaları I-KDP'nin vurucu gücünü oluşturduğu emperyalist askerlerin saldırılarıyla her an yüzyüze gelebilir. Bunun birçok işareti var. Ve işte tam da böylesi bir dönemde bu iki hain kaçarak I-KDP'ye sığınıyor ve silahlarımızın yerlerine varıncaya kadar düşmana çeşitli bilgiler sunuyor. Bu kaçışın genel planların bir parçası olduğu anlaşılıyor. '88 provokasyonunda nasıl ki MİT ajanı bazı hainler F. Almanya devletine sığınıp onların saldırılarının piyonluğunu yaptılarsa, bu iki unsurun da bugün aynı rolle sahneye çıktıklarını söylemek yanılgılı olmayacaktır.

Diğer önemli bir nokta, gerilla mücadelemizin tasfiyesi planlarının yoğunluk kazandığı bir dönemde kaçışın gerçekleşmiş olmasıdır. Başını Özal'ın çektiği politika gereği, TC'nin mücadelemizi tasfiye etmede umudunu gerillanın sınırlandırılmasına bağladığı biliniyor. Nitekim Körfez Savaşı boyunca ve sonrasında gerek burjuva basınına yansıyan çeşitli değerlendirmeler, gerek Parti Önderliğimizle röportajlar yapmak üzere gelen çeşitli gazetecilerin getirdiği mesajlardan anlaşılan, gerilla mücadelesinin durdurulması ya da yumuşatılması koşuluyla PKK'ye legal ortamın açılabileceği fikrinin Özal ve çevresinde geliştiğiydi. Gerilla mücadelesinin Kürdistan'daki tüm gelişmelerin anahtarı olduğu dikkate alındığında, mücadelemizin tasfiye edilmesinin sinsi bir planı ile karşı karşıya olduğumuz anlaşılacaktır. Durum bu iken, Mehmet Şener adlı unsurun IV. Kongre'de "Şehir ve kır arasında denge sağlanmıştır, hatta Botan'ın rolü ikinci plana düşmüştür" tarzında bir değerlendirme yapması anlamlıdır. Açık ki, bu tespit sömürgecilerin mücadelemize yönelik politikaları ile çakışmakta, düşmanla fiili bir bağ içinde olsun veya olmasın bu unsurun sömürgeci politikanın bir uzantısı olduğunu ortaya koymaktadır. Yine, kaçtıktan sonra Parti Önderliğimiz hakkında "O bir Çavuşesku'dur" tarzında sözler sarfetmesi emperyalizmin "yeni düzen" politikasına, devrim kaçkınlarının ne ölçüde umut bağladıklarını ve devrime saldırırken hangi zemine dayandıklarını ortaya koymaktadır. Bu sözleri I-KDP'ye sığındıktan sonra, yine bu güçlerin Partimiz ve silahlı güçlerimize yönelik saldırılara hazırlandıkları bir dönemde sarfetmesi hangi tür politikaların aleti olduğunu gösteren bir diğer çarpıcı yöndür. Yıllardır saflarımızda koyu bir sağcılığın, liberalizmin ve KDP uygulayıcılığının temsilciliğini yapan savaş kaçkını yandaşı ile birlikte gerilla silahlarının yerlerini ilkel-milliyetçilere ihbar etmeleri de ulusal kurtuluş mücadelemize ve gerillaya sınırsız düşmanlıklarını ve ne ölçüde alçaklaştıklarını gösteriyor.

Bu savaş kaçkınları, mücadele saflarının dışına kendilerini böylesine onursuzca atmakla sömürgecilerin son çıkardıkları pişmanlık yasası niteliğindeki "şartlı salıverme" ve "terör yasası"na da cevap vermiş olmaktadırlar. Bilinmektedir ki, bu yasalarla sömürgeciler direnişe en büyük cezayı biçerken, teslimiyet, ihanet ve reformizme de davetiye çıkarmakta, yaşam yolu açmaktadırlar. Bu yasalarla, sömürgeciler, tüm teslimiyetçileri ve direniş kaçkınlarını direnişe karşı, savaş açmaya ve devletin politikalarıyla bütünleşmeye çağırmışlardır. İşte bu iki savaş kaçkını, ruhlarında rehabilitasyon politikası ve ilkel-milliyetçiliğin yarattığı onulmaz teslimiyetçilikleriyle TC'nin bu çağrısına cevap vermiş ve layık oldukları yere gitmişlerdir.

Bu son gelişmeyle de görülmüştür ki, mücadelemiz geliştikçe ve atılım üstüne atılım yaptıkça yaşam olanakları tükenenler kader birliği yapmakta, çürümüş varlıklarını bu şekilde sürdürmek istemektedir. Yükselen mücadelemizin ateşinden kaçanlar suçlular ittifakında bir araya gelmektedirler. IV. Ulusal Kongremizle birlikte açılan süreçte mücadelemizin bugüne kadarki en büyük atılımına tanık olmaktayız. Bu durumda iyice paniğe kapılan TC, emperyalizmi imdada çağırmış; Ortadoğu'da çıkarlarını güvenceye alma telaşını yaşayan emperyalizm de baş tehlike olarak gördüğü PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ezme çabasında ilkel-milliyetçi işbirlikçiliği bir koçbaşı olarak kullanmaya yönelmiştir. İşte bu suç ortaklığına şimdi de ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında kendi çürümüş güdülerini tatmin edemeyen ve işbirlikçiliği ruhlarında yaşayan savaş kaçkınları katılmışlardır. Daha önceki provokatörler kadar bile şansları bulunmayan bu döküntüler sığındıkları efendilerinin elinde birer piyon olmaktan öteye gidemeyeceklerdir. Devrimin seli karşısında en büyük çıkmazı yaşayan sömürgeciler, emperyalistler ve ilkel-milliyetçiler gibi bu savaş kaçkını hainler de halkımızın lanetinden kurtulamayacaklardır.

Devrimimizin gücü karşısında kendilerini safların dışına atan bu iki hain de kendi öncellerinin yaşadığı başarısızlığı daha baştan yaşamışlardır, en lanetli bir tükenişe mahkum olmuşlardır. Halkımız ve dostlarımızı bu gelişmeden haberdar etmeyi devrimci sorumluluğumuzun bir gereği görürken, gerilla mücadelemizin yeni zaferlerini yaşamanın coşkusunu yaşıyoruz. Her türlü kiri, pası temizleyerek yükselen gerilla savaşı halkımızın umutlarını bugün her zamankinden daha fazla besliyor ve gereken cevabı veriyor.

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her soydan uşakları!

– Yaşasın gerilla savaşımız!

M. arkadaşın özeleştirisi

Baştarafı 25. sayfada

dal-budakları ile uğraşma, bu temelde enerjisini boşa harcama, çözüm gücü olamama, düşmanın geliştirdiği taktiklere yaratıcı devrimci taktiklerle cevap verememe, savaşı bir sanat olarak ele almama vb. yetersizlikler pratiğimde ortaya çıktı.

Yine en önemlisi, Parti çizgisini savunmada yanılgılı yaklaşımlar var. Ne kendi pratiğimde parti çizgisini tamamıyla temsil edebildim, ne de pratikte sağ-tasfiyeci bir pratik yaşanmasına rağmen buna karşı bir mücadele geliştirebildim. Parti çizgisini hakim kılamadım.

IV. Ulusal Kongre gibi bir gerçekliğe doğru giderken bu tür yaklaşımlar içinde bulunmak kabul edilemezdir. Mutlaka ve mutlaka radikal bir dönüşümle IV. Ulusal Kongre gerçekliğine cevap verebilecek kişilik seviyesine, taktik hattı uygulayabilecek taktik önderlik seviyesine ulaşılmalıdır.

Günümüzde devrimimizin, ulusal kurtuluş savaşımızın gelişme olanakları her zamankinden daha fazladır. Yetersizlikler yaşanmasına rağmen, mevziler terk edilmemiştir. Yoğun katılımlar vardır. Genişlemesine ve derinlemesine açılım imkanları hayli fazladır. Halk devrime sahiplik edebilecek, fiili olarak katılabilecek konumdadır. Serîhildanlar yaygınlaşarak sürecektir. TC her zamankinden daha fazla bir bunalım içerisindedir. İlkel milliyetçilik iflas etmiştir. Mücadelemizi gerçek anlamda ulusal düzlemde geliştirme imkanı doğmuştur. Güney Kürdistan'dan yararlanma imkanları doğmuştur. Burada büyük ordulaşma hareketi geliştirilebilir.

Uluslararası planda Kürt sorunu sökülemez bir biçimde gündeme oturmuştur. Savaş daha da geliştirilirse pek çok dost edinme durumu olacak ve Kürt sorunu kendisini daha da dayatacaktır.

Tüm parti yapısının Partiye, Parti Önderliği'ne ve Parti çizgisine sonsuz bağlılığı vardır. Bu çok önemli objektif bir gerçekliktir.

Kısacası uluslararası durum, TC'nin durumu, halkın durumu, Partinin durumu şunu göstermektedir: Eğer Parti taktiğini hayata geçirmeyen, yanılgılı, yetmez tüm anlayışlar aşılıp -ki Partinin Önderlik hattının kesinlikle hakim kılınacağına inanıyorum- güçlü bir planlama ve düzenlemeye ulaşılırsa, büyük gelişmelerin yaşanması kaçınılmazdır. Yani sorun taktik önderliğin oturtulması, zaferi garantileyen parti çizgisinin, yaşam tarzının hakim hale getirilmesi ve Parti-Cephe-Ordu faaliyetlerinin planlanması ve sağlam bir düzenlemeye oturtulmasıdır. Yani merkezileşme, kurmaylaşmadır.

Dönem serîhildanlar dönemi, dönem gerilla savaşını yoğunlaştırarak, derinleştirerek ikili iktidara, hükümete ulaşma dönemidir. Dönem parti çizgisinin sağ-tasfiyeci tutuma karşı zafer kazanması dönemidir.

Yine Kongremiz, reel sosyalizmin yaşadığı sorunlar göz önüne getirildiğinde, bilimsel sosyalizmin PKK şahsında yeniden zafer kazanması anlamına gelecektir.

IV. Kongre gerçeğini kısaca bu çerçevede ele alabilirim.

Partimizin bu dördüncü ve en üst zirvesine giderken elbette büyük düşünmek ve kendini görevlere, sorumluluklara hazırlamak gerekmektedir. Önümüzdeki süreçte TC ve hatta emperyalizmle kıran kırana bir mücadele yaşanacaktır. En önemli sorunumuzun ise taktik önderlik sorunu olduğu açıktır. İşte, kişi kendisini bu görevlere hazırlamalıdır. Benim her ne kadar partileşmede, yönetim olayında, gerilla savaşının, kitle örgütlenmesinin geliştirilmesinde önemli yetersizliklerim varsa da önemli bir tecrübe birikimine ulaştığım kanısındayım. Partinin, Parti Önderliği'nin özellikle II. Ulusal Konferans'ta geliştirdiği ve daha sonra da geliştirilen eleştiriler ve genelde yapılan tüm çözümlemeler çerçevesinde kendimi önemli oranda tanıyabildiğimi söyleyebilirim. Yanılgılarımı IV. Ulusal Kongre gerçeği, çizgisi temelinde gözden geçirerek kendimi yenileyebileceğime inanıyorum. IV. Ulusal Kongre, bu anlamda, benim açımdan kendini gözden geçirme, yenileşme fırsatıdır. Bunu iyi değerlendirerek beni taktik önderlik hattından uzaklaştıran, Parti çizgisini hayata geçirmemi engelleyen, onu korumamı engelleyen yanlış anlayışlarımın üzerine radikalce giderek aşacağıma inanıyorum. Pratik yaşam içerisinde de buna karşı günlük mücadele edeceğim.

Tekrar edeyim, her ne kadar önemli yetersizliklerim olsa bile partinin emrettiği taktik önderliğe ulaşmada kendimde aşama kaydedeceğime inanıyorum. Bu anlamda partinin bana vereceği tüm görevlere hazır olduğumu belirtirim. Kendime güveniyorum ve başaracağıma da inanıyorum.

Sonuç itibarıyla, IV. Ulusal Kongre gerçekliği temelinde hareket ederek bu gerçekliği hayata geçirebilecek, uygulama keskinliğine ulaşabilecek taktik önderlik seviyesine ulaşacağıma, yanlış anlayışlara karşı parti çizgisini esas alarak mücadele edeceğime, amatörlükten kurtularak olgun bir devrimcilik seviyesine ulaşacağıma, ideolojik-politik olarak kendimi yetkinleştireceğime, örgüt olayına doğru yaklaşacağıma ve kendimi tamamıyla katacağıma, silahlı mücadelenin geliştirilmesinde gerçekten zayıflayan Apocu vuruş tarzını sergileyeceğime, kitleye yaklaşımda partinin yaklaşımını konuşturacağıma ve proletaryanın sınıf bakış açısı ile hareket edeceğime; kısacası, IV. Ulusal Kongre çizgisi temelinde ve Başkan Abdullah ÖCALAN'ın bilimsel sosyalizmi esas alan ışıklı yolunda yürüyeceğime başta en yüksek organ olan IV. Ulusal Kongre platformuna, Partiye, Parti Önderliği'ne, tüm şehit yoldaşlara, halkımıza, zindanlarda, dağlarda ve hayatın her alanında direnen yoldaşlara söz veriyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla

26.12.1990

Direniş şehitlerimizin anısına...

Baştarafı 6. sayfada

ettirmişlerdir.

Halkımız şehitlerin verdiği mesajı doğru anlamış ve 1990'-'91 serîhildanlarında bunu en görkemli şekilde kanıtlamıştır. Zindan ve dağ direnişini kendi başkaldırısıyla birleştirmiş, iradesini eylemlilikle ortaya koymuş, Kürdistan tarihinde topyekun bir direniş dönemi açılmıştır. IV. Kongreyi yaratan ve başarısını garantiye alan bu direniştir.

Baştan beri kısa bir özetlemesini yapmaya çalıştığımız gibi, PKK tarihi kahramanlıklar tarihidir. Her şeyin inanç ve kahramanlık temelinde yaratılmasının tarihidir. Parti Önderliğimiz, 1986'de **Agit** yoldaşın anısına yaptığı konuşmada halka hitaben şöyle diyordu: *"Halkımız evlatlarını çok sever ve onlara çok düşkündür. Toplumun en geçerli kurumu olan ailesi ve onun en değerli ögesi olan çocukları üzerine adeta titrer; kendisine çok az şey sunan geri bir ulusal ve toplumsal yapıda halkımız, evlatlarına, onları geleceğine bağlayan tek bağ gözüyle bakar. Bunun için de onları iyi bir biçimde yetiştirmek ister. Çocukları için mutlaka birşeyler yapmak halkımızın yaşamının tek gayesi gibidir. Anlayışla ve saygıyla karşılanması, ama asla yeterli görülmemesi gereken bir durumdur bu. Halkımız evlatlarını yetiştirmeli, büyütmeli; onları sevgi, saygı ve bilinçle donatmalıdır. Ama asla yetinmemelidir. Ülkemiz tarihsel bir dönemin, bir büyük devrimin mahşerini yaşıyor. Burada değerler yücelmek, bu mahşerin gereklerini karşılamak kadar büyümek zorundadır. Halkımız şimdi yeni tip evlatlarla karşı karşıyadır. Bunlar yalnız bir aileye değil, bütün bir halka ve ulusa, giderek tüm ilerici insanlığa mensup olan evlatlardır. Halkımız, bu yeni evlatlarını iyi tanımalı ve anlamalı; onları kendi evlatlarının da üzerinde tutarak bağrına basmalıdır. Onlara kendi çocuklarını katmakta tereddüt etmemeli, yeterli olmayan eski evlat anlayışını bu yüceliğe, bilince ve kavrayışa mutlaka dönüştürmelidir. Halkımız en büyük sevgiyi, ona olan bağlılığını şahadetiyle kanıtlamış olan bu yeni evlatlarına vermelidir. Şiirini ve ezgisini, bundan böyle onlar için dile getirmeli, adlarını yeni doğan evlatlarına vererek nesiller boyu yaşatmalıdır. Onların tüm özelliklerini yeni yetiştirdiği kuşağa, bir okul terbiyesi biçiminde maletmelidir. Artık bütün büyük vatanseverler ve insanlık değeri onların adlarını ve benliklerini kattıkları bu okulda yetişecektir. Kürdistan'ın oğulları ve kızları bu temelde milyonların yüreği ve beyni olmasını bileceklerdir..."*

1991 Mayıs'ını yaşıyoruz. Bugün halkımızın gerçekliğine baktığımızda bu çağrıya en güçlü cevabın alındığı görülmektedir. Serîhildanlarda en önde düşman üzerine yürüyen kadınlarımız, düşman üzerine taşlarla saldıran küçük gerillalarımız, oğullarına ve kızlarına şehit adları veren analar ve babalarımız ve bu adlarla büyüyen yeni kuşağımız, her şehidin cenazesine ölüm pahasına sahip çıkan halkımız, Kürdistan'ın tek bir yürek halinde atışını söze gerek olmaksızın anlatmaktadır.

Düşman saldırıları bugün dünden de daha yoğun, daha kapsamlıdır. Mücadelemiz dünya emperyalistlerinin elbirliğiyle boğulmak istenmektedir. Kürdistan'ın sömürge yaşamının sorumluları, yani tarihi suçlular bir suçlular koalisyonu halinde saldırıyorlar. Emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçi-hain güçlerin ortak askeri yönelimleri bu temelde ortaya çıkıyor. Ama, saldırılar ne ölçüde şiddetli olursa olsun halkımız gücünü ve kararlılığını kanıtladığı bir süreci yaşıyor. Her bir adımı kanla, emekle, direnişle yaratılan mücadele mevzilerimiz, bugün halkımızın topyekun direnişiyle savunuluyor.

Bugünlere halkımızın kahraman evlatlarının bağımsızlık ve özgürlüğü yaşamın amacı bilen mücadeleleriyle gelindi. Artık köle geçmiş tarihe gömülmüştür. Şimdi köleliğin utancını bağımsızlık savaşıyla silmeye kararlı bir halk vardır. Bu amaç uğruna dökülen tek bir damla kan bile boşa gitmemiştir. Her şehit mücadelede ileri atılmanın gerekçesi olmuş, binlerce insanın özgürlük ruhuyla yeniden doğuşunu sağlamıştır. Bu muhteşem gelişmenin gerçek mimarı PKK ve onun içinden doğduğu Kürdistan halkıdır. **Haki** yoldaşla başlayıp bugüne ulaşan şehitler ordumuz, PKK, ARGK ve ERNK'nin ölümsüz komutanlığının yaratılışıdır. Bu komuta altında savaşacak ve onların anısına dikilecek tek anıt olan **Bağımsız Kürdistan**'ı mutlaka yaratacağız.

– Mayıs şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz!

– Direniş şehitlerimiz ölümsüzdür!

– Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz!

– Yaşasın PKK, ERNK ve ARGK!

– Yaşasın Parti Önderliğimiz!

Direnen Kürdistan kazanacaktır...

Baştarafı 4. sayfada

fak halinde hareket ediyorlarsa, devrim ve demokrasi güçlerinin birleşik mücadeleye olan gereksinimleri çok daha hayatidir. Kürdistan Devrimi'ne yönelik saldırılar karşısında tavır belirlemeyenlerin ve hatta içten içe yenilgisini isteyenlerin devrim cephesinde yerleri olamaz. O durumda doğru adreste yer almaları ve isimlerini de ona göre belirlemeleri gerekir.

Kürdistan halkı saldırılar ne kadar boyutlu ve azgın olursa olsun onurunu korumaya kararlıdır. Halkımızın çağa giriş mücadelesi de zaten bu temelde başlamıştır. Adsız, köle ve utançlı bir halk olmaya isyan etmiştir. Kürdistan halkının böyle bir savaşta kaybedeceği hiç bir şey yoktur. Tam tersine bu savaş tarihsel bir hesap soruştur. Halkımız bu savaşa bütün coşkusu ve inancıyla girmiştir. 1991 serîhildanları ve gerillanın atağı tarihin nasıl yazılacağını bütün açıklığıyla anlatmaktadır. Milyonluk Türk sömürgeci ordusu ardından ABD üsleri, uçakları, bombardımanları, namluları, dipçikleri ve sözde yardımlarının eklenmesi, dayatılan provokasyonlar vd. mücadelemizin ilerleyişi açısından hiç bir şeyi değiştiremeyecektir. Kürdistan devrimcileri, hiçliği varoluşa, köleliği devrimci isyana, örgütsüzlüğü siyasal ve askeri ordulaşmaya dönüştürmeyi bilmiş, ölümde yaşamı yaratan bir devrimciliğin sahibidirler. Kanıtlanmış mücadele ve halk gerçeğimiz, yarının nasıl olacağını da yeterince anlatmaktadır. Halkımız ayaklanan onurunu asla çiğnetmeyecektir. Kürdistan emperyalizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçiliğe mezar, bağımsızlık, özgürlük ve halklar kardeşliğinin vatanı olacaktır. Ülkemizi, halkımızı ve insanlığımızı tanıyor ve seviyoruz. O halde ülkemizi, halkımızı ve insanlığımızı korumak en doğal görevimizdir.

Başkan Öcalan, dönemin sloganını belirlerken, *"Herşey ayağa kalkan halkımızın yürüyüşteki zaferi için!"* demiştir. Bu slogan Kürdistanlı devrimci ve yurtseverlerin somut görevlerini belirlemektedir. Bu slogan aynı zamanda yeminimizdir.

– Direnen Kürdistan halkı kazanacaktır!

Gerillamız düşman hedeflerini...

Baştarafı 5. sayfada

van), Êlih(Batman), Pirsûs(Suruç), Nisêbîn, Meledî(Malatya), Pirrîn(Adıyaman), Dilûk(Antep), Riha(Urfa), Ceyhan, Adana, Mersin ve İstanbul'da tutuklu aile ve yakınlarıyla yurtsever ve demokratların katıldığı kitlesel açlık grevleri yaygınlaşarak devam ediyor. Eylemlerde kadın, çocuk, genç, yaşlı, işçi, memur, öğrenci, aydın vd. toplumun her yaş, cins ve kesiminden insanlar yer alıyor. Açlık grevleri on binlerce yurtsever tarafından ziyaret ediliyor, büyük bir dayanışma ve ilgi görüyor.

● Mêrdîn ve Dêrika Çiyayê Mazî(Derik)'de 31 Mayıs günü açlık grevine başlayan yurtsever kitlelere vahşice saldıran sömürgeci güçler bazılarını yaraladı ve çoğunu da göz altına aldı. Mêrdîn'de sömürgeci polisin saldırıları sonucu ağır yaralanan Nurettin Aydın adlı yurtsever hastaneye kaldırıldı, 4'ü Mêrdîn'den, 6'sı Kosarlı(Kızıltepe) toplam 10 yurtsever de gözaltına alındı.

Dêrika Çiyayê Mazî'de de çok sayıda yurtsever yaralandı, yaklaşık 300'ü de gözaltına alındı. Her iki yerde de açlık grevlerinin yapıldığı binalar sömürgecilerin kuşatması altında bulunuyor.

● "Terörle Mücadele Yasası" ya da daha doğru tanımıyla devlet terörü yasasını protesto amacıyla kitlelerin başlattıkları açlık grevi, genellikle bir haftalık eylemlerle cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklar tarafından da desteklendi. Antep, Bayrampaşa, Sağmalcılar, Ankara Merkez Kapalı, Ceyhan, Çanakkale, Aydın, Nazilli, Buca, Bursa, Bartın, Malatya, Diyarbakır ve Adana cezaevlerindeki politik tutuklular bir haftalık açlık grevi yaptılar.

Erzincan Cezaevi'ndeki politik tutuklular ise, faşist cezaevi idaresince tek tip elbisenin dayatılması, direnişle kazanılan tüm hakların gasbedilmesi ve devlet terörü yasasını protesto amacıyla 12 Mayıs'ta açlık grevine başlamıştı. O tarihten beri eylemde olan tutsakların sağlık durumlarından endişe ediliyor.

V.i.s.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

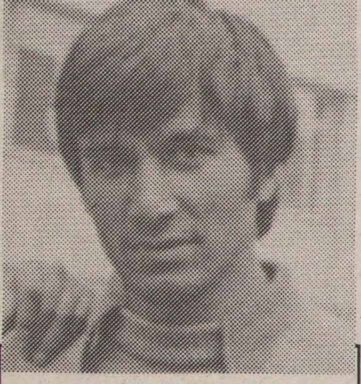
Hesap numarası:
Stadtsparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

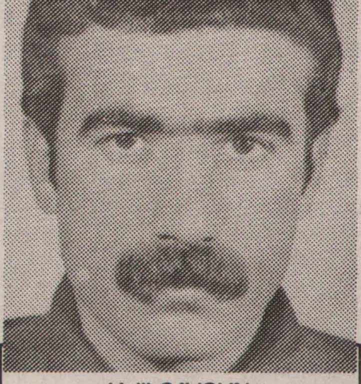
Avustralya 3.50 $
Avusturya 22.50 s.
Belçika 75.00 bfr.
Danimarka 10.00 dkr.
Fransa 7.50 ff.

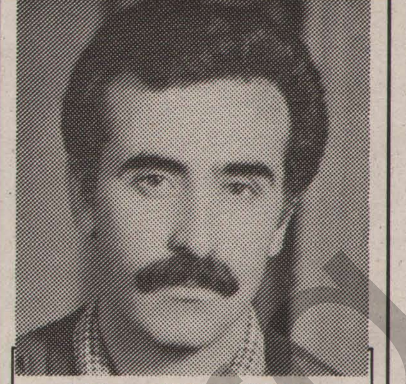
Hollanda 3.75 hlf
İngiltere 0.90 £
İsveç 7.50 skr.
İsviçre 3.00 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

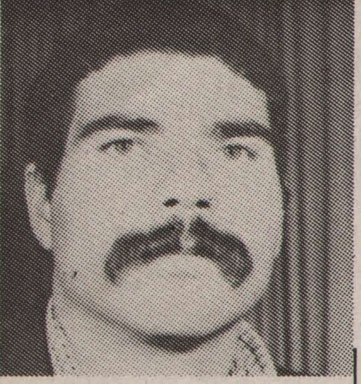
MAYIS ŞEHİTLERİMİZİ SAYGIYLA ANIYORUZ!

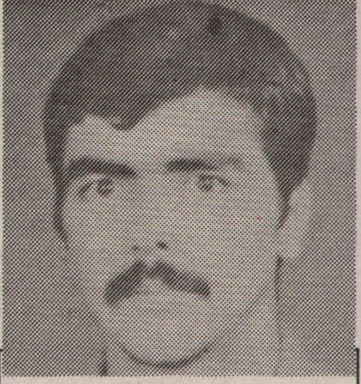
İşçiler
indirin şartelleri.
Köylüler
yürüyün tarlalardan.
Başaklar
nasıl da kavrulur
isyanın alevinde.
Şimdi
yürüyüş zamanıdır...
İşçisi, köylüsüyle
erkeği ve kadınıyla...
En önde
şehitler ordusu.
Daha sık olmalı saflar...
Daha sert basın
toprağa...
Daha gür
daha gür haykırın
özgürlük türkümüzü.
En önde
şehitler ordusu
alevlenen
yüreklerimiz
dalgalansın en önde.
Esin rüzgarlar
esin...
bin yılların
köleliğine inat.
Dalgalansın
en önde
alevlenen
yüreklerimiz.
Ulaşsın sesi
yaşayan Kürdistan'ın,
böyle yaşar
bir halk diye...
böyle yaratılır
bir halk diye...
Yaşasın ölümde
yaşamı yaratanlar...

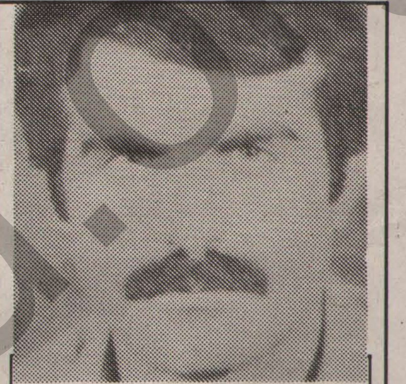

Haki KARER

Halil ÇAVGUN

Mehmet KARASUNGUR

Ahmet KESİP

M. Emin ASLAN

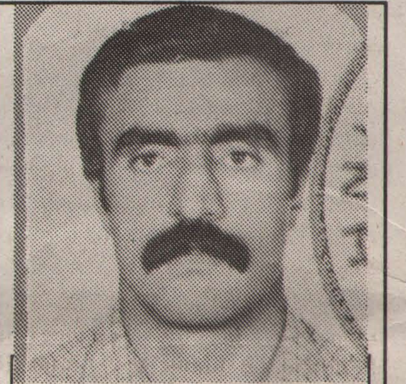

Ramazan KAPLAN

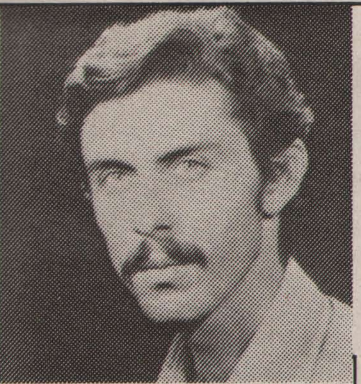

Mustafa ÖMÜRCAN

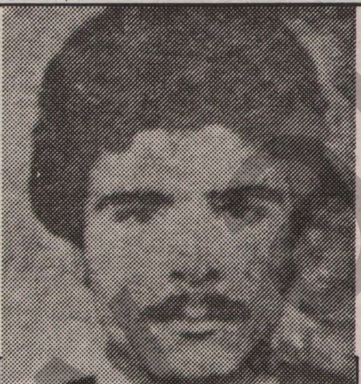

Deniz GEZMİŞ

İbrahim KAYPAKKAYA

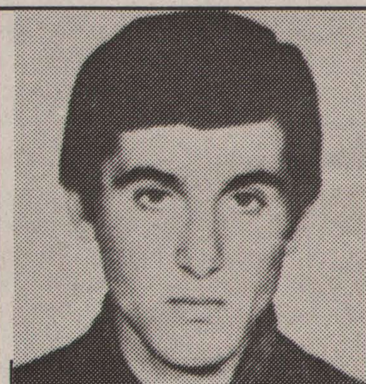

Sinan CEMGİL

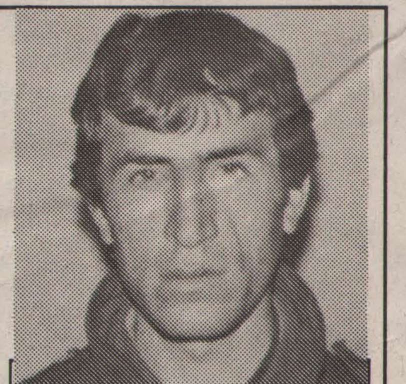

Sabri GÖZÜBÜYÜK

Ferhat KURTAY

Eşref ANYIK

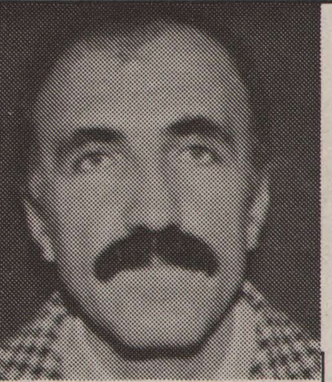

Sultan YAVUZ

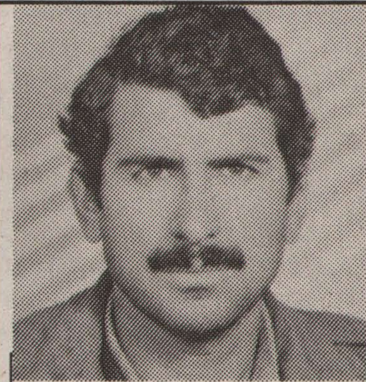

Metin TURGUT

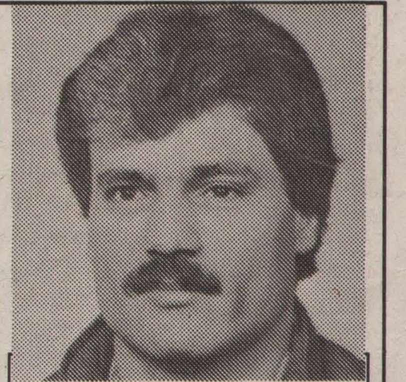

Nihat ÇERİ

Mahmut ZENGİN

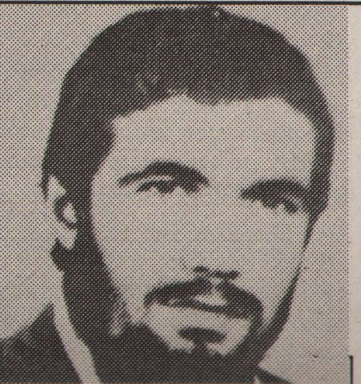

Necmi ÖNER

Bişar AKBAŞ

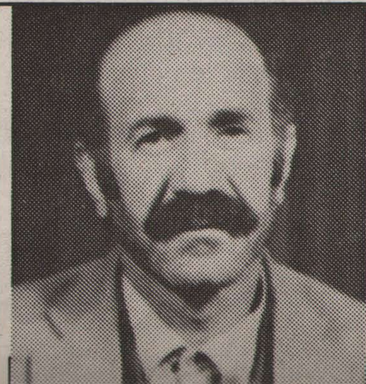

Hasan CABADEK

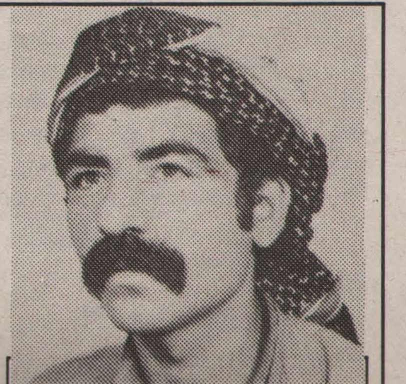

Ali AGAL

İhsan ÇIRKAN

A. Kadir ÇUBUKÇU

Osman SARIKUŞ

M. Emin SEZGİN

Emin DAL